

# ANNA TODD

---

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,  
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL ȘI  
BESTSELLER NEW YORK TIMES

*Cele mai  
strălucitoare*  
**STELE**

PRIMUL VOLUM  
DIN SERIA STARS

1,5 MILIARDE DE  
LECTURI PE

TREI

wattpad

# ANNA TODD

Celebra autoare a fenomenului internațional AFTER revine cu un roman încitant despre o tânără aflată în căutarea dragostei și despre obstacolele pe care trebuie să le înfrunte.

Karina cunoaște bine realitatea dură a vieții militare. După o copilărie petrecută din garnizoană în garnizoană, ea a înțeles că soldații se întorc de pe front cu amintiri dureroase. De aceea a ales să se țină departe de armată, ducând o existență liniștită în căsuța ei. Dar n-a întors spatele familiei — nici tatălui său când a fost plecat în misiuni, nici fratelui său, Austin, în frecvențele lui probleme cu legea.

Karina știe că trebuie să aibă grijă de ea și că nu poate repara întotdeauna ceea ce nu funcționează. Dar când purtarea lui Austin se înrăutățește și reacțiile tatălui său sunt tot mai dure, Karina simte că și ea începe să cedeze. Atunci intră în viața ei misteriosul Kael, un soldat atrăgător și serios — o carte închisă pe care e disperată să o deschidă.

**wattpad** sensation Imaginator 1D

**TREI**

[www.edituratrei.ro](http://www.edituratrei.ro)

ISBN 978-606-40-0550-2



**ANNA TODD**

Cele mai strălucitoare stele

*A M*

**ANNA TODD**

---

*Cele mai  
strălucitoare*  
**STELE**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE  
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

**Editori:**  
Silviu Dragomir  
Vasile Dem. Zamfirescu

**Director editorial:**  
Magdalena Mărculescu

**Redactor:**  
Domnica Drumea

**Foto copertă:**  
Unsplash/ © Gabriel Santiago

**Director producție:**  
Cristian Claudiu Coban

**DTP:**  
Mihaela Gavriloiu

**Corectură:**  
Irina Mușatoiu  
Anca Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**TODD, ANNA**  
Cele mai strălucitoare stele / Anna Todd; trad. din engleză de  
Oana Dușmănescu. – București: Editura Trei, 2018.

ISBN 978-606-40-0550-2

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.711

**Titlul original:** The Brightest Stars  
**Autor:** Anna Todd

Copyright © 2018 by Anna Todd  
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.  
The moral rights of the authors have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2018  
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeu 1, C.P. 0490, București  
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20  
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

[www.edituratrei.ro](http://www.edituratrei.ro)

# Playlist

One Last Time — Ariana Grande

Psycho — Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)

Let Me Down Slowly — Alec Benjamin

Waves — Mr. Probz

Fake Love — BTS

To Build A Home — The Cinematic Orchestra

You Oughta Know — Alanis Morissette

Ironic — Alanis Morissette

Bitter Sweet Symphony — The Verve

3AM — Matchbox Twenty

Call Out My Name — The Weekend

Try Me — The Weekend

Beautiful — Bazzi

Leave A Light On — Tom Walker

In the Dark — Camila Cabello

Legends — Kelsea Ballerini

**Pentru Hugues de Saint Vincent, sper că poți simți  
pasiunea din această carte. Voi continua să te fac mân-  
dru de mine. Mi-e un dor cumplit de tine și o să-ncerc  
să beau mai mult vin roșu, doar de dragul tău. <3 RIP**

# Capitolul unu

Karina, 2019

Vântul vâjâie prin cafenea de fiecare dată când vechea ușă de lemn se deschide scârțâind. E neobișnuit de frig pentru luna septembrie și sunt destul de sigură că asta e un fel de pedeapsă din partea universului pentru că am acceptat întâlnirea cu el tocmai azi, dintre toate zilele posibile. Oare la ce mă gândeam?

De-abia am avut timp să-mi întind un pic de fard peste pungile de sub ochi. Și hainele pe care le port — când au fost spălate ultima oară? Din nou, oare la ce mă gândeam?

Acum mă gândesc că mă doare capul și nu sunt sigură că mai am vreun ibuprofen prin geantă. Mă mai gândesc și că am fost inspirată când am ales cea mai apropiată masă de ușă, ca să pot s-o șterg repede, dacă n-o să am încotro. Locul ăsta din mijlocul cartierului Edgewood? Neutru și deloc romantic. O altă alegere bună. Am fost aici doar de câteva ori, dar e cafeneaua mea preferată din toată Atlanta. Nu sunt multe locuri — numai zece mese —, deci cred că vor să încurajeze consumul rapid. Sunt și câteva detalii demne de Instagram, cum ar fi peretele colorat și faianța alb cu negru din



spatele barmanilor, dar, una peste alta, e un loc destul de sobru. Cenușiu auster și beton peste tot. Se aude zgomotul blenderelor amestecând kale și mai știu eu ce fructe sunt acum la modă.

Există o singură ușă, care scârțâie: o unică intrare, o unică ieșire. Mă uit la telefon și-mi șterg palmele de rochia neagră.

Mă va îmbrățișa? Îmi va strânge mâna?

Nu-mi pot imagina un gest atât de formal. Nu din partea lui. La naiba. M-am dat de ceasul morții să mă aranjez și el încă n-a sosit. Pentru a patra oară pe ziua de azi, simt cum panica mi se adună în coșul pieptului și-mi dau seama că, de fiecare dată când îmi închipui întâlnirea noastră, îl văd așa cum era în primul moment când l-am zărit. Nu știu care versiune a lui va apărea. Nu l-am mai văzut de astă-iarnă și n-am nici cea mai vagă idee cine mai e. Și, serios, oare am știut vreodată?

Poate că am cunoscut o singură versiune de-a lui — o formă strălucitoare și goală a omului pe care-l aștept acum.

Presupun c-aș fi putut să-l evit pentru tot restul vieții mele, dar gândul că nu-l voi mai vedea niciodată mi se pare mai rău decât faptul că mă aflu aici acum. Cel puțin pot să recunosc asta. Iată-mă aici, încălzindu-mi mâinile pe ceașca de cafea, așteptându-l să intre pe ușa asta care scârțâie după ce i-am jurat lui, mie însemi, cui m-a ascultat în ultimele câteva luni că eu niciodată nu voi...

Mai are cinci minute până când trebuie să ajungă, dar, dacă e același bărbat pe care mi-l amintesc eu, va veni cu întârziere și cu o mutră încruntată.

Ușa se deschide și intră o femeie. Are părul blond strâns ca un cuib în creștetul capului micuț și ține un telefon lipit de obrazul ei roșu.

— Mă doare fix în cot, Howie. Rezolvă și gata, se răstește ea și-și desprinde telefonul de ureche, cu un șir de înjurături.

Urăsc Atlanta. Oamenii de aici sunt cu toții ca ea, irascibili și mereu grăbiți. N-a fost mereu așa. Sau, mă rog, poate că a fost; eu însă nu am fost așa. Dar lucrurile se schimbă. Iubeam acest oraș, mai

ales centrul său. Restaurantele sunt nemaipomenite și perfecte pentru o gurmandă care trăiește într-un orașel — în fine, erau în sine un motiv de a mă muta aici. În Atlanta ai mereu ceva de făcut și totul e deschis până mai târziu decât era în Ft. Benning. Dar cea mai mare atracție pentru mine era faptul că nu mi se reamintea tot timpul de viața militară. Nu tu haine de camuflaj peste tot. Nu tu uniforme pe bărbații și femeile care așteaptă la coadă la film, la benzinărie sau la Dunkin Donuts. Oameni care vorbesc cu cuvinte normale, nu cu abrevieri. Și o grămadă de tunsori nemilitare la care să te uiți.

Iubeam Atlanta, dar el a schimbat asta.

Noi am schimbat asta.

*Noi.*

E prima oară când recunosc că am și eu o vină pentru tot ce s-a întâmplat.

# Capitolul doi

— Te holbezi.

Doar două cuvinte, dar se revarsă în mine și peste mine, șocându-mi simțurile și rațiunea. Și totuși, e și acel calm care pare că mă învăluie de câte ori se ivește în preajma mea. Ridic privirea ca să mă asigur că e el, deși știi deja că așa e. Firește, stă în fața mea privindu-mă cu ochii lui de culoarea alunei, cercetând... aducându-și aminte? Mi-aș dori să nu se uite așa la mine. Încăperea mică e destul de aglomerată, dar mie nu mi se pare așa. Îmi făcusem un scenariu clar pentru întâlnirea asta, dar el a perturbat totul și acum mă simt descumpănită.

— Cum faci chestia asta? îl întreb. Nu te-am văzut intrând.

Mă gândesc îngrijorată că vorbesc de parcă l-aș acuza de ceva sau de parcă aș fi agitată, iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Totuși mă-ntreb — cum poate să facă asta? Întotdeauna s-a priceput atât de bine să tacă, să se miște nevăzut. O altă abilitate dobândită în armată, presupun.

Îi fac semn să se așeze. Se strecoară pe scaun și atunci îmi dau seama că are o ditamai barba. Liniile severe și precise îi mărginesc pomeții și maxilarul îi e acoperit de fire negre de păr. Asta e ceva nou. Sigur că e: întotdeauna a fost obligat să se conformeze regulilor. Părul trebuie să fie scurt și bine îngrijit. Mustața e permisă, dar numai dacă e tunsă regulamentar și nu crește peste buza de sus. Odată mi-a spus că vrea să-și lase mustața, dar l-am făcut să se răzgândească. Chiar și cu o față ca a lui, mustața ar arăta sinistru.

Ia meniul de pe masă. Cappuccino. Macchiato. Latte. Ciocolată albă. Neagră simplă. Când au devenit toate atât de complicate?

— Acum îți place cafeaua? îl întreb, fără să încerc să-mi ascund mirarea.

Scutură din cap.

— Nu.

Un zâmbet vag îi străbate chipul stoic, reamintindu-mi de toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de el. Acum o clipă, îmi era ușor să privesc în altă parte. Acum îmi e imposibil.

— Nu cafea, mă asigură el. Ceai.

Nu poartă geacă, desigur, iar mânecile cămășii sale de blugi sunt suflecate până deasupra coatelor. Tatuajul de pe antebraț se întrezărește și știu că dacă i-aș atinge acum pielea, m-ar arde. Sunt absolut convinsă că n-o să fac una ca asta, așa că ridic privirea, uitându-mă peste umărul lui. Cât mai departe de tatuaj. Cât mai departe de gândul acesta. E mai bine așa. Pentru amândoi. Încerc să mă concentrez la zgomotele din cafenea ca să mă obișnuiesc cu tăcerea lui. Am uitat cât de tulburătoare poate fi prezența lui.

E o minciună. N-am uitat. Voiam să uit, dar n-am putut.

O aud pe chelneriță apropiindu-se, tenișii ei scârțâie pe podeaua de beton. Are o voce mică, de șoricel și, când îi spune că e „musai obligatoriu“ să-ncerce noua mocha cu mentă, izbucnesc în râs, știind cât de mult urăște toate chestiile mentolate, inclusiv pasta de dinți. Mă gândesc cum lăsa resturile roșietice de scorțișoară în chiuveta de la mine de-acasă și de câte ori ne-am ciondănit pe tema asta. Dacă

aș fi ignorat aceste nemulțumiri meschine. Dacă aș fi fost mai atentă la ceea ce se-ntâmpla cu adevărat, totul ar fi stat altfel.

Poate. Poate că nu. Sunt genul de persoană care și-ar asuma vinovăția pentru orice — în afară de asta. Nu pot fi sigură.

Nu vreau să știu.

Altă minciună.

Kael îi spune fetei că vrea un ceai negru simplu și de data asta încerc să nu râd. E atât de previzibil.

— Ce e atât de amuzant? mă întrebă după ce chelnerița pleacă.

— Nimic, zic eu și schimb subiectul. Deci, ce mai faci?

Nu știu ce să spun ca să umplu întâlnirea asta la cafea. Ceea ce știu e că ne vom vedea și mâine, dar pentru că a trebuit oricum să ajung astăzi în oraș, mi s-a părut o idee bună să organizez întâlnirea asta stânjenitoare fără public. O înmormântare nu e un loc potrivit pentru așa ceva.

— Bine. Date fiind împrejurările, spune el și-și drege glasul.

— Mda, oftez, încercând să nu mă gândesc prea mult la ziua de mâine.

M-am priceput mereu să mă prefac că lumea nu arde-n flăcări în jurul meu. Bine, în ultimele câteva luni, am mai avut și eu scăpări, dar ani întregi a fost a doua mea natură, un lucru pe care am început să-l fac între divorțul părinților mei și absolvirea liceului. Uneori simt că familia mea dispăre. Devine din ce în ce mai mică.

— Te simți bine? mă întrebă el, cu o voce mai scăzută ca înainte.

O aud așa cum o auzeam în nopțile acelea înăbușitoare în care adormeam cu fereastra deschisă — toată camera era înrouată a doua zi de dimineață, iar trupurile noastre erau umede și lipicioase. Îmi plăcea la nebunie pielea lui fierbinte când îmi treceam vârfurile degetelor peste conturul delicat al obrazilor săi. Chiar și buzele îi erau calde, febrile uneori. Aerul sudic al Georgiei era atât de gros că aproape îi puteai simți gustul, iar Kael era atât de fierbinte.

— *Hmm*, își drege el glasul și mă trezesc din visare.

Știi la ce se gândește, îi pot citi pe chip la fel de clar cum poți citi semnul luminos pe care scrie *But First, Coffee* și care e prins pe peretele din spatele lui. Urâsc faptul că amintirile astea sunt cele pe care creierul meu le asociază cu el. Nu-mi ușurează deloc situația.

— Kare, îmi spune cu o voce blândă și se-ntinde peste masă ca să-mi atingă mâna. Mi-o îndepărtez smucind-o atât de repede, încât ai crede că mă frige. E ciudat să mă gândesc la noi când eram împreună, cum nu mai știam unde se termină el și unde încep eu. Eram atât de armonizați. Totul era atât de... diferit față de cum stau lucrurile acum. A existat o vreme când îmi rostea numele, pur și simplu, iar eu îi ofeream tot ce-și dorea. Mă gândesc la asta preț de-o clipă. Cum îi ofeream acestui bărbat orice și-ar fi dorit.

Credeam că începusem să-mi revin după despărțirea noastră, credeam că *trecusem mai departe*. Măcar cât să nu mă mai gândesc la felul în care-i suna vocea când trebuia să-l trezesc pentru antrenamentul fizic sau cum urla noaptea. Capul începe să mi se învârtă și, dacă nu alung aceste amintiri din minte, ele mă vor sfâșia chiar aici, pe scaunul ăsta, în cafeneaua asta mică, fix sub ochii lui.

Mă silesc să dau din cap și-mi iau paharul cu latte ca să mai câștig puțin timp și să-mi adun curajul ca să vorbesc.

— Mda. Adică, mă cam pricep la înmormântări.

Nu îndrăznesc să-l privesc în față.

— N-ai fi putut face oricum nimic. Nu-mi spune că te-ai gândit că ai fi putut...

Se oprește și eu mă uit fix la ciobitura micuță de pe cana mea. Îmi trec degetul peste ea.

— Karina. Uită-te la mine.

Clatin din cap — n-am chef să alunec în gaura asta neagră cu el. Nu am puterea asta.

— Mă simt bine. Serios.

Mă opresc și-i privesc atentă chipul.

— Nu te uita așa la mine. Sunt în regulă.

— Tu ești întotdeauna în regulă.

Își trece mâna peste barbă și oftează, sprijinindu-se de spătarul de plastic al scaunului.

Nu e o întrebare și nici o afirmație, ci așa stau lucrurile. Are dreptate. Eu voi fi întotdeauna în regulă. Toată chestia asta cu *prefă-te până ieși la liman*? O stăpânesc de minune.

Am de ales?

# Capitolul trei

Karina, 2017

Am avut baftă cu carul în privința slujbei. Nu trebuia să deschid salonul de masaj până la zece, așa că puteam dormi până mai târziu în majoritatea dimineților. Și puteam să și merg pe jos până acolo de la mine de-acasă, din capătul străzii — bonus! Îmi plăcea la nebunie strada aceea: magazinul de saltele, prăvălia de înghețată, salonul de manichiură și băcănia de dulciuri cu design vechi. Am economisit bani și uite-mă aici, la 20 de ani, pe străduța mea, în căsuța mea. Casa mea. Nu a tatei. A mea.

Plimbarea pe jos până la serviciu dura cinci minute — insuficient ca să fie interesantă. În principal, încercam să stau deoparte din calea mașinilor. Aleea era largă cât să-ncapă pe ea un pieton și o mașină în același timp. Mă rog, un Prius sau alt fel de mașină mică ar fi încăput la fix; din păcate, oamenii de aici au camionete masive, așa că aproape de fiecare dată mă lipeam de copacii care mărgineau aleea până când treceau.

Uneori îmi inventam povești în minte, un pic de adrenalină înainte să-mi încep tura. Povestea din ziua aceea îl avea ca personaj



central pe Bradley, patronul bărbos al magazinului de saltele de pe colț. Bradley era un tip de treabă și purta ceea ce ajunsesem să consider a fi uniforma tipului de treabă: cămașă în carouri și pantaloni kaki. Conducea un Ford alb și muncea chiar mai mult ca mine. Treceam pe lângă el în fiecare dimineață, era acolo deja, la magazinul lui, înainte să-mi încep eu programul, la zece. Chiar când lucram în două schimburi sau de noapte îi vedeam camioneta albă parcată în fundul aleii.

Eram convinsă că Bradley era burlac. Nu pentru că n-ar fi fost dulce și drăguț, ci pentru că era întotdeauna singur. Dacă ar fi avut soție sau copii, i-aș fi văzut măcar o dată în cele șase luni de când mă mutasem în partea aceasta a orașului, dar nu. Nu conta dacă era ziua, seara sau în weekend — Bradley era întotdeauna singur.

Soarele strălucea, dar nici măcar o pasăre nu ciripea. Niciun camion de gunoi nu huruia. Niciun om nu-și pornea mașina. Era o liniște bizară. Poate că de aceea Bradley părea și mai ciudat în acea dimineață. M-am uitat din nou la el și m-am întrebat de ce își pieptănase părul foarte deschis la culoare cu cărare la mijloc, de ce crezuse că era o idee bună să-și expună atât de mult pielea capului. Dar de fapt voiam să știu unde se duce cu mocheta aceea rulată în spatele camionetei. Poate că văzusem prea multe episoade din CSI, dar nu știe toată lumea că așa scapi de un cadavru — îl înfășori într-un covor vechi și-l arunci la marginea orașului? Exact când imaginația mea îl preschimba pe Bradley într-un criminal în serie, mi-a făcut prietenos cu mâna și mi-a zâmbit cât se poate de sincer. Sau poate că se pricepea să fie fermecător și, de fapt, avea de gând să...

Aproape c-am făcut pe mine când m-a strigat.

— Hei, Karina! A fost inundație!

Și-a coborât buzele subțiri într-o expresie posomorâtă și a făcut semn cu brațele în jur ca să arate cât e de supărat. M-am oprit și mi-am dus mâna la ochi, ca să mi-i feresc de soare. Strălucea cu putere, arzător. Georgia era teribil de fierbinte. Credeam c-o să mă

obișnuiesc cu căldura după un an, dar nu. Tânjeam după răcoarea acelor seri petrecute în nordul Californiei.

— Am încercat să chem pe cineva de la compania de apă, dar deocamdată n-am avut noroc.

A dat din umeri și a ridicat telefonul, ca dovadă.

— O, nu.

Am încercat să-i imit tonul supărat, dar, sincer, speram ca Mali să închidă pentru tot restul zilei. Nu dormisem prea mult cu o noapte înainte, așa că mi-ar fi prins bine o oră în plus — sau douăzeci — de somn.

— O să-i sun în continuare, s-a oferit el.

Și-a dus degetele la catarama curelei. Părea că deja e transpirat și, când a ridicat covorul enorm din spatele camionetei, aproape că mi-am dorit să-l ajut.

— Mulțumesc, am zis. O să-i spun lui Mali.

# Capitolul patru

Ușa era încuiată, luminile erau stinse — chiar și becul de pe hol pe care de obicei îl țineam aprins — și înăuntru era extrem de frig. Am dat drumul încălzitoarelor pentru ulei și am aprins lumânările din hol și din două dintre camere.

Primul meu client era programat la zece și jumătate. Elodie nu avea pe nimeni programat până la unsprezece. Încă sforăia când plecasem de acasă, ceea ce însemna că avea să dea buzna pe ușă la unșpe și zece, zâmbind dulce și scuzându-se în fața clientului cu accentul ăla franțuzesc al ei atât de drăgălaș. Apoi avea să-și vadă de treaba ei.

Elodie era unul dintre pușinii oameni din lumea asta pentru care aș fi făcut orice. Mai ales acum că era însărcinată. Aflase despre copil la numai două zile după ce soțul ei fusese trimis în Afghanistan. Chestia asta era ceva normal pe-aici. Am văzut asta la părinții mei, la Elodie... aproape toată lumea din garnizoanele astea știa că era o posibilitate. Nu doar o posibilitate. Mai degrabă o realitate când te măritai cu un militar.

Am încercat să nu mă mai gândesc. Aveam nevoie de niște muzică în salon. Uram tăcerea. O convinsesem de curând pe Mali să mă lase să pun muzică mai bună în timp ce lucram. Nu mai puteam suporta încă o tură cu „melodii de relaxare“ puse ore întregi. Sunetele adormitoare de cascade și de valuri mă enervau groaznic. Mă și ameteau. Am deschis iPadul și, în câteva secunde, trupa Banks ștergea amintirile acelei aiureli molatice și visătoare. M-am dus la recepție și am pornit și calculatorul. Peste nici două minute a intrat și Mali, cu două pungi imense în mâinile ei micuțe.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat când i-am luat plasele din mâini.

— Ăăă, nimic. Nu mă saluți? Nu mă-ntrebi *ce mai faci, Karina?* am zis râzând și m-am îndreptat spre camera din spate.

Mâncarea din pungile alea mirosea grozav. Mali făcea cea mai bună mâncare thailandeză pe care o gustasem vreodată și ne aducea mereu câte ceva lui Elodie și mie. Ne răsfața așa de cel puțin cinci ori pe săptămână. Micul avocado — așa-i spunea Elodie burticii sale — voia numai tăieței condimentați. Din cauza frunzelor de busuioc. Elodie devenise obsedată de ele de când rămăsese gravidă, astfel că le culegea de pe tăieței și le mesteca. Bebelușii te pun să faci cele mai ciudate lucruri.

— Karina, a spus Mali. Ce mai faci? Pari tristă.

Asta era Mali. *Ce s-a întâmplat? Pari tristă.* Spunea direct ceea ce credea.

— Hei — sunt în regulă, am zis. Doar că nu m-am machiat.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea m-a atins pe obraz.

— Nu e asta, a zis.

Nu, nu era asta. Dar nu eram tristă. Și nu-mi plăcea că masca îmi căzuse suficient de mult ca Mali să observe. Nu-mi plăcea asta deloc.

# Capitolul cinci

S-a făcut zece și jumătate și clientul meu a venit la timp. Eram obișnuită cu punctualitatea lui, ca să nu mai vorbim de pielea lui delicată. Observasem că folosește uleiuri după duș și asta îmi înlesnea munca — îi masam pielea deja moale. Mușchii îi erau mereu foarte încordați, mai ales în zona umerilor, așadar bănuiam că stă toată ziua la birou. Nu era militar. Mi-am dat seama de asta după părul lui lung, ondulat la vârfuri.

Azi umerii îi erau atât de încordați, încât mă dureau degetele când am început să-i masez. Gemea — mulți clienți fac asta — și scoțea niște sunete profunde și răgușite în timp ce-i descâlceam nodurile din corp. Ora a trecut repede. A trebuit să-l bat pe umăr ca să-l trezesc când am terminat.

Clientul meu de la zece și jumătate — îl chema Toby, dar mie îmi plăcea să-i spun zece și jumătate — dădea bacșișuri frumoase și păstra lucrurile în limitele decenței. Cu excepția acelei ocazii când m-a invitat în oraș. Elodie și-a ieșit din minți când i-am spus. Mi-a zis să-i spun lui Mali, dar nu voiam să fac mare caz când nu era momentul.

A acceptat refuzul meu — ceva neobișnuit din partea unui bărbat, știu. Oricum, de atunci nu mai dăduse prea multe semne că ar fi atras de mine, prin urmare bănuiam că între noi lucrurile erau în ordine.

Era 11:45 și Elodie tot nu venise. De obicei, trimitea un mesaj dacă întârzia mai mult de cincisprezece minute. Bărbatul din sala de așteptare era, probabil, nou, căci nu-l recunoșteam, iar eu nu uit niciodată un chip. Părea destul de răbdător. Mali însă nu. Mai avea vreo două minute și urma s-o sune pe Elodie.

— Îl pot lua eu, dacă nu vine în cinci minute. O pot muta pe cliența următoare peste o oră, e Tina, i-am zis lui Mali.

Îi cunoștea pe majoritatea clienților care intrau și ieșeau din salonul ei; ținea minte numele lor, așa cum eu țineam minte fețele.

— Bine, bine. Dar prietena ta întârzie mereu, m-a certat ea.

Mali era cea mai de treabă femeie din lume, dar avea o fire vulcanică.

— E însărcinată, am spus eu, ca să-mi apăr prietena.

Mali și-a dat ochii peste cap.

— Eu am cinci copii și muncesc fără probleme.

— Touché.

M-am abținut să nu râd și i-am scris Tinei s-o întreb dacă poate veni la unu. Mi-a răspuns imediat cu un *da*, așa cum știam că va face.

— Domnule, l-am strigat pe bărbatul din sala de așteptare. Maseuza dumneavoastră întârzie deocamdată. Pot să vă preiau eu. Sau puteți s-o așteptați pe Elodie.

Nu știam dacă ținea la ședința cu ea dintr-un motiv anume sau voia pur și simplu un masaj. Acum că eram pe Yelp și acceptam programări online, nu mai știam niciodată când un client voia un maseur anume.

S-a ridicat și a venit la recepție fără să spună nimic.

— E-n regulă? am întrebat.

A ezitat preț de-o clipă, apoi a dat din cap. Bine...

— În ordine...

M-am uitat pe agendă. *Kael*. Ce nume ciudat.

— Urmați-mă, vă rog.

Practic, nu ni se aloca o cameră anume, dar eu aranjasem cea de-a doua încăpere exact după gustul meu, așa că pe aceasta o foloseam cel mai des. Nimeni nu o ocupa decât dacă nu avea încotro.

Îmi adusesem propriul dulăpior, propriile decorațiuni și mă străduiam s-o conving pe Mali să-mi dea voie să zugrăvesc pereții. Orice ar fi fost mai bine decât culoarea asta violet-închis. Nu era foarte relaxantă, în plus era monotonă și acoperea pereții acestei camere de vreo douăzeci de ani.

— Puteți să vă lăsați hainele pe umeraș sau pe scaun, i-am zis. Puteți să vă dezbrăcați cât doriți, cât să vă simțiți comod. Întindeți-vă pe masă cu fața în jos, iar eu mă-ntorc în două minute.

Clientul n-a scos o vorbă, s-a postat lângă scaun, scoțându-și tricoul gri peste cap. În mod categoric era soldat. Constituția lui solidă și capul aproape ras erau indicii clare în privința asta. Am trăit toată viața în garnizoane, așa că-mi dădeam seama. Și-a împăturit tricoul și l-a așezat pe scaun. Când a început să-și scoată pantalonii de trening, l-am lăsat să se dezbrace și am ieșit.

# Capitolul șase

Mi-am scos telefonul din buzunarul halatului și am citit primul rând al mesajului primit de la tata: **Ne vedem diseară. Estelle pregătește una dintre rețetele ei grozave!** Puteam enumera cel puțin o mie de lucruri pe care aș fi preferat să le fac, dar asta făceam noi trei — uneori patru — în fiecare marți. Lipsisem de la o singură cină în familie de când mă mutasem, în urmă cu un an, și asta se întâmplase când tata o dusese pe Estelle cu mașina noastră de vacanță la ceremonia de absolvire a unei rude îndepărtate, așa că, practic, nu eu eram cea care lipsise. Ei și-au văzut de cina lor, în mica lor excursie, iar Elodie și cu mine ne-am îndopat cu Domino's.

Nu i-am răspuns tatei, pentru că știa că voi fi acolo la șapte. „Noua“ mea mamă va fi în baie, ondulându-și părul, și cina nu va începe la fix, dar eu voi fi acolo. Ca întotdeauna.

Trecuseră trei minute de când îi spusese clientului lui Elodie că mă voi întoarce, așa că am tras draperia și am intrat în cameră. Luminile erau difuze și totul era scăldat într-o nuanță violetă de la pereții ăia hidoși. Lumânările arseseră suficient de mult ca aerul să



se impregneze de mirosul curat de lămâiță. Chiar și după o noapte de nesomn, camera aceasta avea puterea de a mă liniști.

El era întins pe masa din mijlocul încăperii, cu pătura albă trasă până la talie. Mi-am frecat mâinile. Aveam vârfurile degetelor prea reci ca să-i ating pielea, așa că m-am dus la chiuvetă ca să le încălzesc. Am răsucit robinetul. Nimic. Uitasem deja de avertismentul lui Bradley și în ultima oră mă descurcasem și fără apă.

Mi-am frecat din nou mâinile și le-am așezat pe încălzitorul pentru ulei de la marginea chiuvetei. Era un pic cam prea fierbinte, dar și-a făcut treaba. Uleiul va fi cald când îi va atinge pielea și probabil nu va observa că nu curge apa. Nu era foarte la îndemână, dar mă puteam descurca. Speram ca persoana care lucrase în tura de aseară să fi pus proasoape curate în încălzitor înainte să fi plecat.

— Aveți anumite zone mai încordate pe care ați dori să mă concentrez? am întrebat.

Niciun răspuns. Adormise deja?

Am așteptat câteva fracțiuni de secundă înainte să-l întreb din nou.

A clătinat din capul ras, pe care și-l așezase în suportul pentru față, și a zis:

— Nu-mi atinge piciorul drept. Te rog — a adăugat rugămintea la final ca și cum s-ar fi gândit mai bine.

Oamenii îmi cereau mereu să nu le ating anumite părți ale corpului. Aveau tot felul de motive, de la probleme medicale la temeri. Nu era treaba mea să-ntreb. Treaba mea era să-mi fac clientul să se simtă mai bine și să-i ofer o experiență vindecătoare.

Se părea că de fiecare dată când nu-i puneam să completeze un formular, veneau cu cereri speciale. Cu siguranță, Mali avea să mă certe pentru asta.

— Sigur că da. Doriți să vă masez mai ușor, mediu sau mai intens? am întrebat, înșfăcând sticluța cu ulei de pe raftul dulapului.

Sticluța era încă destul de fierbinte, dar știam că uleiul va avea temperatura perfectă când îi va atinge pielea.

Din nou niciun răspuns. Poate că era tare de urechi. Și cu asta eram obișnuită, unul dintre cele mai dure chestii din viața militară.

— Kael? i-am rostit numele, deși nu știam de ce.

Capul i-a zvâcnit în sus atât de repede, încât am crezut că l-am speriat. Și eu am tresărit puțin.

— Scuze, voiam să știu cât de tare vrei să te apăs.

— Cât poți?

Nu părea să știe ce dorește. Poate că era prima lui ședință de masaj. Și-a lăsat capul la loc în suportul special.

— Bine. Spune-mi dacă apăsarea e prea moale sau prea fermă și-o să mă adaptez, i-am zis.

Puteam avea mâna grea și multor clienți le plăcea, dar nu lucrasem niciodată cu tipul ăsta.

Cine știa dacă avea să revină? Aș spune că doar vreo patru din zece clienți aflați la prima experiență se întorceau și numai doi dintre ei deveneau clienți fideli. Salonul nostru nu era mare, dar aveam o clientelă stabilă.

— Acesta e ulei de mentă.

Am indicat spre sticlucă cu arătătorul.

— O să te masez un pic cu el pe tâmpile. Ajută la...

Și-a ridicat ușor capul, clătinându-l ușor.

— Nu, a spus.

Vocea nu-i era tăioasă, dar mă anunța că nu vrea sub nicio formă să folosesc uleiul de mentă. Bine...

— Bine.

Am înșurubat dopul la loc și am răsucit robinetul. La naiba. Apa. Am îngenuncheat și am deschis încălzitorul pentru prosoape. Gol. Sigur că era gol.

— Ăăă, doar o clipă, i-am zis.

Și-a lăsat capul în jos, iar eu am închis ușa încălzitorului un pic cam prea tare. Speram că n-o auzise din pricina muzicii. Nu era cea mai simplă ședință...

# Capitolul șapte

Mali era pe hol când am dat la o parte draperia subțire ca să caut prosoape.

— Îmi trebuie apă. Sau prosoape calde.

Și-a dus degetele la buze ca să mă facă să tac.

— Nu e apă. Prosoape am. Cine nu le-a pus la loc?

Am ridicat din umeri. Nu știam și nici nu-mi păsa; voiam doar un prosop.

— E la mine-n cameră de cinci minute și încă n-am început.

După ce i-am zis asta, s-a mișcat mai repede, dispărând în încăperea din cealaltă parte a holului și revenind cu câteva prosoape fierbinți. Le-am înșfăcat din mâinile ei, mutându-le dintr-o mână în alta ca să le răcesc.

Când m-am întors în cameră, am mai fluturat o dată prosopul și i l-am trecut peste partea de jos a picioarelor goale. Pielea îi era atât de fierbinte, încât am tras prosopul și l-am atins pe laba piciorului ca să mă asigur că nu are febră sau ceva de genul ăsta. Nu-mi permisese să mă îmbolnăvesc.

La propriu. Curând, asigurarea tatei urma să expire și nu-mi permiteam să-mi fac singură o asigurare de sănătate.

Pielea îi era atât de fierbinte. Am ridicat puțin pătura și mi-am dat seama că încă avea pantalonii pe el. Era o chestie... ciudată. Nu știam cum să mă ocup de celălalt picior, cel pe care trebuia să-l masez.

— Vrei să-ți evit ambele picioare? l-am întrebat încet.

A dat din cap că da. Am continuat să-i trec prosopul fierbinte peste partea de jos a picioarelor, un lucru pe care-l făceam ca să curăț urmele de ulei sau de murdărie. Igiena clienților... în fine, să spunem că varia. Unii veneau purtând sandale după ce merseseră în ele toată ziua. Dar nu și tipul ăsta. Cred că făcuse duș înainte să vină aici. Am apreciat chestia asta. Ca masează, astea erau lucrurile la care te gândeai. Am început de la călcâie, apăsând acolo și urcând spre scobitura piciorului stâng. Avea o dâră moale și puțin umflată în talpa stângă, dar în întuneric nu puteam vedea cicatricea. Mi-am trecut ușor degetul mare peste scobitura din talpă, iar el a tresărit puțin.

Eram obișnuită să-mi cronometrez perfect ședințele de o oră, cam cinci minute la fiecare picior, așa că am acordat mai mult timp umerilor. La mulți, tensiunea se aduna în umeri, dar tipul ăsta... Dacă ăștia nu erau cei mai încordați umeri cu care lucrasem vreodată, cu siguranță erau pe-aproape. Trebuia să mă opresc înainte de a inventa o poveste și despre asta.

Am continuat, ținându-i picioarele acoperite cu pătura și masându-i gâtul, umerii, spatele. Avea mușchi bine definiți, dar nu voluminoși și nici tari sub mișcările degetelor mele. Mi-am închipuit că trupul lui tânăr cărase o greutate în spinare multă vreme — un rucsac, poate. Sau poate viața însăși. Nu se expusese suficient în fața mea ca să-i inventez o viață, așa cum făceam cu Bradley și cu majoritatea necunoscuților din jurul meu. Era ceva la tipul ăsta care-mi bloca imaginația.

Capul era ultima parte la care lucram. Masajul ușor îi făcea de obicei pe oameni să geamă sau măcar să ofteze, dar de pe buzele lui nu s-a auzit niciun sunet. N-a scos un scâncet. Am crezut că poate

adormise. Se întâmpla des și-mi plăcea la nebunie. Însemna că făcusem o treabă bună. Când ședința s-a terminat, mi se părea că de-abia începuse. De obicei, cădeam în visare și mă gândeam la diverse — la tata, la frate-meu, la muncă, la casă. Dar tipul ăsta avea ceva. Nu mă gândisem la nimic.

— Mulțumesc, a fost totul OK?

Uneori întrebam, alteori nu. Omul ăsta fusese atât de tăcut că nu știam dacă-i plăcuse sau nu.

Își ținea fața în suportul special, așa că de-abia l-am auzit spunând „da“.

OK...

— Bine, o să ies și o să te las să te îmbraci. Ne vedem în hol când ești gata. Nu te grăbi.

A dat din cap, iar eu am părăsit încăperea, destul de sigură că n-o să primesc niciun bacșiș.

# Capitolul opt

Am auzit-o pe Elodie în hol. Vorbea cu Mali, care o certa că întârziase.

— L-am preluat eu pe clientul tău, acum se îmbracă, i-am zis prietenei mele.

Nu strica să știe Mali că totul era sub control, că nu se petrecuse nicio încurcătură. Elodie mi-a zâmbit și și-a înclinat capul într-o parte. Se pricepea de minune să scape basma curată din orice belea.

— Îmi pare tare rău, Karina. Mulțumesc.

M-a sărutat pe amândoi obraji. Mă obișnuisem cu asta din prima săptămână în care se mutase cu mine. Eu nu eram neapărat entuziasmată de atingerile exagerate, dar de ea era greu să mă feresc, așa cum aș fi făcut în mod normal.

— N-am putut dormi azi-noapte. Micul avocado a început să dea din picioare.

A zâmbit larg, dar după privirea ei mi-am dat seama că nu era deloc odihnită. Nici eu, de altfel.

Mali și-a pus mâna pe burta lui Elodie și a început să-i vorbească bebelușului. Mă așteptam oarecum să întrebe burtica ce s-a

*întâmplat, de ce nu zâmbești?*, dar Mali era blândă și amabilă în preajma copiilor, chiar și în preajma celor care nu se născuseră încă. Mă stânjenea un pic felul în care o atingea pe Elodie, dar ideea că bebelușul se mișcă era emoționantă, așa că am zâmbit. Eram foarte fericită pentru prietena mea. Mă-ngrijora faptul că era aici, singură, iar familia și cei mai mulți prieteni ai ei erau de cealaltă parte a Atlanticului. Era tânără. Atât de tânără. M-am întrebat dacă apucase să-i spună lui Phillip că ieri i se păruse că a mișcat copilul sau dacă el a ajuns să-și verifice astăzi e-mailul. Decalajul orar le îngreuna șansele de a vorbi cât de des și-ar fi dorit Elodie sau altcineva cu un soldat în viața sa, dar gestiona situația cu grație, așa cum făcea mereu. Mă speria însă de moarte gândul că peste câteva luni va avea un copil.

Elodie și-a îndreptat privirea spre draperia din spatele meu și s-a luminat dintr-odată, trecând pe lângă mine și ducându-se direct la client. A rostit un nume pe care nu l-am auzit prea bine, dar nu semăna cu Kael deloc. L-a sărutat de două ori pe obraji și l-a îmbrățișat.

— Ești aici? Nu-mi vine să cred că ești aici! De unde-ai știut? a chițăit ea și l-a îmbrățișat din nou.

Mali a dat din cap spre următorul meu client, care tocmai intra pe ușă.

— Tu întoarce-te la lucru, mi-a zis.

# Capitolul nouă

Tina era una dintre clientele mele preferate. Lucra de acasă ca terapeut pe probleme de familie și de multe ori mă lăsa să folosesc ședința ei de masaj ca pe propria *mea* terapie. Nu mă confesam în fața prea multor oameni, dar Tina n-avea cui să spună secretele mele. Totuși, mă întristam când mă gândeam cât de singură trebuia să se simtă în casa aia enormă și pustie, luând cina singură în fața televizorului. Dar la fel era și viața mea, așa că poate n-ar fi trebuit să-mi fie prea milă de ea. M-am simțit un pic vinovată de ghimpele de teamă care m-a împuns — viitorul meu era viața Tinei?

Ședința de azi cu ea părea să nu se mai sfârșească. M-am uitat din nou la ceas: mai erau zece minute.

— Deci, cum mai merg lucrurile cu fratele tău? m-a întrebat.

I-am dat părul la o parte ca să mă concentrez pe mușchii încordați ai gâtului. Se tunsese de curând — o tunsoare asimetrică, așa-i zicea ea —, dar nu-i plăcea deloc și începuse să poarte pălării care să-i acopere șuvițele brunete. Încă nu era destul de lung ca să-l prindă în coadă.



Nu prea aveam chef să vorbim despre fratele meu. De fapt, nu voiam să mă simt ca de obicei atunci când discutam despre el.

— La fel. N-am prea mai primit vești de la el de când stă la unchiul meu. Cine știe când se întoarce? am oftat, mișcându-mi degetele peste gâtul Tinei.

— Merge deja la școală acolo? m-a întrebat.

— Nu. Tot spun c-or să-l înscrie, dar n-au făcut-o încă.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta, dar mintea mea nu funcționa așa. Odată ce deschiseseam această ușă, toate gândurile au dat năvală.

— Pare că nici nu prea au de gând, a spus Tina.

— Mda. Mi-am dat și eu seama. Nu vrea să vorbească despre asta cu mine și bursa de la colegiul comunitar i-a expirat luna trecută.

Simțeam fiori de neliniște în umeri și pe șira spinării. Înțelegeam că Austin nu mai putea suporta să stea cu tata, dar sufletul îmi era împărțit: era fratele meu geamăn, avea 20 de ani și nu se-ndrepta nicăieri. N-ar fi trebuit să locuiască în alt stat, cu unchiul nostru în vârstă de 31 de ani, care mirosea a Cheetos și se uita online la filme porno toată ziua, dar nici nu voiam să trăiască în aceeași casă cu mine. Era complicat. Încă nu-mi venea să cred că tata îl lăsase să plece de la bun început. Dar nici nu-l puteam condamna pe fratele meu. Din nou, complicat.

— Sincer, Karina, nu-ți poți asuma întreaga responsabilitate pentru asta. Nu-ți prinde bine și, dacă stai să te gândești, fratele tău e de-o vârstă cu tine, cu cinci minute mai mic, dacă-mi amintesc bine, nu?

— Cu șase.

Am zâmbit și mi-am mutat mâinile pe omoplații ei.

Știam că are dreptate, dar asta nu-mi ușura deloc situația.

Am apăsat-o cu mâinile pe piele.

— Trebuie să iei decizia cea mai bună pentru tine, a spus. Începi un nou capitol în viața ta și ar trebui să fie cel mai ordonat cu putință.

Ușor de zis, greu de făcut.

— O să-l întreb pe tata dacă a mai primit vreun semn de viață de la el.

Tina n-a mai zis nimic. Cred că știa și ea că era cam mult pentru mine să discut despre cina de acasă de la „familia“ mea atât de devreme, așa că a savurat restul ședinței de masaj în timp ce gândurile mele o luaseră deja razna.

# Capitolul zece

Era aproape șase când mi-am terminat treaba. Mai avusesem încă trei clienți după Tina și fiecare mi-a ținut mintea ocupată în alt fel. Stewart — îi spuneam așa după numele de familie cusut pe uniformă — era o asistentă medicală militară care avea cei mai frumoși ochi pe care-i văzusem vreodată. M-a ținut de vorbă povestindu-mi despre viitoarea ei garnizoană, despre faptul că, având slujba respectivă, putea fi trimisă aproape oriunde în lume, așa că Hawaii părea marele premiu. M-am bucurat s-o văd atât de fericită.

Unora le plăcea să se mute de colo-colo cu armata, iar Stewart era unul dintre aceștia. Era doar cu un an mai mare ca mine, dar fusese deja staționată în Irak — de două ori. Și, frate, ce povești avea de-acolo. La 21 de ani, adunase niște experiențe la care majoritatea nici nu-și permit să viseze. Dar când acele experiențe s-au transformat în amintiri... mă rog, au început să-i ruleze în minte într-o buclă neîntreruptă. Fără să pălească niciodată, mereu neliniștite, aceste amintiri au devenit zgomotul de fundal care i-au ocupat în cele din urmă creierul — tolerabile, dar mereu acolo. Știam totul despre asta.

Mintea tatei era plină de aceeași larmă. Cu șase misiuni în Irak și Afghanistan, zgomotul de fundal din gândurile lui răsuna prin toată casa noastră. Casa lui.

Mă gândeam la toate astea în timp ce Stewart era întinsă pe masă. Era bucuroasă că se poate deschide în fața mea, că vorbind, mai scapă puțin de povară și se eliberează de iureșul gândurilor. Știam foarte bine că nu numai partea fizică a masajului reduce stresul și ajută trupul să se reînsuflețească.

Felul în care Stewart vorbea despre viața ei era aproape poetic. Simțeam fiecare vorbă pe care o spunea. Mă gândeam la lucruri pe care încercam de fapt să le las în urmă. Mă conecta la ceva anume și, când îmi povestea despre toate lucrurile prin care trecuse și tot ce știa, îmi deschidea în fața ochilor o perspectivă diferită.

De pildă, Stewart vorbea mult despre cum, în SUA, mai puțin de 8% dintre cetățeni și-au făcut stagiul militar. Asta include toate ramurile — fiecare veteran care și-a servit vreodată țara, în cel puțin o misiune. Din trei sute de milioane de oameni, mai puțin de 8%. Mi-era greu să-mi dau seama că felul în care am crescut, mutându-mă dintr-o garnizoană în alta, încercând să-mi fac prieteni noi, străduindu-mă să mă adaptez la necunoscuți o dată la câțiva ani, nu era realitatea celor mai mulți oameni. A celor mai mulți americani, în orice caz.

Mai puțin de 8%? Mi se părea imposibilă cifra asta infimă. De la străbunicul meu la tata, la unchii și verii mei care erau răspândiți prin toată țara (în afară de ratatul de unchiu-meu la care locuia fratele meu), toată lumea din jurul meu purta uniformă sau trăia cu cineva care o purta. Lumea nu mi se păruse niciodată atât de mare până la Stewart și la statisticile ei.

Vorbea mult în timpul ședințelor noastre, la fel ca Tina. Dar, spre deosebire de Tina, Stewart nu se aștepta să-i povestesc și eu. Mă puteam ascunde în spatele experiențelor ei, dintre care multe îmi aduceau lacrimi în ochi. Poate că de aceea ședințele cu ea treceau atât de repede.

# Capitolul unsprezece

Apa a venit imediat după ce a plecat Stewart. Am spălat cearșafurile și prosoapele și, în timp ce mă pregăteam pentru următorul client, am făcut un nou playlist.

Elodie reușea să fie ocupată cu un client de fiecare dată când eu terminam cu ai mei. Muream de curiozitate s-o întreb de unde îl cunoștea pe soldatul cu nume ciudat, dar nu apucam. De obicei, nu mă implicam în dramele altor oameni — a mea îmi era suficientă —, dar Elodie nu cunoștea multă lume pe aici. Celelalte soții de militari cu care discuta erau pe Facebook. Următorul meu client era un somnoros, de obicei ațipea după primele cinci minute, ceea ce-mi lăsa o oră întreagă să mă gândesc la fratele meu. Ah — și la cât îmi era de groază de cina din seara aceea. Eram ușor invidioasă pe Austin că se afla departe, în Carolina de Sud, dormind până după-prânz și muncind cu jumătate de normă la Kmart.

M-am mai gândit și la prietenul lui Elodie, cum își ținuse pantalonii pe el în timpul ședinței și la faptul că tensiunea enormă din

trupul lui nu era deloc sănătoasă pentru un tânăr. Nu putea să aibă mai mult de 22 de ani. Poate nici atât.

Ultima mea clientă pe ziua aceea a fost una fără programare și mi-a lăsat un bacșiș frumușel pentru treizeci de minute de masaj prenatal. Burta îi era așa de umflată și ea părea atât de obosită. Aproape că mi-a venit s-o-ntreb dacă se simte bine, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă.

Am trecut din nou pe lângă încăperea unde lucra Elodie. Ușa era închisă și, preț de o secundă, mi-am închipuit că soldatul acela este în cameră cu ea. Cu siguranță, imaginația mi-o luase razna.

Înainte să mă duc acasă, am ajutat-o pe Mali să reprovizioneze camera din spate și încălzitoarele pentru prosoape și am împăturit lenjeria. Nu mă grăbeam să ajung acasă, mai ales la așa-numita cină în familie.

Când am plecat în cele din urmă, am luat cu mine ce mai rămăsese din mâncarea delicioasă gătită de Mali. Toată chestia cu femeile gravide care mănâncă pentru doi poate fi doar o invenție, dar tot era important ca Elodie să se hrănească bine. Am luat mâncarea într-o mână și cu cealaltă l-am sunat pe fratele meu. A intrat mesageria vocală.

— Hei, eu sunt. Voiam doar să văd ce faci. N-am mai vorbit cu tine de câteva zile. Sună-mă. Mă duc la tata pentru cina de marți. Ești nașpa că nu vii și tu.

Am închis și mi-am băgat telefonul în buzunarul din față. Cerul arăta de parcă soarele nu se putea hotărî dacă să apună sau nu, iar culoarea aceea portocalie care persista făcea ca totul să pară un pic mai frumos. Locurile de parcare de pe alee erau toate pline. Camioneta albă a lui Bradley era acolo — parcată pieziș, ocupând două locuri — și în spate era burdușită de atâtea saltele, că mi-am reamintit de basmul cu prințesa și bobul de mazăre. Bradley a ieșit pe ușa din spate și a mai aruncat o pernă peste morman.

— A venit apa! mi-a strigat, făcându-mi semn cu mâna.

— Mda... am zis, zâmbind. Mulțumesc că i-ai bătut la cap pe cei de la compania de apă! am adăugat.

OK, a fost ciudat. Simțeam și știam că acea scurtă discuție o să-mi stăruie în minte mai târziu în seara aceea. De obicei, așa funcționa creierul meu. Bradley nu părea să observe sau să se gândească prea mult la vorbele mele așa cum mă gândeam eu, mi-a urat simplu noapte bună, a încuiat ușa magazinului și a urcat în camionetă.

Portierele trântite, scrâșnetul cauciucurilor și diverse voci mi-au însoțit scurtul drum spre casă. M-am gândit la cina care mă aștepta și la ce conversație forțată trebuia să facem la toate cele trei feluri de mâncare.

Trebuia să fiu acasă la tata la șapte, ceea ce însemna că trebuia să plec de la mine pe la șapte fără douăzeci. Aveam nevoie să fac un duș și să-mi pun niște haine ca lumea pe mine, chiar dacă nu mă interesa prea mult aspectul meu fizic. Soția tatei încetase să mai comenteze cum arăt de când slăbisem suficient ca să-i fac pe plac. Satisfacții meschine, cred.

De fapt, mi-aș fi dorit să rămân acasă și să mănânc resturile alea cu Elodie. Aveam același gând, mai mult sau mai puțin, în fiecare săptămână de când mă mutasem, și anume, c-o să mă obișnuiesc cu programul ăsta. Dar nu. Nu mă obișnuisem și nici nu cred că aveam să o fac vreodată. Desigur, să iau cina cu ei o dată pe săptămână era mult mai bine decât să locuiesc acolo — de departe. Dar uram corvoada asta, faptul că toată săptămâna mă gândeam la cina de marți, de la ora șapte. Când îmi spălam hainele, când mă spălam pe cap, când puteam să muncesc. Totul se învârtea în jurul acestei cine. Cred că nu eram atât de matură pe cât îmi imaginam.

# Capitolul doisprezece

Începusem să urăsc Facebookul. De fiecare dată când îl deschideam, dădeam de un copil nou-născut, de o cerere în căsătorie sau de un deces. Dacă nu erau astea, era politică, cu cineva care striga atât de tare, încât nu se înțelegea om cu persoană. Toată treaba era obositoare, iar eu nu mai postasem aproape nimic de luni întregi. Simțeam că nu am nimic de împărtășit cu niște oameni pe care de-abia îi cunoșteam. Și, spre deosebire de Sarah Chessman, care se mutase în ultimul an de liceu, nu simțeam că orice mâncare gătită la aburi sau orice selfie erau demne a fi făcute publice.

Dar dintr-o curiozitate malițioasă și pentru că mai aveam câteva minute de pierdut în drum spre casă, am intrat pe pagina lui Sarah Chessman și m-am uitat la viața ei plecticoasă. Totuși, poate din cauză că mergeam pe alea zgomotoasă și că mă dureau picioarele ca naiba, sau poate fiindcă trebuia să bat la ușa tatei peste o oră, în momentul acela viața ei mi s-a părut în regulă. Avea un soț — un soldat proaspăt staționat în Texas — și era însărcinată. M-am uitat la un filmuleț de vreo zece secunde cu ea deschizând o cutie plină de baloane roz,



dezvăluind astfel sexul bebelușului pe care-l aștepta. Nu părea deloc înspăimântată, așa cum aș fi părut eu.

Am început să mă simt o mare ipocrită pentru că o judecam, așa că am dat înapoi la pagina principală. Tata postase o poză cu el ținând un pește într-o mână și o bere în cealaltă. Îi plăcea să vâneze și să pescuiască; fratele meu și cu mine nu aveam inimă pentru așa ceva. Austin mai ceva ca mine. A mers la vânatoare cu tata până când a terminat liceul și a început să iasă cu fete. Fratele meu, cu care vorbeam zilnic până în urmă cu câteva luni, dar pe care acum de-abia îl mai prindeam la telefon, dăduse deja like la postarea tatei. La fel și cineva cu un golden retriever la poza de profil. Prietenul cu retrieverul comentase că tata părea „mai fericit ca niciodată“.

M-a durut. Chiar m-a durut. Tot auzeam expresia asta de când se recăsătorise, în urmă cu trei ani. De la vecini până la casieritele de la magazin, toată lumea credea că e-n regulă să-l felicite pe tata pentru cât e de fericit. Nimeni nu părea să ia în seamă faptul că eu auzeam ce se spune, iar asta însemna că înainte era de-a dreptul nefericit. Nimănui nu-i păsa de mine, se părea. Atunci am început să mă agăț de oameni, mai ales de băieți. Unii de la mine din liceu, alții mai mari. Căutam ceva ce nu aveam acasă, dar nu știam exact ce.

Dar cel mai mult mă agățam de Austin. Poate din cauză că eram gemeni, poate din cauză că părinții noștri nu erau niciodată prin preajmă când aveam nevoie de ei și sfaturile lor ar fi contat cu adevărat. Nu mă dezlipeam de fratele meu cu șase minute mai mic și asta a părut să fie de folos pentru o vreme, dar când am terminat liceul, am început să mă gândesc că poate Austin nu era persoana pe care mi-o închipuisem eu. Una dintre cele mai ciudate faze atunci când crești e că amintirile ți se schimbă.

Ca atunci când Austin m-a luat la petrecerea aia din Chesapeake Manor, unde se distrau toți copiii ofițerilor. Mi-a zis că toți cei de vârstă noastră beau, deci ar trebui să mă relaxez. Apoi a leșinat într-unul dintre dormitoare cu o fată de la liceul din celălalt capăt al orașului și am fost forțată să dorm acolo, înconjurată de băieți zgomoși și

războinici. Atunci, unul dintre ei, cel care-mi spunea „sora lui Austin“ și care avea o voce mult prea groasă pentru un puști de liceu, a jurat că sunt îndrăgostită de el și și-a vârât limba pe gâtul meu — în mod repetat. Până când am început să plâng, iar el s-a declarat „băgat în sperieți“.

Era ciudat cum, deși îi spuneam să se oprească, văicărelile mele neîncetate, *nu nu nu, te rog, nu* nu erau suficiente.

Într-un final, cele care l-au pus pe fugă au fost lacrimile sărate și fierbinți care-mi curgeau pe față. În cele din urmă, am adormit pe o canapea, pe fundalul sonor al unui joc video cu împușcături care se juca în cameră. Austin nu și-a cerut iertare a doua zi dimineață. Nu m-a întrebat niciodată cum am dormit sau unde. Doar a sărutat-o pe fata aia pe obraz și a făcut o glumă la care am râs amândouă, apoi ne-am întors acasă cu taxiul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tata a țipat la mine, nu la el, și amândoi am fost pedepsiți pentru o săptămână.

Am intrat pe profilul lui și m-am gândit să-l sun din nou, dar exact atunci Elodie a deschis ușa de la intrare, luându-mă prin surprindere. Nici nu-mi dădusem seama că mă aflu pe veranda casei mele.

# Capitolul treisprezece

Casa mea e micuță, așa că, după ce treci de ușa principală, ești deja în living. E unul dintre lucrurile care-mi plac la ea, e confortabilă și caldă și parcă totul mă așteaptă să mă-ntorc. Luminile și televizorul erau aprinse când am ajuns acasă în seara aceea, iar încăperea răsună de vocea Oliviei Pope. Iar Elodie era acolo, în prag, întâmpinându-mă cu un zâmbet emoționat. Ceva se-ntâmpla.

N-o cunoșteam pe Elodie de prea mult timp, dar simțeam c-o cunosc bine. Nu sunt sigură cât de multe aveam în comun, în afară de faptul că eram de aceeași vârstă. Iar uneori, mă rog, eu mă simțeam cumva mai bătrână. Arătam mai matură. Elodie avea felul ăsta de-a părea mai tânără decât era în realitate, mai ales atunci când zâmbea. Iar când era emoționată sau tristă părea că are 16 ani. Chiar mai tânără. Iar asta mă făcea să am o atitudine protectoare față de ea.

Elodie se străduia din răspuțeri să fie soția perfectă de militar, dar era deja ținta multor bârfe meschine. Nevestele din plutonul lui Phillip făceau glumițe legate de accentul ei și o numeau „mireasă la comandă“. Nici măcar nu era singura. O grămadă de soldați și-au

întâlnit soțiile online, dar asta nu părea să conteze pentru femeile alea. Poate că ar fi trebuit să discute cu Stewart. Cu siguranță, ea avea statistici despre câți militari și-au găsit partenerele pe site-uri gen MilitaryCupid.

În orice caz, așa erau multe neveste de soldați — toată lumea se ciondănea și se lupta pentru poziție. Vecinele lui Elodie erau niște javre care-și petreceau timpul vânzând scheme piramidale pe Facebook și care o necăjeau în legătură cu iarba de pe peluza ei care era cu un centimetru prea lungă. Nu e o exagerare. Eram odată împreună când „șefa“ complexului ei rezidențial și-a oprit mașina cu scârțâit de cauciucuri și a certat-o pe Elodie că a lăsat iarba să crească un centimetru în plus.

Da, „șefa“ a măsurat.

Nu, nu avea nimic mai bun de făcut.

De asta prefera să-și petreacă nopțile pe canapeaua sau în patul meu, depinde unde adormea. Aveam senzația că-i place mai mult canapeaua. Când era acolo nu se trezea, întrebând unde e Phillip.

Plănuiam s-o întreb pe Elodie cine era tipul de mai devreme. Era clar că-l cunoștea — dar de unde? Nu avea mulți prieteni, din câte știam eu, și nu petrecea prea mult timp socializând. Poate că Phillip avea amici în afara plutonului. Nu era ceva prea obișnuit, dar nu era nici imposibil.

Elodie s-a așezat pe canapea și și-a strâns picioarele sub ea. Trupul ei trecea prin transformări, burta începea să i se umfle. M-am întrebant unde va dormi și bebelușul în casa mea micuță.

Emisiunea americană preferată a lui Elodie, la acel moment, era *Scandal*.

— La ce sezon ești acum? am întrebant-o.

— Doi, a spus ea încet.

Era foarte tăcută. Mi-am scos pantofii și, când am scăpat unul pe podea, ceva s-a mișcat într-o parte și mi-am dat seama că în casă se mai află cineva.

Un țipăt subțire mi-a ieșit de pe buze când am dat cu ochii de el. Se uita fix la mine, era clientul monosilabic de mai devreme. Stătea pe fotoliul meu — acum roz-închis, odinioară roșu —, cel pe care bunica mi-l dăruise înainte să ne mutăm în Georgia.

— Ăăă, bună? am spus când inima mi s-a oprit din tumbela pe care le-a făcut după unda de șoc.

Cum de nu văzusem un ditamai omul la mine-n living? Mă simțisem ruptă de realitate în ultimele săptămâni, dar în ziua aceea era cu totul altceva.

— Cum a fost la muncă? m-a întrebat Elodie, uitându-se la televizor, apoi din nou la mine și jucându-se cu materialul pantalonilor.

— Bine...

M-am uitat fix la Kael ăla, iar el s-a uitat fix la mine. Când îmi aminteam de momentul ăsta mai târziu, de prima dată când s-a aflat în căsuța mea albă, amintirea se transforma dintr-o rană usturătoare în pură binecuvântare și apoi la loc — din nou și din nou și din nou. Dar în viața reală s-a întâmplat repede. Înainte să însemne ceva pentru mine — înainte să însemne totul — era doar un străin tăcut, cu un chip lipsit de expresie și privire distantă. Avea un aer neînduplecat, ceva atât de impenetrabil, încât nici măcar nu-mi dădeam seama cum i-aș putea inventa o viață. Ura uleiul de mentă și nu m-a lăsat să-i ating piciorul — acestea erau singurele indicii pe care le aveam în privința lui.

Am simțit miros de popcorn chiar înainte ca porumbul să-nceapă să pocnească.

— Fac popcorn, a anunțat Elodie.

Era agitată. Ce se petrecea aici?

— Bine... am zis eu. O să fac un duș. Trebuie să fiu acasă la tata la șapte.

Am ieșit pe hol. Elodie a venit după mine, mușcându-și buza de jos.

— Deci? am întrebat.

— De-abia a ajuns acasă azi-noapte. A fost cu Phillip.

Vorbea cu glas scăzut și mi-am dat seama că-și face curaj să-mi ceară ceva. Mama făcea așa, când își dorea ceva.

— Poate să stea aici câteva zile până când își revine puțin...

S-a întrerupt preț de o clipă.

— Până când se poate duce la el acasă. Îmi cer scuze că te întreb așa, eu...

— De unde-l cunoști pe tipul ăsta?

Voiam să mă asigur că primesc un răspuns sincer.

— Ah — l-am cunoscut înainte ca ei să plece. E un tip de treabă, Karina. Serios. E cel mai apropiat prieten al lui Phillip de acolo.

— De ce s-a întors? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— N-am întrebat. Să-l întreb?

A tras cu ochiul în living.

— Eu n-o să-l întreb, i-am spus. Poate sta aici, dar dacă se dovedește că e un ciudat, pleacă. Și tu la fel, am necăjit-o.

Mi-a zâmbit și mi-a atins brațul. Era întotdeauna atât de afectuoasă. Eu însă nu prea.

— Mulțumesc. Ești cea mai...

Am ridicat mâna ca s-o opresc.

— Știu, știu. Sunt cea mai bună. Acum trebuie să fac un duș ca să nu întârzii la tata.

Și-a dat ochii peste cap.

— Da, ar trebui să-mi mulțumești.

Am izbucnit amândouă în râs și i-am trântit ușa de la baie în nas.

# Capitolul paisprezece

Căsuța mea avea nevoie disperată de câteva... reparații. Așa fusese de când mă mutasem, cu câteva luni în urmă. În fiecare zi era același dans, aceeași topăială de pe un picior pe altul pe gresia rece, așteptând complet dezbrăcată, ca apa să se încălzească. Și asta nu era nici măcar partea cea mai rea. După ce se încălzea, apa nu rămânea așa — nu pentru prea mult timp, în orice caz.

Era ba fierbinte, ba rece, ba fierbinte din nou. De-abia mai puteam suporta. Îmi plăcea la nebunie căsuța mea modestă, dar erau o grămadă de lucruri care trebuiau reparate și urma să dureze mult până le puneam pe toate la punct. Încercasem să fac câteva mici renovări cu mâna mea. Cum ar fi gresia de la duș pe care o cumpărasem într-o după-amiază aventuroasă de sâmbătă, de la Home Depot. Am cumpărat cutii cu vopsea, tuburi mici cu adeziv ca să astup găurile din pereții de pe hol, câteva mânere ca să le înlocuiesc pe cele de la dulapurile din bucătărie și niște plăci de faianță pentru baie. Am reușit să montez mânerele. Trebuia să recunosc că dulapurile arătau mai bine așa, exact cum spusese cei de la magazin. Super!

Am zugrăvit pereții bucătăriei. Și asta a fost super. Apoi m-am apucat de gresia de la baie. Adică am scos jumătate din plăci și am pus la loc poate... șase.

Le-am numărat.

OK, deci opt.

Oricât de convenabil ar fi fost să folosesc „renovarea“ ca să-l descurajez pe tata să mai apară pe neașteptate, trebuie să încetez cu amânările. Casa asta era felul meu de a dovedi că-mi pot purta singură de grijă. Nu știam cui încercam să-i dovedesc asta mai mult, mie însemi sau tatei. Și oare conta cu adevărat?

Apa era, în sfârșit, suficient de caldă cât să mă spăl pe păr. S-a oprit doar de câteva ori. Când am închis-o, dușul încă picura în spațele meu în timp ce-mi ștergeam părul cu un prosop. M-am gândit din nou la prietenul lui Elodie, străinul din casa mea. Părea destul de amabil, dar atât de tăcut. Am înfășurat un prosop în jurul robinetului care picura. M-am întrebat dacă Phillip era genul de bărbat care să se supere că amicul lui stă cu nevasta lui gravidă.

Am început să mă simt ușor neliniștită în timp ce-mi uscam vârful șuvițelor de păr. Era imposibil să mă usuc pe păr în mai puțin de treizeci de minute și mai aveam zece minute până când trebuia să plec. Trebuia să fie suficient.

Trebuia să spăl și rufele — și încă repede. Nu era nevoie să mă îmbrac la patru ace pentru tata și soția lui, dar știam că ținuta mea va fi subiectul conversației de la cină. În afară de haine și de obișnuita întrebare: „Ce filme ai mai văzut în ultima vreme?“, mama mea vitregă nu prea avea ce să-mi spună. Ca să fiu cinstită, nici eu nu prea aveam ce să vorbesc cu ea.

Rămăsesem fără haine curate în dulap, așa că am căutat în plasa de la Forever 21 de lângă noptieră. Oare eu voi avea 21 de ani pentru totdeauna? Bănuiam că aveam să aflu luna următoare, de ziua mea. Nu prea era nimic folositor acolo: o pereche de jeanși cu o măsură prea mare și o cămașă maronie care-mi venea bine, dar care-mi irita pielea.

În timp ce mă îmbrăcam, auzeam vocea lui Elodie. Părea că încearcă să-i explice *Scandal* amicului ei soldat și mă făcea să



râd pentru că nu se pricepea deloc să explice filme sau emisiuni. Întotdeauna încurca numele și dezvăluia finalul fără să-și propună asta. Cum mie nu-mi plăcea deloc să aflu ce se-ntâmplă, n-o mai întrebam niciodată nimic despre filmele pe care le văzuse deja.

În cele din urmă, am intrat în living cu vreo cinci minute înainte să fiu nevoită să plec. Kael stătea în același loc, cu tricoul lipit de umerii săi lați. Ochii lui păreau pe punctul de a se închide în orice clipă. Era ciudat cât de mic părea fotoliul sub greutatea lui.

Elodie a apărut din bucătărie cu un castron mare de popcorn în mâini.

— Pleci? m-a întrebat.

Am dat din cap și mi-am vârât mâna în castron. Muream de foame.

— O să întârzi, am zis cu un oftat.

— Ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai duce?

Elodie și cu mine glumeam deseori despre cina mea de marți.

În fiecare zi de marți, ca să fiu exactă.

— M-ar dezmoșteni.

Am privit spre Kael. Nu se uita la noi, dar cumva mi-am dat seama că ne aude. Era soldat, la urma urmelor.

— Deci n-ar fi atât de rău, nu-i așa?

Și-a șters degetele pline de unt pe pantalonii scurți și apoi și le-a lins. Ca să fie sigură, presupun.

— Nu e rău deloc. Hei.

Am deschis frigiderul să-mi iau ceva de băut. Elodie exagerase puțin cu sarea peste popcorn.

— Vrei să-ți aduc desert?

A dat din cap, zâmbind cu gura plină.

— Mă-ntorc pe la nouă. Poate mai târziu, dar să sperăm că nu, le-am spus celor doi oaspeți.

M-am trezit că mă întrebam ce aveau să facă după ce plecam eu. Imaginile din capul meu m-au deranjat un pic, dar nu știam exact de ce. Înainte să analizez chestia asta mai profund, vocea lui m-a luat prin surprindere chiar înainte să ajung la ușă.

# Capitolul cincisprezece

— Pot să folosesc dușul?

Vocea lui era blândă ca ploaia. Mă privea răbdător, ca și cum ar fi așteptat ceva. Era o privire pe care ajunsesem s-o cunosc foarte bine.

Kael îmi era familiar într-un fel în care doar un necunoscut poate fi. Nu-l mai văzusem înainte de ziua aceea, dar deja îi memorasem chipul. Sprâncenele groase, cicatricea micuță de deasupra ochiului. De parcă l-aș mai fi întâlnit undeva sau cândva. Poate că-l văzusem în trecere, la un magazin sau pe stradă, la coadă la cafea sau la gogoși. Sau poate avea una dintre acele fețe care ne par cunoscute. Sunt oameni de genul ăsta.

— Pot? a întrebat el din nou.

M-am fâstăcit un pic.

— Ăăă, da. Sigur. Sigur că poți face duș. Și poate vrei și ceva de mâncare? Nu e prea multă, dar simte-te ca acasă.

Mi-am dat seama că Elodie aștepta ca el să plece din cameră ca să poată să înceapă să vorbească, dar eu nu aveam la dispoziție nici măcar cinci minute de pălăvrăgeală adorabilă. Îl cunoșteam pe

tata și, dacă întârziam fie și cinci minute, tata ar fi pierdut alte zece ținându-mi o predică. Trebuia să plec.

— Mulțumesc, a mormăit Kael și s-a ridicat în picioare.

Părea atât de mare pe lângă mica mea canapea de piele. De fapt, părea mare pe lângă orice obiect din casa mea. Chiar și prin comparație cu dulapul meu pentru porțelanuri pe care-l cumpărasem de pe Craigslist, înainte să-mi dau seama cât e de periculos să te-ntâlnești cu diverși necunoscuți în spatele parcerii de la Walmart. Aveam multe chestii în casă, multe dintre ele vechi și la mâna a doua — m-am gândit cu un fior de neliniște la tipul ăsta din casa mea. Oare observase mormanul de rufe care așteptau cu disperare să fie spălate, mormanul de vase murdare din chiuvetă?

Și de ce îmi păsa?

— Dacă e plăcintă din aia... cum se spune...

Elodie se chinuia să găsească acel cuvânt în engleză.

— Cea cu puțin *rouge*...

Și-a ridicat degetele, iar eu am terminat fraza în locul ei.

— Cireșe?

*Rouge* era unul dintre puținele cuvinte pe care mi le aminteam de la orele de franceză din liceu. Elodie a dat din cap, dar nu mai era nevoie. Știam că poate mânca o întreagă plăcintă cu cireșe dintr-odată — o văzusem făcând asta. Și cine putea s-o condamne? Estelle, soția tatei, era o bucătăreasă pricepută. Dacă aș fi plăcut-o mai mult, aș fi recunoscut că de fapt îmi place cum gătește. Dar nu era cazul.

— Da, da! Cireșe.

Elodie și-a lins buzele. Am râs, pentru că îndeplinea toate clișeele despre femeile gravide de care auzisem vreodată.

Mi-am luat din nou la revedere de la ea, iar Kael a dat din cap spre mine, aproape fără să mă privească înainte de a se îndepărta pe coridor. M-am trezit așteptând ca ușa de la baie să se închidă.

— Mereu e așa de tăcut? am întrebat-o pe Elodie.

Apoi am strigat, destul de tare ca să audă:

— Prosoapele sunt în dulapul din spatele ușii!

Elodie a ridicat din umeri.

— Nu știu...

A tresărit un pic. Am oftat.

— Da, nu-mi aduce aminte.

Și-a mușcat buza așa cum făcea întotdeauna, iar eu am încercat să-i zâmbesc liniștitor. M-am grăbit să plec.

# Capitolul șaisprezece

Întârziam. Nu genul de întârziere cauzată de un accident minor în trafic sau de un telefon de ultim minut al tatei ca să mă roage să cum-păr un suc de pe drum. Era o întârziere gravă, de genul acela care-i provoca tatei oftaturi dramatice și care-l determina să-mi țină o pre-dică despre cum Estelle trebuise să țină cuptorul aprins ca să încăl-zească mâncarea, dar acum puiul se uscaseră și să mă-ntrebe dacă mă gândeam vreodată și la altcineva în afară de mine. Trebuia să ajung acasă la tata în zece minute și eu eram tot pe aleea casei mele. Cum spuneam, *întârziaseam*.

Nu prea știam ce fac acolo, stând în mașină și holbându-mă în tăcere la parbriz. Știam doar că uram zilele de marți și că mi-era groază să pornesc motorul. Uram toate obligațiile astea pe care nu le puteam controla. Nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac și unde să fiu și, totuși, îl lăsam pe tata să pună toată povara asta pe umerii mei. Pusese presiune pe mine toată viața — iar eu nu făcusem nimic ca să-l opresc.

Mi-am verificat din nou telefonul: un apel ratat de la un număr necunoscut. Când am încercat să sun înapoi, mi s-a spus că era o convorbire cu taxă inversă. Mai exista așa ceva?

Am intrat pe Instagram, fără niciun motiv precis, și m-am uitat la pozele fetelor pe care le cunoscusem în liceu și care nu erau nici ele la facultate sau în armată. Nu mulți oameni cu care fusesem colegă de liceu merseseră la facultate. Din cauza banilor sau din alte motive, pur și simplu nu era o normă pe care s-o respecti ca în filme. M-am oprit la o fotografie ce înfățișa o plajă, cu o apă de un albastru-strălucitor și nisipuri albe. Pe acest fundal, se vedeau niște șezlonguri aflate sub umbrele de plajă, iar în colțul pozei apăreau două mâini ciocnind niște pahare în care cred că era piña colada. Descrierea era: „Doamne, dacă aveți impresia că peisajul ăsta e frumos, așteptați până când o să postăm fotografia diseară!!! Cerul de aici e atât de frumos!“, urmată de o grămadă de emoji cu inimioare ochioase. Contul era al unei fete, Josie Spooner, o narcisistă socială totală care posta ceva de câte ori ieșea din casă. Ceașca ei zilnică de cafea cu un citat despre cum e ea „gata să rupă gura zilei de luni!“ și „Ah, oamenii sunt nașpa. Tare nașpa. N-am chef să vorbesc despre asta!“ îmi umpleau pagina deseori. Nu știam de ce n-o șterg, pur și simplu. Nu mai vorbisem cu ea de când ne mutaserăm din Carolina de Nord. Dar dacă aș fi șters pe toată lumea care mă enerva pe rețelele de socializare, aș fi rămas cu zero prieteni.

Tocmai îmi dădeam ochii peste cap când am văzut ceva cu coada ochiului. Era Kael, îmbrăcat în uniforma lui cafenie de camuflaj, ieșind pe trotuar. Am coborât geamul și l-am strigat.

— Hei!

A venit spre mașina mea, aplecându-se puțin ca să mă vadă.

— Unde te duci? l-am întrebat, înainte să-mi dau seama ce ton plângăcios aveam.

— La garnizoană.

Vocea aceea plăcută din nou.

— Acum? Mergi pe jos?

De parcă ar fi fost treaba mea.

A ridicat din umeri.

— Da. Mașina mea e acolo.

Și-a privit uniforma.

— Și hainele.

— Dar e atât de departe.

A ridicat din nou din umeri.

Voia să meargă cinci kilometri pe jos?

M-am uitat la micul ceas digital de pe bord: șapte fix. Ar fi trebuit să bat la ușa tatei chiar acum, dar uite cum stăteam pe alee, întrebându-mă dacă să-l duc sau nu cu mașina. Mergeam amândoi în aceeași direcție, la urma urmelor...

Mă rog, poate că mergeam. Ft. Benning nu era atât de mare ca, să zicem, Ft. Hood, dar era suficient de întins.

Kael s-a îndreptat, trunchiul dispărându-i din raza mea vizuală când s-a îndepărtat. L-am strigat din nou, aproape din instinct.

— Vrei să te duc cu mașina? Eu trec prin Poarta de Vest, unde e compania ta?

S-a aplecat din nou.

— Lângă Patton, aceeași poartă.

— E chiar lângă casa mea — adică a tatei. Urcă.

Am observat felul în care își frământa mâinile. Îmi reamintea de felul în care se agita Austin când trebuia să mergem la mama. Stătea pe bancheta din spate, jumulindu-și pielea din jurul unghiilor până când sângera.

Mi-am repetat oferta. Urma să fie ultima.

Kael a dat din cap, fără să spună nimic, doar s-a apropiat de portiera din dreapta — și de fapt s-a dus spre locul din spate.

— Țsta nu e Uber, i-am zis, doar pe jumătate în glumă.

S-a așezat lângă mine. Era ceva diferit. De obicei, singurul meu pasager era micuța Elodie, dar acum tipul ăsta masiv stătea lângă mine, cu genunchii atingând bordul și mirosind a gelul meu de duș cu nucă de cocos.

— Poți să-ți aranjezi scaunul, i-am zis.

Am băgat în marșarier și schimbătorul de viteze mi s-a blocat preț de o secundă. Tot făcea asta în ultima vreme. Mașina mea de încredere, marca Lumina din 1990, fusese singura mea mașină de când o cumpărasem cu 500 de dolari — sumă aproape integral strânsă din bacșișurile de la pizzeria La Rosa, unde lucrasem după ore și-n weekenduri.

Eram singura printre prietenii mei care avea o slujbă în liceu. Mica mea gașcă se tot plângea, încercând să mă sustragă de la muncă pentru a mă duce la petreceri, la lac, sau ca să fumăm iarbă în parcare școlii elementare unde o ardeam noi. Da, școala elementară. Eram niște mici infractori, dar măcar eu puteam să plătesc pentru propria-mi delincvență.

— Ahhh, am oftat și am zgâlțâit schimbătorul.

Kael a rămas tăcut lângă mine, dar jur că i-am văzut mâna ridi-cându-se din poală de parcă ar fi vrut să se întindă și să mă ajute dacă nu mă descurcam. Dar m-am descurcat. Cauciurile au scârțâit pe pietrișul de pe alee și am pornit la drum.

Nu i-am scris tatei că întârzii. De ce l-aș fi anunțat, când știam că o să-mi țină o prelegere prin SMS și apoi și față în față, ca să fie sigur că-și impune punctul de vedere? Era fix genul ăsta de persoană.

Ura pentru zilele de marți!



# Capitolul șaptesprezece

Aleea părea pustie. Ca și cum toată lumea ar fi dispărut în ultima oră, ceea ce probabil că se și întâmplase. Kael și-a prins centura de siguranță peste piept. Am ignorat micul clinchet pe care l-a scos mașina, reamintindu-mi să-mi pun și eu centura, așa cum făceam mereu. Din fericire, era o mașină veche, așa că mă avertiza o singură dată, uneori de două ori.

Mă gândeam să încep o conversație, dar, din câte îmi dădeam seama, tipul ăsta n-ar fi fost prea încântat. I-am aruncat o privire și am pornit repede radioul. Nu mă mai aflasem niciodată în preajma cuiva care să mă facă să mă simt atât de ciudat. Nu puteam explica exact starea — nici măcar nu puteam spune că-mi displăcea — dar simțeam c-ar trebui să zic ceva. Ce era asta, nevoia de a străpunge aerul, de a umple spațiul cu cuvinte? Poate că el avea dreptate, iar noi, restul, ne înșelam.

La radio era o melodie pe care n-o mai auzisem niciodată, dar am recunoscut vocea lui Shawn Mendes. Am dat muzica puțin mai tare și am înaintat în tăcere, apropiindu-ne de garnizoană.

Speram că regimentul se afla unde credeam eu. Încercam să nu vin la garnizoană decât dacă eram nevoită sau dacă mergeam la doctor. Câteodată era unul și același lucru.

Indicatorul de benzină era aprins, o dovadă clară a lipsei mele de responsabilitate. Melodia lui Shawn Mendes se terminase și acum era pauza publicitară. Am ascultat reclamele: un testimonial pentru o clinică de slăbit, o ofertă pentru închirieri auto cu dobânzi scăzute. „Reduceri imense pentru militari!” promitea vocea cu un țipăt aproape isteric.

— Poți să schimbi postul dacă vrei, i-am spus, ca o gazdă primitoare ce eram. Ce fel de muzică îți place?

— E-n regulă.

— Bine.

Am ieșit de pe autostradă și m-am bucurat să văd că nu era coadă la intrarea în baza militară. Îmi plăcea să locuiesc în partea mea de oraș, destul de aproape de garnizoană, dar suficient de departe de tata ca să pot respira.

— Am ajuns, am zis, de parcă el n-ar fi văzut luminile strălucitoare din fața noastră.

S-a răsucit și și-a scos portofelul din buzunarul pantalonilor de uniformă. Și-a lăsat livretul militar în palma mea deschisă. Vârful degetelor sale calde mi-a atins pielea, iar eu mi-am retras mâna ca arsă. Livretul a căzut între scaune.

— La naiba.

Mi-am vârât degetele în locul strâmt și am reușit să prind livretul chiar când era rândul meu să mă apropii de paznici.

— Bine ați venit în acest Loc Grandios, a zis soldatul de la poartă.

— Pe bune? l-am tachinat eu fără să mă pot abține.

De când soldații erau obligați să recite acest motto ridicol, îi luam peste picior. Nu mă puteam stăpâni.

— Da, pe bune, a spus el, pe un ton neutru.

Ne-a inspectat cardurile de identitate și abțibildul standard lipit pe parbriz.

— Seară bună să aveți, ne-a zis, deși știam că puțin îi pasă lui de seara noastră.

Probabil credea că suntem împreună, că eram prostituata regimentului, care se duce în cămăruța acestui tip ca să facă sex în timp ce colegul lui de cameră doarme în patul lui.

— Nu știi unde să mă duc, i-am spus lui Kael.

El a oprit radioul.

— Ia-o la dreapta, a mormăit, chiar când treceam pe lângă o străduță la dreapta.

— Chiar acum?

Am tras de volan ca să fac la dreapta în timp util. El a dat din cap.

— Următorul semafor. Fă la stânga acolo. Acolo!

Ca și când n-ar fi fost suficient că întârzasem atâta și că mașina mea rămânea fără benzină. Îmi simțeam palmele transpirând pe volan. Kael m-a privit chiar când îmi ștergeam mâinile pe jeanși.

— Sunt aici, pe dreapta. E o clădire mare și maronie, mi-a spus.

Clădirile erau toate aproape identice. Singurul lucru care le diferenția era numărul vopsit pe lateral.

— Mda, toate clădirile sunt mari și maronii aici, în Locul acesta Grandios.

Jur că am auzit un râset vag, un pufăit mic, destul cât să-mi arate că era ușor amuzat de comentariul meu. Firește, când i-am aruncat o privire, am văzut — urma unui surâs pe buzele lui.

— Chiar aici.

A arătat spre o parcare imensă. Și-a ridicat degetul spre o camionetă bleumarin aflată în spatele parcării aproape goale. Am oprit aproape de ea.

— Mulțumesc...

M-a privit de parcă ar fi căutat ceva.

— Karina, i-am zis, iar el a dat din cap.

— Mulțumesc, *Karina*.

Stomacul mi-a tresărit un pic și mi-am spus că era doar din pricina emoțiilor, că nu avea nimic de-a face cu felul în care îmi rostise numele. Am încercat să potolesc roiul de albine care mă cotropise pe dinăuntru, iar el s-a dat jos din mașină fără niciun alt cuvânt.

# Capitolul optsprezece

Nu știu ce mă așteptam să conducă, dar bestia aia de camion în niciun caz. În ciuda constituției lui masive, mă gândeam că are o mașină mică și șmecheră, nu chestia aia veche și albastră cu rugină în jurul roților. Asta e problema atunci când te prefaci, viețile reale ale oamenilor nu sunt niciodată așa cum îți imaginezi. Plăcuța de înmatriculare era cea specifică pentru statul Georgia — cu piersici și cu sloganul siropos. Districtul Clayton printat în partea de jos. N-aveam habar unde era asta. M-am întrebat dacă îi era ciudă că intrase în armată și ajunsese cumva în statul natal.

Era prietenul lui Elodie, așa că trebuia să mă asigur că ajunge la mașină în siguranță. Nu voiam să meargă pe jos cinci kilometri până la mine acasă dacă nu-i pornea camioneta. Mă pricepeam foarte bine la mașini care nu porneau. Am privit cum și-a strecurat mâna sub folia de metal de deasupra cauciucului din față și i-a mângâiat suprafața. A repetat gestul cu toate cele patru cauciucuri, apoi și-a scos telefonul din buzunar.

Din îngrijorată, expresia i-a devenit supărată. Și-a șters fața cu o mână; cu cealaltă încă ținea telefonul. Nu-mi dădeam seama ce spune, dar am rezistat ispitei de a coborî geamul ca să-l aud. Avea ceva special și trebuia să ghicesc ce anume.

Cu cât îl priveam mai mult, plimbându-se în sus și-n jos și ducându-și telefonul de la buzunar la ureche, cu atât îmi doream mai mult să aflu cine e.

Eram pe punctul să caut pe Google Districtul Clayton, Georgia, dar el a deschis portiera și s-a aplecat.

— Poți să pleci, mi-a zis.

Aproape nepoliticos. Dacă n-ar fi avut probleme cu mașina, aș fi zis și eu ceva ironic, dar pur și simplu n-am putut.

Am privit spre camionetă și apoi m-am uitat la el.

— Ești sigur? Nu poți să intri în mașină?

A oftat din greu și a scuturat din cap.

— Cheile mele trebuiau să fie aici. Mă-ntorc eu cumva înapoi, e-n regulă.

— Am întârziat deja la chestia asta la care trebuia să fiu.

— Cina, mi-a zis el.

Deci fusese atent.

— Mda, cina. Nu te pot lua înainte de ora... dar poate îl sun pe tata și anulez. Nu e ca și cum...

Kael m-a întrerupt.

— E-n regulă, serios.

Nu-l puteam lăsa acolo, pur și simplu. I-am zis asta.

— De ce?

Am deschis portiera și am coborât din mașină.

— Nu știi, am răspuns cu sinceritate. E drum lung înapoi. Ai un alt set de chei pe undeva? Sau vreun prieten care să te ajute?

— Toți prietenii mei sunt în Afghanistan, a zis.

Pieptul mi-a luat foc.

— Scuze, am zis, sprijinindu-mă cu spatele de mașină.

— Pentru ce?

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt până când el a clipit. M-am uitat repede în altă parte.

— Nu știi. Pentru război?

A sunat atât de stupid, venind din gura mea. O fiică de militar cerându-și scuze unui soldat pentru un război care începuse înainte ca oricare dintre ei să se fi născut.

— Majoritatea oamenilor nu m-ar fi întrebat de ce exact acum.

Kael și-a trecut limba peste buza de jos; apoi și-a mușcat-o cu dinții. Luminile din parcare, de deasupra noastră, s-au aprins, bâzâind și rupând tăcerea.

— Eu nu sunt ca majoritatea.

— Îmi dau seama.

Luminile străluceau prin ferestrele barăcilor aflate de-a lungul străzii, dar el nu părea să locuiască aici. Asta însemna fie că e însurat, fie mai mare în rang decât i-o arăta vârsta. Soldații cu grade inferioare puteau locui în afara garnizoanei numai dacă erau căsătoriți, dar nu-mi închipuiam că un bărbat însurat ar dormi în fotoliul meu imediat după ce se întoarce din misiune. În plus, nu purta verighetă.

Mă uitam la uniforma lui ca să-i aflu gradul când l-am surprins privindu-mă.

— Vii cu mine, sergent, sau mă faci să stau în parcare până chemi un lăcătuș pentru mașină?

M-am uitat la ecusonul de pe pieptul lui. Numele de familie era acolo cu litere mari: Martin. Era prea tânăr ca să fie sergent.

— Haide.

Mi-am împreunat mâinile a rugămintă.

— Nu mă cunoști, dar uite ce se va întâmpla dacă te las aici, știind că vei veni pe jos acasă. Te voi lăsa aici și peste două secunde o să mă simt vinovată și o să mă gândesc la asta tot drumul până la tata și la cină, i-am explicat. O să-i trimit mesaje de scuze lui Elodie, apoi ea se va stresa pentru că-și face griji pentru toată lumea, iar eu mă voi simți și mai vinovată pentru că stresez o femeie gravidă. Apoi

o să vin cu mașina să te găesc, dacă nu te-ai întors până atunci. E o mare bătaie de cap, Kael, și, sincer, ar fi mult mai ușor dacă ai...

— Bine, bine.

Și-a ridicat mâinile, apărându-se amuzat. Am dat din cap, zâmbind, mândră de victoria mea, și știți ceva? Aproape că și el mi-a zămbit.

# Capitolul nouăsprezece

Indiferent de locul în care eram staționați, tata prefera să locuiască în interiorul garnizoanei, din Texas până în Carolina de Sud sau Georgia. Nu mă deranja prea tare când eram mică, pentru că toți prietenii mei locuiau în apropiere, dar cum ne mutam foarte des, m-am plictisit repede. Am început să urăsc fundăturile bine îngrijite și cozile de mașini de la fiecare poartă de acces. Tatei îi plăcea să fie atât de aproape de poștă, de magazinul alimentar fără taxe și de compania pentru care lucra în fiecare zi. Se simțea în siguranță, dar pe măsură ce Austin și cu mine am crescut, am început să ne simțim captivi.

Îmi amintesc cum mama se plimba în sus și-n jos prin case, prin fiecare dintre ele, în timpul zilelor de vară. Erau orele ei de nebunie, când perdelele erau mereu trase și canapeaua se transforma în patul ei. La început, schimbarea a fost subtilă, dura numai cât tata era la serviciu. Avea două personalități și putea trece de la una la alta în câteva secunde. Dar la un moment dat, în timpul verii dinaintea clasei a opta, nebunia a pus stăpânire pe ea. Se trezea târziu, făcea câteva dușuri, nu mai dansa și nici nu se mai plimba prin casă.



Luam cina târziu, apoi aproape deloc, iar vocile părinților noștri se auzeau în noapte, din ce în ce mai ridicate.

— Ăăă, Karina?

Vocea lui Kael m-a trezit din amintiri. Se uita la culoarea verde a semaforului de deasupra noastră. Am apăsat pe accelerație.

— Scuze, m-am bâlbâit eu, dregându-mi glasul.

Pieptul mă durea, dar m-am scuturat de gânduri.

— Bine, așadar mergem acasă la tata și el e cam...

Am oftat adânc, încercând să descriu un om tare complicat într-un singur cuvânt.

— E cam...

— Rasist? a-ntrebat Kael.

— Poftim? Nu!

Am simțit că răspund exagerat de defensiv la întrebarea lui, până când m-am răsucit și i-am văzut expresia — îmi spunea că-și dăduse într-adevăr seama de ce aveam să spun.

Nu știam ce să cred.

— Nu e rasist, am zis, conducând mai departe.

Nu-mi dădeam seama ce-ar fi putut să spună sau să facă tata ca să cred că ar fi rasist.

— E doar un soi de dobitoc.

Kael a dat din cap și s-a lăsat pe spate.

— De obicei, durează vreo două ore. Prea multă mâncare pentru trei oameni. Prea multă pălăvrăgeală.

Am ieșit în strada principală, cea care străbătea întregul Ft. Benning. Mai aveam mai puțin de cinci minute până acasă la tata. Întârziaserăm 26 de minute. O să fie bine. Eram om în toată firea și intervenise ceva. Or să treacă peste asta. Îmi tot repetam asta și am început să inventez o scuză care să nu-l implice neapărat pe străinul care stătea acasă la mine.

Telefonul a început să-mi vibreze în suportul pentru pahare dintre noi și m-am întins după el când am văzut că mă suna Austin. Nici nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai sunase.

— Trebuie să răspund, e...

N-am mai apucat să-i explic lui Kael.

— Alo? am zis la telefon, dar m-a întâmpinat tăcerea.

Mi l-am dezlipit de obraz.

— La naiba.

Ratasem apelul. Am încercat să-l sun înapoi, dar n-a mai răspuns.

— Dacă vezi că se luminează ecranul, îmi spui, da? Sunetul nu funcționează decât când vrea el.

Am coborât privirea spre telefon, iar Kael a aprobat din cap.

Am intrat pe strada unde locuia tata și mi-am irosit ultimele două minute inventând ceva care să sune ca o mică realizare sau ceva de genul ăsta. Trebuia să vorbesc despre ceva după prelegerea despre întârzierea mea inadmisibilă. Tata punea întotdeauna aceleași întrebări. Mie, iubitei sale soții. Diferența era că ea era lăudată dacă planta o floare sau dacă se ducea la ziua copilului altcuiva, iar eu puteam salva un mic sat de la piere, că el spunea: „E minunat, Kare, dar e un sat *mic*. Austin a salvat odată un sat un pic mai mare și Estelle a înființat două sate“.

Nu era deloc sănătos să mă compare cu soția lui și nici cu frațele meu. Știam prea bine asta, dar felul în care simțeam că ea era poziționată față de mine tot mă scotea din minți ca naiba. Apoi era faptul că Austin fusese întotdeauna al tatei, iar eu fusesem a mamei. Lucrurile ieșiseră mai bine pentru frate-meu decât pentru mine.

— Aproape am ajuns. Tata e în armată de mult timp, i-am zis.

Kael era soldat, nu mai avea nevoie de explicații suplimentare. A dat din cap și s-a uitat pe fereastra din dreptul său.

— Tu ești de mult în armată? l-am întrebat.

L-am auzit înghițind în sec înainte de a vorbi.

— De doi ani și un pic.

Aproape că l-am întrebat dacă-i place, dar exact atunci am oprit în fața casei tatei.

— Am ajuns, l-am anunțat. E ca un dezastru complet, cu trei feluri de mâncare. Multă vorbărie și cafea la final. Minimum două ore.

— Două ore? a zis el clipind.

— Știu. Știu. Poți aștepta în mașină dacă vrei.

Kael a deschis portiera din dreapta și s-a aplecat să-mi spună ceva.

Mi-am privit părul în oglindă. Aproape se uscaseră. Aerul era umed și greu.

Mi-am luat telefonul. Austin nu mă mai sunase.

— Ziceam și eu, oricât de nasol crezi că va fi, e de fapt mai rău.

— Mhm, mi s-a părut că-l aud spunând.

Am privit spre portiera care se-nchidea. Începusem să-mi dau seama cât de proastă a fost ideea de a aduce un străin la cina de marți.

# Capitolul douăzeci

Eram agitată și-mi ștergeam palmele de picioare. Mereu făceam așa când aveam emoții.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, i-am zis lui Kael când ne-am apropiat de ușă. Să explic de ce am întârziat. De ce am întârziat *eu*.

Apoi mi-am dat seama cu cine vorbeam. Cu un soldat care nu avea nicio problemă cu tăcerea.

Am intrat în bucătărie, care era plină de arome de miere și scorțișoară. Simțeam și un miros ușor de friptură. Mirosea a sărbătoare.

— Scuze de întârziere, am spus. Am mai rămas un pic la muncă, ăăă... și apoi l-am ajutat pe prietenul lui Elodie.

M-am răsucit ca să-l prezint pe Kael.

Tata stătea în capul mesei când am intrat. Nu citea ziarul, nu asculta radioul. Doar asculta. M-am uitat la el, cum stătea acolo, cu o mutră tăioasă și cu părul lui rar și alb. Se rărea de-a binelea deja.

Iar pielea îi devenea aspră. Toți cei din familia tatei încăruneau devreme. La femei arăta minunat — cel puțin în fotografii —, dar eu sperasem mereu să semăn cu mama. Dar rămânea de văzut dacă așa avea să se întâmple.

Tata și-a luat ochii de la mine și s-a uitat la Kael, care a făcut un pas în spate. Instinct sau emoții — cine știa? În ciuda faptului că avea un pic peste 1,52 înălțime, tata era intimidant. Putea fi blând dacă-și propunea. Și când nu-și propunea, era tăios ca un cuțit.

— Martin, îmi pare bine...

Tata i-a strâns mâna lui Kael. Așteptam predica despre întârziere, când Estelle a intrat în bucătărie, ducând un castron din care ieșea o lingură mare de lemn.

— Hei! m-a salutat ea ca de obicei.

Entuziastă. Falsă.

Estelle purta întotdeauna versiuni ușor diferite ale aceleiași ținute: jeanși un pic evazați și un tricou cu nasturi și model. Întotdeauna. Bluza de azi era cu dungi albastre și roșii. Ca toate celelalte, și asta avea pliuri la talie și la bust ca să „creeze o siluetă aerodinamică”, așa cum spunea ea. Nu mă interesau deloc hainele lui Estelle — de fapt, nimic legat de ea —, dar îmi spusese într-o zi că-și cumpără genul ăsta de bluze pentru că-i pun în valoare silueta. Își răsucise trunchiul ca un fotomodel când o spusese, ca și cum se distra socializând cu fiica iubitului ei. A fost ceva îngrozitor.

Era ciudat cum Estelle nu-și schimba niciodată stilul. Îmi plăcea consecvența, dar nu din partea ei. Nu voiam nimic de la ea.

— O, ia te uită... Bună! Eu sunt Estelle.

Nu se pricepea deloc să-și ascundă uimirea în fața necunoscutului din încăpere. Kael a așteptat-o să lase jos castronul înainte să-i întindă mâna.

— Deci, ăăă, Kael e prietenul soțului lui Elodie. Tocmai s-a întors ieri din misiune.

Am evitat să-l privesc pe tata.

LA MAMA CU NOI, OK? A rămas pe dinafară din mașină.

Estelle i-a făcut semn lui Kael să ia loc lângă scaunul imens al tatei, dar m-am așezat eu acolo mai întâi, astfel încât Kael să stea lângă mine. Nu era obligat să ocupe scaunul fierbinte.

— Presupun că ai vorbit cu fratele tău, a zis tata.

Mi-am scos telefonul.

— Am avut un apel pierdut de la el.

— Vine încoace.

— Poftim?

Tata a sorbit prelung din paharul cu apă.

— A fost arestat aseară.

Am sărit de pe scaun.

— Cum? Pentru ce?

Ochii tatei erau o copie mai întunecată a ochilor fratelui meu. El era ca tata. Eu eram ca mama. Auziserăm asta toată viața. Asta nu însemna că era adevărat. Exemplu: arestarea asta.

— Nu știi exact. Nu mi-au zis de la secție. Dacă ar fi fost pe proprietate guvernamentală, aș fi aflat cu ușurință, a pufnit el.

Era nervos — supărat și dezamăgit. Vedeam cum situația îl copleșește și știam că simte că dăduse greș ca părinte. Aici nu-l puteam contrazice.

— Și cum ajunge aici? am întrebat.

— Cu mașina. Ar trebui să ajungă în vreo două ore.

Kael privea în pământ, frământându-și degetele și încercând să fie discret.

— Unde o să stea?

— Aici, a răspuns tata pe un ton hotărât.

Am oftat.

— El știe asta?

Mi-am luat telefonul și l-am sunat pe frate-meu, dar a intrat direct căsuța vocală. Nu m-am obosit să-i las vreun mesaj. Tata și-a încruntat sprâncenele groase.

— Contează? A intrat în bucluc de-a binelea. Asta nu mai e joacă de copii, Karina. Sunteți oameni în toată firea acum.

— Amândoi? m-am strâmbat. Nu eu am fost arestată. Iar Austin nici măcar nu e aici ca să se apere, deci nici asta nu-i prea corect.

Estelle se agita protector în jurul tatei în timp ce noi ne certam. Așa făcea de fiecare dată. Îi pregătea mâncarea tatei în timp ce noi discutam viitorul singurului lui fiu. El și cu mine ridicam glasul, dar ea era aceeași persoană enervantă. Kael s-a foit jenat pe scaun.

— Vrei niște friptură? l-a întrebat Estelle pe Kael.

Era exact ce-i trebuia tatei. Cineva care să poată ignora haosul și să joace rolul nevestei ascultătoare în cea de-a doua jumătate a vieții lui. Mama era un uragan, în timp ce Estelle nu era nici măcar o ploicică.

— Sosul e rețetă de familie. Uite, trebuie să încerci.

A ridicat un vas pentru sos în stil colonial, plin de lichid siropos și închis la culoare. Când cumpăraseră chestia asta de pe eBay, îmi spusese că era de pe o „plantație adevărată“, fără să-i pese că era pur și simplu grosolan să gândești și să vorbești așa.

Kael i-a mulțumit că-l ajută să-și pună în farfurie. I-am zis tatei că n-ar fi trebuit să-l trimită pe frate-meu de-acasă, că era vina lui. El mi-a răspuns că toată vina îmi aparține.

— Nu mi-e foame, i-am spus lui Estelle când mi-a întins friptura. Stomacul mi-a chiorăit, dându-mă de gol.

— Nu fi copil, mi-a zis tata.

Mi-a zâmbit, o tentativă jalnică de a-și îndulci cuvintele.

— Tocmai ai spus că sunt un om în toată firea. Acum spui că sunt un copil. Hotărăște-te.

Detestam să mă ciondănesc așa, dar tata scotea tot ce-aveam mai rău în mine. Mai ales când era vorba de fratele meu.

— Sunt derutată când te comporți de parcă nu e mare scofală, am zis. Pentru că e. E o problemă foarte gravă.

— Știu, Karina, dar nu e pentru prima oară.

— E doar a doua, m-am răstit. Nu e un criminal în serie.

— Hai să nu ne batem capul până când nu ajunge, bine? Niciunul dintre noi nu poate face nimic de-aici. E un bărbat de 20 de ani.

Reacția tatei la cea de-a doua arestare a fratelui meu era extrem de rațională.

Aș fi vrut să-mi blochez și eu emoțiile astfel. Îmi lua o vreme să-mi schimb dispoziția. Tata putea jongla cu trăirile extreme, exact ca mama. Ea era mai rea. Adică mai bună. Cred că totul depindea de cum priveai problema.

Stomacul mi-a chiorăit din nou, așa că am cedat și am început să-mi pun mâncare în farfurie. Kael tocmai ducea la gură o furculiță plină de piure. M-am gândit că sesizase că începuserăm să ne calmăm și încercam să ne revenim la normal. Nu că asta ar fi durat prea mult — aveam să ne ciondănim din nou.

Mi-am pus telefonul pe masă, cu ecranul în sus, în caz că Austin îmi dădea vreun mesaj. Apoi m-am străduit să nu mă mai gândesc la el, gonind cu mașina, de unul singur, speriat că a fost arestat, speriat că trebuie să dea ochii cu tata.

— Așadar, Kael, te-ai întors acasă definitiv?

Estelle era directorul de scenă, care abătea conversația departe de dramele familiei noastre. De data asta aproape că i-am fost recunoscătoare.

— Așa cred. Nu sunt sigur deocamdată, doamnă.

Avea maniere impecabile. Voiam să aflu mai multe despre bărbatul ăsta. Pariez că mama lui era o femeie de treabă. De mult nu mai auzisem pe cineva de vârsta mea adresându-i-se cuiva cu „doamnă“.

L-am privit cum răspunde politicoasă la fiecare întrebare pe care i-o adresa ea. Din ce batalion făcea parte? Unde anume în Afghanistan fusese staționat? El răspundea scurt, dar sincer și buzele îi înveleau fiecare cuvânt pe care-l rostea. Mi-aș fi dorit să-i placă să vorbească mai mult decât părea s-o facă.

Când am ajuns la desert, uitasem deja că întârziaserăm. Arestarea lui Austin distrăsese atenția tuturor de la mine. Nu era prima oară când chestia asta funcționa în favoarea mea.



# Capitolul douăzeci și unu

— Ei bine, a fost plăcut, a zis Estelle.

Stătea jenată, așteptând s-o îmbrățișez. Uneori o făceam. Alteori nu.

— Anunță-mă când ajunge Austin. Aș sta să-l aștept, dar lucrez mâine-de-dimineată.

Tata a dat din cap. Kael stătea în prag. Tata m-a îmbrățișat.

— Ce planuri ai pentru weekend? Mergem la Atlanta, dacă vrei să...

— Lucrez.

Îmi plăcea la nebunie Atlanta, dar nici nu-mi trecea prin cap să mă duc cu ei. Și nu voiau să-și schimbe planurile, acum că Austin se-ntorcea în oraș?

— Mi-a părut bine să te cunosc, Kael. Să conduceți cu grijă.

Estelle a zâmbit. Mă-ntrebam dacă își imaginase că era iubitul meu. Nu îl prezentasem așa, dar ea era nespuse de surzătoare și un pic cam prea curioasă când s-a uitat după noi și eu l-am înghiontit să deschidă ușa.

N-am mai lăsat pe nimeni să spună nimic. Am ieșit pe verandă și practic am luat-o la goană pe alee.

— Doamne, urăsc cinele astea.

Chiar și după câte suportase, Kael nu avea nimic de zis.

— Tu ai familie?

Am bănuیت că nu va răspunde, dar orice era mai bun ca tăcerea.

— Dacă am familie? a repetat.

— Adică e clar că ai familie, altfel n-ai exista. Dar și ei sunt la fel?

Am făcut un semn din cap spre casă.

— Nu, a zis el, holbându-se pe geamul mașinii. Deloc.

— În sensul bun sau rău al cuvântului? am întrebat.

— Amândouă.

A ridicat din umeri, prinzându-și centura de siguranță.

— Cred că mă deranjează atât de mult pentru că Estelle e atât de diferită de mama. Era foarte amuzantă când era tânără. Mama, nu Estelle, am clarificat, deși nu mă întrebase nimic. Râdea mult și asculta muzică. Dansa prin living ascultând Van Morrison, fluturând din brațe de parcă era o pasăre sau un fluture. Mi se pare că a trecut o viață de atunci.

Mă gândeam la cealaltă versiune a mamei, cea cu păr lung și unduitor, fluturând în bătaia vântului. Era la fel de lipsită de griji și acum, dar nici pe departe la fel cum era pe vremuri.

— Își ridica mâinile și le trecea prin păr, lăsându-l să se reverse în jurul ei. Mă gâdila mereu pe față și râdeam, iar ea își legăna părul și dansa în jurul meu.

Zgomotul motorului străpungea aerul încărcat și numai asta auzeam. Nu remarcasem niciodată sunetele astea; nu avusesem timp să le aud.

— Și zilele mele de naștere! Făcea tot ce-i stătea în putere pentru petrecerile acelea. Era o chestie grandioasă, mai degrabă săptămâna zilei de naștere. Nu aveam prea mulți bani sau ceva de genul ăsta, dar era foarte creativă. Într-un an a decorat toată casa cu luminițe din acelea de la Spencer, mai ții minte magazinul?

Kael a dat din cap.

— Aveau luminile astea de discotecă și mama le-a înșirat pe toate în living și bucătărie. Au venit toți prietenii mei. Adică, aveam vreo

trei prieteni în total, dar majoritatea veneau pentru Austin. Și casa noastră era mereu plină. Aveam un iubit — cred că-l chema Josh? Și el mi-a adus o turțiță cu mălai. Țsta a fost cadoul de ziua mea.

Habar n-aveam de ce intram în astfel de detalii, dar eram atât de pierdută în amintiri încât nu-mi puteam ține gura.

— Nu știi de ce mi-a adus o turțiță cu mălai. Poate că mama lui o avea prin casă? Habar n-am. Dar țin minte că am primit un aparat de karaoke și m-am gândit că e cel mai tare cadou din lume, iar mama s-a dus în camera ei și a încuiat ușa, ca să ne simțim mai mari decât eram și să nu fim supravegheați tot timpul. Desigur, am început să jucăm un joc cretin de petrecere și a trebuit să-l sărut pe un băiat pe nume Joseph, care a murit de supradoză de heroină acum câteva luni...

Simțeam privirea lui Kael asupra mea, dar era cel mai ciudat lucru din lume — nu mă puteam opri din vorbit. Ne opriserăm la un semafor. Cerul era negru ca smoala și luminile roșii se reflectau pe pielea lui întunecată.

— Oau, ce mult vorbesc, i-am zis.

M-a privit.

— E-n regulă, a zis cu glas blând.

Ce bine *era* tipul ăsta? Atât de răbdător, atât de tăcut, totuși atât de conectat la realitate. Am încercat să mi-l imaginez pe Phillip, soțul lui Elodie, purtând o conversație cu el. Phillip era vesel și prietenos, iar Kael... ei bine, habar n-aveam ce naiba să cred despre el.

Trecuse mult timp de când avusesem genul ăsta de conversație cu cineva, dacă-l avusesem vreodată. Fratele meu era singura persoană cu care depănam amintiri despre părinții noștri. Dar chiar și el încetase să-și mai dorească să retrăiască alături de mine copilăria.

— Mama ne-a crescut pe mine și pe sora mea în Riverdale<sup>1</sup>.

Vocea lui Kael a răsunat, acoperind zgomotul motorului și sunele vântului.

— Îmi place la nebunie emisiunea aia, i-am zis și el a zâmbit.

---

<sup>1</sup> Serial Netflix, dar și orașel din statul Georgia. (N. t.)

Un zâmbet pe care l-am remarcat înainte de a se evapora. M-am prins de fază.

— E-n regulă.

— Emisiunea sau orașul? am întrebat.

— Amândouă.

N-a mai zâmbit.

— Câți ani are sora ta?

M-am gândit să profit cât se arăta neobișnuit de vorbăreț.

— Mai mică decât mine.

— Fratele meu la fel.

Voiam să-l întreb exact câți ani are sora lui, dar ne apropiam de mica mea casă albă.

— Cu vreo șase minute.

Cei mai mulți oameni râdeau când le spuneam asta. Kael n-a zis nimic, dar din nou știam că mă privește.

Vântul mi-a adus praf pe parbriz când am parcat pe alee. Imediat pavarea aleii a devenit prioritatea mea numărul unu. Am oprit și mi-am cerut încă o dată scuze pentru că mă certasem cu tata în fața lui. A dat din cap, mormăind ceva de genul „E-n regulă“.

M-am aplecat să-mi iau geanta de pe jos, din spatele scaunului.

— Măcar nu va trebui să treci prin asta din nou. Dar eu mă voi întoarce acolo marțea viitoare, la șapte fix.

Am spus „fix“ atât pentru mine, cât și pentru Kael. Dacă întârziam și la cina de săptămâna următoare, ar fi ieșit mare scandal.

Aleea era atât de întunecată în nopțile fără lună, încât de-abia vedeam veranda. Kael și-a pornit telefonul și lumina ne-a călăuzit până acolo.

— Trebuie să pun niște becuri afară.

Kael mergea pe lângă mine și am văzut cum se uită prin curte, de-a lungul aleii, până la marginea grădinii. Își răsuca brusc gâtul. Dar nu era o mișcare alarmantă, doar cerceta în tăcere împrejurimile. Am încercat să mi-l imaginez în Afghanistan, cu o armă grea prinsă de corp și cu toată greutatea lumii pe umeri.

— Sora mea are 15 ani, apropo, a spus, intrând pe lângă mine în casă.

# Capitolul douăzeci și doi

Elodie dormea pe canapea, cu trupul ei mic răsfirat în unghiuri ciudate. Mi-am lăsat geanta jos, mi-am scos pantofii și am acoperit-o cu pătura ei preferată. Bunica ei i-o făcuse pe când Elodie era copil. Acum era uzată de-a binelea, aproape destrămată, dar ea dormea cu pătura aceea în fiecare zi. Bunica ei murise cu câțiva ani în urmă; Elodie plângea de fiecare dată când vorbea despre ea.

Mă întrebam dacă-i era dor de familia ei. Era însărcinată, departe de ei, iar Phillip era și el departe, la război. Nu prea vorbea despre părinții săi, dar aveam impresia că nu erau foarte încântați că fugise în State cu un tânăr soldat pe care îl cunoscuse pe internet.

N-aș fi putut spune că-i condamn. Elodie s-a mișcat puțin când am oprit televizorul.

— Voi ai să te uiți? l-am întrebat pe Kael.

Am uitat că urma să doarmă aici și mă gândeam s-o trezesc pe Elodie ca să se mute la mine-n pat.

— Nu, e-n regulă.

Oh, omul ăsta vorbește.

— Atunci o să pun plăcinta asta în frigider și-o să mă duc la culcare, am continuat. De dimineață mă duc la muncă. Dacă ai nevoie de ceva de la magazin, scrie pe lista de pe frigider, i-am propus.

Kael a dat din cap și s-a așezat în fotoliul meu roșu. Avea de gând să doarmă acolo?

— Ai nevoie de o pătură? l-am întrebat.

A ridicat din umeri și a zis foarte încet:

— Dacă ai.

Am luat o cuvertură veche din dulapul de pe hol și i-am adus-o. Mi-a mulțumit, iar eu i-am spus noapte bună. Eram trează de tot când am ajuns în pat. Mă tot gândeam cum se purtase Kael cu tata și cu Estelle, cum făcuse astfel încât cina să fie un pic mai suportabilă. M-am gândit la felul amabil și neașteptat în care îmi umpluse rezervorul și apoi, desigur, pentru că exagerez mereu, m-am gândit c-ar trebui să-i dau înapoi banii pe benzină, deși refuza să-i primească.

Mă simțeam atât de agitată. M-am răsucit, am înșfăcat o pernă și am încălecat-o, strângând-o tare în brațe. M-am gândit că ar fi frumos să am un trup cald în pat, lângă mine. Măcar să am pe cineva cu care să vorbesc când nu pot dormi. Cum ar fi Kael. Am zâmbit acestui gând, imaginându-mi cum ar fi fost cu el la mine-n pat...

M-am oprit înainte să fabulez mai departe.

Ce naiba era cu mine de mi-l închipuiam pe Kael în patul meu? Aveam nevoie de contact fizic, asta trebuie să fi fost motivul pentru care, indiferent cât încercam să mă gândesc la altceva — sau la altcineva —, mi-l închipuiam întins lângă mine, holbându-se în tavan așa cum se holba la parbriz, în drum spre casă.

Trecuse aproape un an de când nu mă mai apropiasem de cineva care să nu aibă legătură cu jobul, cu familia mea sau cu Elodie. Nu că aș fi fost obișnuită ca asta să se întâmple des sau constant, dar Kael mă făcea să visez cu ochii deschiși la mine și la el. De obicei, cei de vârsta mea cunoșteau oameni noi în cluburi sau la școală sau prin intermediul prietenilor, dar eu nu prea avusesem experiențe de genul ăsta.

Brien și cu mine am avut suișurile și coborâșurile noastre — s-a mai întâmplat să ne pupăm în mașină după ce îmi promisesem că nu mai vorbesc niciodată cu el. Ultima oară când am permis să se-ntâmple una ca asta a fost în camera lui de la garnizoană, când m-am rostogolit pe o parte și ceva m-a înghiontit într-o parte.

Un cercel. M-am simțit ca-ntr-un film pentru că, unu la mână, cine pierde un cercel în timp ce și-o trage și nu observă? Și, doi la mână, jucasem rolul fetei singuratice și leșinate după un strop de atenție care știa că iubitul ei se distrează cu alte fete, dar i-a trebuit un cercel rotund hidos ca să recunoască asta față de ea însăși.

Ne-am certat. El a zis că e probabil cercelul iubitei colegului său de cameră și n-a mai avut ce să spună când i-am reamintit că l-am văzut pe colegul lui cuplându-se cu multe persoane, dar niciuna dintre acestea nu era femeie.

Mi-am luat telefonul și am intrat pe Facebook ca să mi-l scot pe Brien din cap. Am tastat numele lui Kael în lista cu prietenii lui Elodie, dar nu a apărut niciun rezultat, așa că l-am căutat din nou. Am găsit un profil cu mai puțin de o sută de prieteni, ceea ce mi s-a părut ciudat. Nu vorbeam cu 99% dintre oamenii cu care eram „prietenă“, dar tot aveam peste o mie. Părea cam mult — ca o mie de oameni cu care nu vorbeam să aibă acces la viața mea.

La poza de profil era o fotografie de grup în care erau Kael și alți trei soldați. Erau cu toții îmbrăcați în uniforme și stăteau lângă un tanc. Kael surâdea în poză, poate chiar râdea, atât de strălucitor îi era zâmbetul. Era ciudat să-l văd așa, cu brațul peste umerii unuia dintre tipi. Dar, în afară de fotografia de profil, n-am mai aflat nicio informație de pe pagina lui. Totul era privat. Aproape că am vrut să-i trimit o cerere de prietenie, dar am simțit că aș fi obsedată să-i cer prietenia pe Facebook în timp ce el dormea pe fotoliul din living.

Am ieșit de pe profilul lui și am început să mă uit la prietenii mei de pe Facebook, scoțând din listă oamenii pe care de-abia îi cunoșteam. Am șters vreo sută înainte să adorm.

# Capitolul douăzeci și trei

M-am trezit îmbrăcată, cu telefonul pe piept. Mi se părea că e por-nită centrala, deși nu umblasem la ea. M-am uitat la ceas: aproape patru dimineața. Trebuia să mă trezesc la opt ca să pot da o fugă la magazin înainte să mă duc la serviciu, la zece. Mi-am pus telefonul la încărcat și m-am ridicat în capul oaselor. Mi-am păstrat tricoul pe mine, dar mi-am desfăcut sutienul și mi-am scos jeanșii. Era atât de cald la mine-n cameră și aveam gâtul uscat. Simțeam transpirația de pe ceafă când mi-am prins părul des și ondulat.

M-am gândit să-mi pun pe mine niște pantaloni înainte să mă duc la bucatărie după apă, dar era patru dimineața, iar Kael și Elodie dormeau, fără-ndoială. Era atât de cald, că mi se părea de neconceput să-mi trag niște pantaloni de pijama chiar atunci pe mine, așa că m-am asigurat că ies pe hol și intru în bucatărie în tăcere deplină. N-am aprins lumina de pe hol și m-am bazat pe becurile de veghe vârâte în prizele din bucatărie.

Am scos carafa cu apă din frigider și am turnat în mine până când n-am mai putut. Am închis frigiderul și aproape am scos un țipăt când l-am văzut pe Kael așezat la masa din bucatărie.



— La naiba, m-ai speriat.

M-am șters la gură cu dosul mâinii. Apoi m-am simțit aiurea pentru că știam că l-am făcut să se simtă prost.

— Scuze că te-am trezit. E atât de cald aici, i-am zis.

— Eram treaz.

M-am apropiat puțin de el și am observat cum îmi măsoară trupul din priviri, până la coapsele goale, și atunci mi-am amintit că nu am decât chiloții pe mine. Am încercat să-mi acopăr fundul cu mâinile, dar n-avea niciun sens. Trebuia să-mi pun o pereche de pantaloni pe mine. Sau măcar niște chiloți din care nu-mi ieșea fundul.

— De ce ești treaz? De ce stai aici pe întuneric? Scuze că n-am haine pe mine. Credeam că dormi.

Kael și-a înclinat capul puțin, ca și cum ar fi fost derutat de ceea ce spusese, și s-a uitat în jos, la picioarele mele. Am simțit imediat un val de nesiguranță, gândindu-mă la gropițele de celulită care-mi acopereau coapsele. Și-a ridicat privirea spre fața mea.

— Îmi dai și mie niște apă? m-a întrebat.

M-am înroșit, nu doar pentru că eram în continuare pe jumătate dezbrăcată, ci și pentru că mă văzuse cum bag în mine apă direct dintr-o carafă de trei litri. Am dat din cap și am deschis frigiderul.

— E doar apă de la robinet. Cumpăr una din astea — am ridicat carafa pe care scria Apă de Izvor — din când în când și o reumplu apoi cu apă de la chiuvetă. Deci, de fapt nu e apă de izvor.

De ce băteam câmpii?

— Am stat în Afghanistan câteva luni, cred că mă descurc cu apa de la robinet din Georgia.

Sarcasmul lui m-a surprins. I-am zâmbit și mi-a zâmbit și el — o altă surpriză. Mi-a luat carafa din mână și și-a dus-o la gură, fără s-o atingă cu buzele.

— Deci de ce te-ai trezit? Te obișnuiești cu diferența de fus orar? l-am întrebat.

Mi-a înapoiat carafa și am mai luat o gură de apă. Mi-era tot cald, dar în bucătărie era mai răcoare decât la mine-n dormitor. Gresia rece de sub tălpi îmi dădea o senzație plăcută.

— Nu dorm prea mult, a răspuns Kael în cele din urmă.

— Niciodată?

— Niciodată.

M-am așezat în fața lui la măsuță.

— Din cauza locurilor în care ai fost?

Simțeam cum începe să mă doară stomacul de la buric înspre gâtlej când mă gândeam la bărbatul ăsta tânăr și tăcut, care fusese trezit de atâtea ori din cauza bombelor sau a rachetelor sau a oricărei alte traume prin care trecuse. A dat din cap.

— E ciudat să fiu din nou aici.

Mi se părea că visez simțindu-i sinceritatea și văzând expresia vulnerabilă care-i umbrea chipul.

— Trebuie să te-ntorci acolo? am întrebat, sperând că va spune nu.

În mintea mea se aprinsese o alarmă, țipând ca să mă avertizeze în privința sentimentelor pe care începeam să le am față de el. Îl cunoșteam de mai puțin de 24 de ore, dar voiam să-l protejez, să nu se mai întoarcă niciodată acolo.

— Nu știi, mi-a răspuns și am tăcut amândoi.

— Sper să nu te-ntorci.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să-mi pese cum au sunat.

Într-un fel, simțeam că îmi trădam copilăria, pe cei de dinaintea mea, care fuseseră soldați și piloți, dar nu cred că puteam da dovadă de atâta patriotism pe cât se aștepta familia mea. Nu dacă asta însemna să fiu patriot.

Când Kael și-a așezat capul peste brațele încrucișate și a spus: „Și eu“, tot trupul mi-a tresărit. Viața militară este atât de nedreaptă uneori. Voiam să-l întreb dacă se gândise la ce anume se înhamă sau dacă, la fel ca mulți tineri soldați pe care-i cunoșteam, fusese convins să se înroleze din pricina sărăciei din jurul lui, de promisiunea unui salariu constant și a unei asigurări de sănătate.

— Îmi pare rău..., am dat să spun, dar a închis ochii.

M-am uitat la el în întuneric, preț de câteva secunde, înainte să aud cum scoate un sforăit ușor.

# Capitolul douăzeci și patru

— Porți întotdeauna uniforma? l-am întrebat când am ajuns la standul cu cereale.

Căruciorul pe care-l aleseserăm scârțâia și se bloca la viraje. Îi dădusem lui Kael lista de cumpărături în parcare, rugându-l să aibă grijă de ea. N-a zis nimic, așa că am presupus că mă aprobă.

— Nu, a răspuns, luându-mă prin surprindere.

L-am privit și cumva l-am presat să spună mai multe.

— Mie așa mi se pare.

Am încercat să-mi îmbinez vorbele zâmbindu-i, dar el nu s-a uitat la mine.

— Nu am nicio altă haină.

Rahat.

— Ah. Scuze. Nu m-am gândit la asta. Unde-ți sunt hainele? Vrei să mergem să le luăm?

A înșfăcat o cutie de Cinnamon Toast Crunch. Cel puțin avea gusturi bune la cereale. Își ținea cumpărăturile în coșul din fața

căruciorului, acolo unde de obicei stau copiii, în vreme ce părinții se străduie să-i distreze și să-i facă să stea cuminți.

— Nu știi unde sunt.

Părea confuz. Zi de zi, învățam tot mai mult să-l ghicesc. Firește, trecuseră doar două zile, totuși... Începusem să-l descifrez, încet, dar sigur. Chipul lui era, de fapt, destul de expresiv.

— Voiam să mă duc mai târziu la mall. Sau la Kohl. Cum o fi.

Am trecut pe lângă un om mai în vârstă care s-a uitat după noi un pic prea mult. Am observat cum ne privește îndelung, ba pe unul, ba pe celălalt, și firele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat. Bărbatul a dispărut după colț. Când m-am dus să-i spun asta lui Kael, am început să mă întreb dacă nu eram cumva paranoică și am decis să nu-i acord și mai multă atenție moșului morocănos.

— Lucrez până la patru, dar apoi putem da o fugă după hainele tale, i-am propus.

La magazin era aglomerat ca întotdeauna. Prețurile mici ale produselor și taxa zero nu prea meritau efortul de a te lupta cu mulțimea. Preferam să lucrez un schimb în plus decât să aștept la coadă în urma cărucioarelor pline ochi.

Kael a arătat spre rândul următor, unde începeau produsele congelate.

— Știi că există Uber și taxiuri și chestii de genul ăsta, nu?

M-am uitat urât la el.

— Încercam să fiu drăguță.

— Știu. Râdeam și eu de tine.

Vocea îi era relaxată și avea un ton diferit de tot ce-i ieșise până acum de pe buze. Mi-a făcut pielea să se înfioare. M-am uitat în altă parte.

— Ha, ha, l-am necăjit și eu.

Mă durea gâtul. Îmi amintesc mereu chestia asta, felul în care din cauza lui mă dureau diverse părți ale corpului, într-un fel pe care nu-l mai simțisem niciodată. O să-i fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta.

— Deci, vrei să te duc sau nu? Poți să iei pizzele alea mici? Cutia roșie.

Am arătat în spatele lui.

— Dacă vrei. Adică stau deja pe canapeaua ta, mă bag peste cinele tale de familie, îți mănânc batoanele de granola.

— Mi-ai mâncat batoanele de granola?

A râs. Dacă nu s-ar fi răsucit, i-aș fi ratat zâmbetul. Atât a fost de rapid.

— O să-ți cumpăr altă cutie.

Nu-i plăcea să ia lucrurile altcuiva.

— În mod normal, aș fi spus că e-n regulă doar ca să fiu politicoasă, dar factura de la electricitate e imensă luna asta, deci dă-i bătaie.

L-am înghiontit în umăr și s-a încordat un pic. A fost o schimbare aproape imperceptibilă, dar eu am simțit-o ca un fior pe șira spinării.

S-a îndepărtat puțin de mine. Muzica era mai zgomotoasă, așa mi s-a părut. M-am simțit stânjenită. Jenată. Ca și cum ceva nou ar fi început cu o noapte în urmă. Bănuiesc că o discuție în chiloți la trei dimineața poate face asta. Kael era diferit azi. Mai deschis. Aproape vorbăreț. Totuși, mă-ntrebam: oare flirta cu mine? Nu mă gândisem deloc la asta, dar așa mi se părea.

— Scuze, am zis în cele din urmă, după un minut de tăcere.

Stăteam în dreptul rândului cu chipsuri. Încercam să mă hotărâsc între niște covrigei aromați și Doritos Cool Ranch, dar Kael a înșfăcat o pungă de Funyuns și a aruncat-o în cărucior.

— Îmi plăceau la nebunie când eram mai mică, i-am spus. Prietena mea cea mai bună, Sammy, și cu mine mâncam din astea tot timpul. O, Doamne, de-astea și Mountain Dew. Mama nu mă lăsa să beau, dar mama lui Sammy avea mereu versiunea de la Kroger, care era de fapt și mai bună.

Băteam câmpii cu grație.

Kael părea mai relaxat. Nu l-am privit atât de mult pe cât mi-aș fi dorit și nici nu i-am spus cât de dor îmi era de Sammy de când se

măritase și se mutase în celălalt capăt al țării — cum mi-aș fi dorit. Nu partea cu măritișul, ci faptul că, la naiba, se mutase în altă parte.

N-am mai vorbit și am plătit separat. A trebuit să arătăm actele de identitate — al lui de soldat activ, al meu de membru de familie a unui militar. A fost foarte drăguț și m-a ajutat să-mi car cumpărăturile la mașină, a dus plasele în casă și chiar m-a întrebat dacă vreau să mă ajute să despachetez. Uram faptul că mintea mea încerca să-și dea seama de ce e atât de amabil. De parcă n-aș fi putut accepta pur și simplu gesturi amabile sau complimente de la oameni, de parcă nu le-aș fi meritat.

Dar oricât de mult m-ar fi tulburat și oricât de paranoică aș fi fost, începea să-mi placă oarecum felul în care mă simțeam în preajma lui. Atâta timp cât nu se gândea că vom sfârși combinați. Nu pomenise de nicio iubită sau de altcineva din viața lui, dar nici nu fusese tocmai îndrăzneț. Totuși, nu făceam nimic greșit. Nimic. Doar mergeam la cumpărături și locuiam împreună timp de câteva zile.

Dacă aș fi fost iubita lui, nu m-aș fi bucurat prea tare să aflu că stă cu două femei. Chiar dacă una dintre ele era gravidă.

De ce presupuneam că are o iubită? Sau că mă place?

La naiba, nici nu-l cunoșteam suficient ca să-mi placă de el în felul acela. Iar el părea genul de bărbat de care era atrasă orice femeie. Mi-am dat seama că sunt mai interesată de el decât voiam să recunosc. Asta mă speria oarecum, iar el stătea pe locul de lângă mine. Îi simțeam privirea pe chipul meu.

— Totul e-n regulă? m-a întrebat după ce toate cumpărăturile au fost așezate la locul lor.

Am economisit jumătate din timp fiindcă m-a ajutat și nici măcar n-a trebuit să-i spun să recycleze hârtia și plasticul.

Acum stăteam amândoi la masă. Se uita în telefon, iar eu mânecam al doilea baton de granola și mă pregăteam să plec la serviciu. Auzeam dușul din capătul culoarului — asta însemna că se trezise și Elodie. Slavă Cerului! Nu știam ce i-aș fi spus lui Mali dacă Elodie ar fi întârziat din nou.

Am încercat să-l privesc pe Kael printre gene, fără să observe. Dar m-a observat imediat, ca un soldat priceput ce era. Am simțit cum vorbele îmi vin șuvoi în minte și nu le puteam opri. Trebuia să știu.

— Ai o iubită? am izbucnit.

— Nu. Tu ai? Un iubit sau o iubită, vreau să zic?

Am scuturat din cap. Degetele aproape că-mi tremurau pe spătarul rece al scaunului.

— Nu, nici una, nici alta.

A oftat și s-a ridicat. L-am urmărit din priviri cum se duce la frigider, apoi la dulap să-și ia un pahar, apoi din nou la frigider. Și-a turnat niște lapte, vărsând un pic pe podea. Mi-aș fi dorit să spună ceva, orice, în acel moment. Îmi simțeam gâtul de parcă mi-ar fi luat foc. Tot trupul parcă mi-ar fi luat foc.

— Deci, noi o să fim plecate până mai târziu, dar avem telefoanele la îndemână. Dacă vine fratele meu, lasă-l să intre, bine?

Kael a dat din cap. M-am uitat cum șterge de pe podea urmele de lapte, deși eu îmi imaginasem că se vor usca acolo, alături de toate cheștiile vărsate de când dădusem ultima oară cu mopul, în urmă cu vreo două săptămâni.

Elodie a apărut — din păr îi picura apă.

— În sfârșit, dușul a fost reparat!

— Cum adică?

M-am dus la baie.

— Temperatura! Ai potrivit-o cum trebuie? m-a întrebat.

Am trecut pe lângă ea, scuturând din cap. Firește, când am intrat în baie și am deschis dușul, apa caldă a venit imediat. Am mutat pe apă rece. Imediat s-a răcit. Presiunea era mai puternică, exact ca la un duș normal. Ce desfătare!

— Nu știu cum s-a reparat. Oricum, mă bucur pentru că..., am început să spun.

Ochii mi-au căzut asupra lui Kael, iar el și-a lins buzele, întorcându-și puțin obrazul.

— Tu!

Atunci mi-am dat seama.

— Tu l-ai reparat?

Știam că el îl reparase, deși era un concept total străin pentru mine. Kael a dat timid din cap.

— N-a fost mare brânză. Era doar o țevă slăbită. Mi-a luat mai puțin de cinci minute.

Elodie s-a dus spre el, cu stropi de apă curgându-i din păr.

— Ești atât de drăguț. Ah, de-abia aștept să-i spun lui Phillip. Mulțumesc, mulțumesc, i-a spus, strângându-i unul dintre brațe la piept.

Mai întâi benzina, apoi dușul. Sigur că era drăguț din partea lui, dar mă făcea să mă simt neajutorată.

— Cum zice ea.

Eram enervată și amândoi s-au prins de asta.

— OK, trebuie să plec, o să întârzii. Ne vedem la unșpe.

Am îmbrățișat-o pe Elodie și am ieșit pe ușă.

Nu m-am uitat la Kael când am plecat. Știam că aveam să mă simt vinovată dacă l-aș fi privit. Făcuse un gest frumos pentru mine. Nu doar atent, ci și practic. Îl apreciam din tot sufletul, dar nu voiam să se poarte cu mine ca și cum aveam nevoie să mă ajute cineva să repar lucruri. Cumpărasem casa asta ca să demonstrez că nu sunt o domniță aflată la ananghie.



# Capitolul douăzeci și cinci

Dimineața mea a fost la fel ca întotdeauna: doi pensionari în vârstă și un soldat însurat care venea aproape în fiecare săptămână, cam la aceeași oră. Nu-și făcea niciodată programare, dar eu îi țineam mereu un loc liber. Era de treabă, dădea bacșișuri bune și nu gemea sau ofta cât îmi făceam treaba.

Acum aveam „timp liber“ să fac curat prin salon și să-i evit pe cei veniți fără programare — pe cât puteau fi evitați. Nu-mi plăcea nesiguranța asta. Era greu să le faci pe plac și se întâmpla rar să se întoarcă. Până și cele mai bine clădite trupuri își răspândeau temerile prin încăperea mea de lucru. Era liniștitor și descurajator în același timp să aflu că și alții aveau aceeași impresie dăunătoare despre trupul lor cum aveam și eu despre al meu.

Scoteam a doua rundă de prosoape din uscător și mă gândeam cum înfășuram pe vremuri tacâmurile de argint, pe când eram chelneriță la restaurant. Presupun că toate slujbele vin cu sarcini suplimentare.

— Te-a căutat tipul ăla, mi-a zis Mali în timp ce împătureau prosoapele.

— Care tip?

— Ăla de care-ți plăcea, a zis ea.

Felul în care a rostit „plăcea“ m-a făcut să mă simt ca un copil.

Ah. Brien. Minunat.

— Când?

— Cu vreo zece minute înainte să ajungi.

Am lăsat prosopul peste grămadă înainte să-l împăturesc.

— Poftim? De ce nu mi-ai spus?

A chicotit.

— Pentru că mi-era teamă că-l vei suna și nu putem permite una ca asta.

A ridicat din umeri. Am făcut ochii mari de uimire, am înșfăcat prosopul și l-am aruncat spre ea.

— N-o să-l sun, apropo.

Poate că am avut o atitudine prea defensivă. Oricum, nu cred că l-aș fi sunat, chiar dacă eram curioasă să știu de ce trecuse pe acolo. Știi că *nu eu* îmi lăsasem cerceul pe pat, asta e sigur. Presupun că-l puteam suna după pauza de prânz.

Deci probabil că Mali avea dreptate până la urmă.

— Hmm...

A dat din cap, cu buzele strânse într-o expresie sarcastică. Ridurile adânci de pe pielea ei bronzată o făceau să pară extrem de serioasă, deși știam că mai mult mă necăjește. Nu-l simpatizase niciodată pe Brien și chiar tăiase lumina în hol când el venise să mă vadă prima oară după ce ne despărțiserăm. Dar plângeam și el mă acuza de o chestie pe care nici măcar nu mi-o mai aminteam. Asta însemna că eram nevinovată, nu-i așa?

Adevărul era că nu fusesem atât de tristă după ce ne-am despărțit, așa cum credea toată lumea că voi fi. Adevărul era că-l folosise ca să umplu ceva frânt dinăuntru meu. De fapt, la asta se reduc toate relațiile.

Eram pierdută în amintirile amare despre Brien, când Mali m-a întrerupt.

— A venit cineva fără programare, mi-a zis.

S-a aplecat ca să se uite la micul ecran care afișa imaginea înregistrată de camera de supraveghere. Nu-mi dădeam seama dacă e un bărbat sau o femeie, dar știam că Elodie tocmai își începuse programarea de la două și jumătate și eram singure până la patru, când alți trei terapeuți veneau pentru schimbul de seară.

— Îl iau eu. Nu mai am alte programări azi.

Sincer, speram să nu mai fie clienți fără programare ca să pot spăla rufe, să fac curat în camera mea și s-o ajut pe Mali la contabilitate, în loc să fac cuiva un masaj, dar asta îmi era meseria. Asta alesesem. Asta-mi spuneam de câte ori mă dureau degetele sau îmi bubuia capul de la mirosul înălbitorului de pe prosoapele proaspăt spălate.

Am tras la o parte perdeaua dinspre hol și am dat de Kael care se plimba în sus și-n jos pe-acolo. Erau doar câteva scaune în hol, dar ocupau aproape tot spațiul până la recepție. L-am privit cum măsoara holul cu pași mari înainte să trag perdeaua de tot.

— Bună, l-am salutat, cu un ghem în stomac.

— Bună.

Stăteam acolo, în mirosul greu al bețișoarelor aromatice și în lumina difuză din încăpere. Calculatorul vechi bâzâia între noi, pe podea.

— E totul în regulă?

Când l-am întrebat, mi-am dat seama că venise aici dintr-un motiv îndreptățit.

— Da, da. Am venit pentru un masaj.

Și-a ridicat mâinile.

— Pe bune?

— Mda. E-n ordine?

Vocea îi era blândă, nesigură și întrebătoare. Am dat din cap și mi-am dus mâna la buze. Nu știu de ce zâmbeam, dar nu mă puteam opri.

# Capitolul douăzeci și șase

Am tras la loc perdeaua de la camera mea.

— Îți dau două minute să te dezbraci și mă-ntorc, i-am spus.

Kael s-a așezat lângă masă cu brațele încrucișate. Pantalonii de trening îi atârnau pe umeri și pielea îi sclipea în lumina lumânării. Nu-mi mai aminteam ultima oară când îmi plăcuse să mă uit la cineva așa cum îmi plăcea să mă uit la Kael. Mă fascina. Mă fascina de-a dreptul. Nu știam ce anume avea special, dar devenea din ce în ce mai atrăgător de fiecare dată când îl priveam.

Am ieșit pe holul întunecat și am inspirat profund. Mi-am zis că nu va fi deloc ciudat. Făceam asta în fiecare zi, de dimineață până seară. Era un client obișnuit, de-a dreptul un străin. De-abia îl știam și, colac peste pupăză, îi făcusem deja un masaj. Mi-am scos telefonul din buzunar să văd dacă mă sunase Austin. Nimic. I-am scris tatei. Orice ca să-mi abată atenția.

O auzeam pe Mali vorbind cu soțul ei, pe hol. Ceva despre extinderea unei promoții pe care o aveam luna aceasta. Mereu încerca să inventeze promoții noi și marketing semigratuit pentru mica lor

afacere. Era impresionant s-o văd cum încerca să facă să avem o clientelă stabilă, deși era plin de saloane de genul ăsta. La cele mai multe, o ședință costa în jur de trezeci de dolari, mai mult sau mai puțin. Unele erau dubioase, altele nu.

Un mesaj de la tata mi-a apărut pe ecran.

**Austin e OK. Acum doarme.**

Mi-am strecurat telefonul în buzunarul uniformei. Trecuseră două minute. Dacă nu și mai mult.

— Pot să intru?

Am atins draperia.

— Da.

Era întins cu fața în jos pe masa de masaj, cu capul în suportul special și cu cearșaful alb tras peste mijloc.

— Mai ții minte ce ți-a plăcut și ce nu ți-a plăcut data trecută? l-am întrebat, mai mult pentru liniștea mea.

— Totul a fost bine.

— OK, atunci o să procedez la fel și mai vedem de-acolo? am zis.

A dat din cap. Am luat prosopul și mi-am văzut de treabă. Prosopul cald a alunecat ușor peste partea de jos a picioarelor lui. Purta din nou pantalonii de trening, iar materialul negru ieșea de sub cearșaful alb. Aproape că i-am ridicat un pic ca să-l pot masa mai bine pe glezne, dar ceva mi-a spus să nu fac asta. Purta pantalonii dintr-un motiv și, deși puteam să recunosc că muream de curiozitate să-l aflu, nu voiam să-l fac să se simtă stânjenit sau să depășesc niște limite.

Mi-am apăsat degetul mare peste pernuțele de sub degetele lui de la picioare, iar el a gemut. Am lăsat-o mai moale și trupul lui tensionat s-a relaxat. Și-a rotit glezna ca să scape de senzație. Era un loc delicat pentru mulți oameni.

— Scuze. De obicei eliberează tensiunea.

M-am dus spre partea cealaltă a mesei și m-am întins să-mi iau uleiurile.

— Fără mentă, corect? l-am întrebat.

— Da, mulțumesc. Urăsc mirosul.

Bine atunci.

— O să folosesc unul fără aromă. Ți convine?

A aprobat dând din cap. Mi-am turnat ulei pe mâini și am început de la baza gâtului. Mușchii de acolo și cei de pe umeri erau foarte încordați. Într-un fel, părea un om clădit să lupte, să protejeze, dar uneori era atât de copilăros, chiar prostuț, cineva pe care să-l aperi din calea răului.

— Elodie e aici, i-am spus.

A rămas tăcut când mi-am mișcat mâinile peste pielea lui fină. Umerii îi erau mai puțin tensionați ca ieri. La naiba, trecuse doar o zi de când intrase aici căutând-o pe Elodie!

— Am cunoscut-o la cursul la care mi-am luat diploma de terapeută. De-abia venise din Franța după ce și-a căutat soț în armată.

Îmi amintesc cât de tăios mi se părea atunci accentul ei minunat.

— Era atât de hotărâtă și-și luase în serios prima ei zi. M-a atras aproape imediat.

El a râs un pic. A ridicat din umeri, ușor amuzat.

— Phillip e drăguț așa cum cred eu că e? l-am întrebat, dacă tot ajunseseșăm la subiectul ăsta.

A tăcut câteva secunde.

— E de treabă.

— Promiți? Pentru că a adus-o aici din altă țară, fără nicio rudă și fără niciun prieten. Îmi fac griji pentru ea.

— E un tip de treabă, a repetat.

Trebuia să încetez să-l descos și să-mi fac doar treaba. Mă tot gândeam ce să-i mai spun. Dar el nu venise aici ca să vorbim. Venise pentru un masaj care să-i aline durerea din trup.

Am coborât pe spate și pe brațe, intrând în ritmul meu obișnuit. Făceam același lucru cam la toate tratamentele, presiune medie, cu un pic mai mult ulei decât folosesc în mod normal terapueții. Se auzea o melodie mai veche de-a lui Beyoncé și am lăsat muzica să umple încăperea liniștită mai mult de douăzeci de minute, după care l-am rugat să se întoarcă cu fața în sus.

A închis ochii când s-a răsucit și mi-am luat libertatea de a-i studia fața. Maxilarul tăios, barba scurtă. A inspirat profund când mi-am vârat mâinile sub spatele lui și i le-am trecut peste piele, apăsând și întinzându-i mușchii de pe spinare.

Am deschis gura să-l întreb ce să cumpărăm în seara aceea. Apoi am închis-o la loc.

Câteva secunde mai târziu, mi-a venit să-l întreb ce i-ar plăcea la cină. Apoi mi-a stat pe limbă să-i spun că-mi plăcea la nebunie melodia care se auzea și-n mintea mea îi ziceam cum mă lasă Mali cu muzica mea la mine-n încăpere. Avea ceva care mă făcea să-mi doresc să-i vorbesc. Aproape.

Nu știam ce să fac.

Am oftat.

Nu puteam pălăvrăgi tot timpul cât era întins la mine pe masă. Nu era o dovadă de profesionalism. Mi-am repetat chestia asta de câteva ori.

M-am uitat la ceas. Trecuseră doar două minute de când îi spuseseam să se întoarcă. Să mă ia naiba. Voiam să-i spun că timpul trece atât de încet. Sau să-l întreb dacă poate simți mirosul lumânării cu aromă de caramel care ardea de când deschisese salonul.

— Totul e-n regulă? am întrebat, în cele din urmă.

A dat din cap.

— Ce face fratele tău?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Credeam c-o să vină la mine acasă imediat după ce sosește în oraș, dar presupun că nu e cazul, am zis. Acum doarme acasă la tata. Încă n-am apucat să vorbesc cu el între patru ochi. E foarte enervant, fiindcă eram atât de apropiați.

Kael își ținea ochii închiși. Mi-am trecut pumnii peste umerii și brațele lui. A strâns tare din pleoape.

— Scuze, vorbesc atât de mult. Mi se-ntâmplă des.

Am râs, dar a sunat fals. Probabil pentru că așa era.

Kael a deschis ochii preț de o clipă și a ridicat privirea, forțându-mă să-l privesc și eu.

— E-n regulă. Nu mă deranjează.

M-am uitat în altă parte, iar el și-a lăsat capul jos la loc.

— Mulțumesc, cred, l-am tachinat eu și am simțit un fior când mi-a dăruit cel mai larg zâmbet pe care-l zărisem pe chipul lui până atunci.



# Capitolul douăzeci și șapte

Îl așteptam pe Kael când am primit de la Elodie un mesaj cu un link din BuzzFeed. Era regina testelor de genul „E vina ta că ești necombinată?” sau a articolelor de tipul „Se impun femeile pe piața afacerilor de sine stătătoare?”. Asta era ceva cu „25 de lucruri pe care trebuie să le știi despre magazinul Target!”. Eram pe punctul să aflu ceva nou despre Pringles sau Tide PODS sau poate cum să depistez cea mai scurtă coadă, când Kael a apărut în hol.

— Bună, i-am zis. Sper că a fost totul în regulă.

— Da, mulțumesc, a răspuns.

Am încasat și i-am întins chitanța s-o semneze. Nu mă simțisem niciodată neliniștită văzând cum un client își mâzgălește numele de-a lungul liniuței negre, așa că asta era ceva nou pentru mine. Și, desigur, Kael nu s-a dat de gol cu nimic, ceea ce mi-a lăsat loc de interpretări. Mai întâi m-am întrebat dacă se va întoarce pentru încă o ședință. Apoi: *Ce-o să se întâmple după ce n-o să mai doarmă la mine pe canapea?*

Mi-a lăsat 12 dolari bacșiș la un masaj care costase 45. Era mai mult decât generos. Cu siguranță era mai mult decât primeam de obicei. M-am simțit un pic cam ciudat, de parcă mi-ar fi dat de pomană sau ceva de genul ăsta. Sau de parcă m-ar fi răsplătit pentru timpul meu. Dar aveam nevoie de bani, așa că i-am luat zâmbind. Bine, zâmbetul meu era mai mult forțat, dar el nu și-a dat seama. Cel puțin, așa mi s-a părut.

M-am gândit la cum am trăncănit aproape tot timpul cât durase sesiunea de masaj. Probabil că n-a fost cea mai relaxantă experiență.

— Îmi cer scuze că am vorbit atât de...

Kael m-a întrerupt înainte să apuc să termin.

— Nu, a zis pe un ton prietenos și a ridicat din umeri. E-n ordine.

Începeam să-l învăț, dar tot nu-mi dădeam seama dacă minte sau nu. Nu era nici măcar un pic enervat că îndrugasem vrute și nevrute? OK, mi-a pus o întrebare sau două, dar eu eram aceea care a vorbit despre turele mele și despre cum mă stresa enorm fratele meu fiindcă fusese arestat a doua oară. Aproape că mi-am petrecut următoarele câteva minute vorbind despre frate-meu și despre cât de îngrijorată eram pentru el, dar, măcar o dată, nu voiam să fie totul despre Austin. Poate că voiam să par mai matură decât eram sau poate că voiam să-l protejez pe Austin de părerea unui străin. Oricare ar fi fost motivul, am trecut la alt subiect.

— În ce culoare ar trebui să zugrăvesc pereții ăștia? îl întrebam.

— În ce culoare vrei să-i zugrăvești? răspunsese.

Și...

— E încărcat decorul de aici? întrebam.

— N-am observat, răspunsese.

Și...

— Ți se pare că ești la un salon scump dintr-un oraș mare, în loc de centrul ăsta comercial mic?

A ridicat din umeri.

Kael mi-a răspuns cu un cuvânt sau două din când în când, dar mai mult vocea mea se auzea în cameră. Acum eram în hol — nu

era un spațiu tocmai terapeutic —, dar în continuare el emana o forță tăcută.

— Vrei chitanță?

Am citit ecranul aparatului POS.

— Sigur.

A întins mâna.

— Sigur? Atâta siguranță pentru o chitanță? I-am tachinat.

Începea să-mi placă la nebunie să fac asta. Reacționa de fiecare dată diferit. Era fascinant.

— Responsabil, a zis el.

Aproape că a zâmbit când și-a strecurat chitanța în portofelul de piele, cafeniu și uzat.

— Sigur, am pufnit. Cum zici tu.

— Să sperăm că nu vă vine vreun control financiar.

De data asta n-a mai zâmbit, dar a ridicat din sprânceană spre mine.

Mali observa totul din apropiere. Când Kael a ieșit în hol după ședința de masaj, își găsisse ceva de lucru pe-acolo, fredonând în barbă și ștergând amprente de pe ușa de sticlă. Acum nici măcar nu se mai prefăcea că e ocupată.

— Ne vedem diseară? am întrebat.

— Da. Cu siguranță.

Mi-a făcut cu mâna și și-a luat politicoș la revedere de la Mali, spunându-i doamnă și tot tacâmul. Ușa s-a închis, iar ea și-a îndreptat atenția spre mine.

— Hm?

Știam la ce se gândește.

— Ce *hm*?

Am închis casa și mi-am băgat bacșișul în buzunar.

S-a uitat spre ușa închisă și un zâmbet imens i s-a întins pe față.

— A, nimic.

— Nu mai bârfi, i-am zis și am dispărut pe coridor.

# Capitolul douăzeci și opt

Voiam să ajung acasă pe lumină — măcar o dată. De-asta n-am mai rămas să fac curat așa de meticulos ca de obicei. Am pus o tură de prosoape în uscător, am deschis câteva cutii cu produse și le-am aranjat, dar colegii mei puteau face mai multe eforturi să păstreze locul curat. Nu aveam nimic împotriva.

Aleea era plină cu oameni când am plecat. Bradley ajuta un client să încarce o saltea imensă în portbagajul camionetei și mi-a făcut cu mâna, prietenos ca de obicei.

Am scos telefonul ca să mă uit pe Instagram, când numele fratelui meu a apărut pe ecran.

— Austin, ce mama naibii se-ntâmplă? Ești bine?

Nu m-am obosit să-l mai salut. N-aveam timp de amabilități.

— Sunt bine. E-n regulă. Pe bune, Kare, nu e mare brânză. A fost doar o încăierare.

— O încăierare? Cu cine?

A oftat.

— Cu unu'. Nu știu. Eram prin oraș și tipul ăsta făcea mișto de o tipă de la bar.

Mi-am dat ochii peste cap exasperată și m-am lipit de un copac care mărginea aleea, ca să poată să treacă o dubiță plină cu copii.

— Deci îmi spui că toată povestea asta a plecat de la cavalierismul tău?

Austin era bun să te-nvârtă pe degete. Ar fi fost un agent minnat pentru o celebritate fițoasă — și un soț teribil.

— Da. Exact asta spun, a zis el râzând.

Glasul lui era liniștitor, ca și cum aș fi auzit un cântec pe care uitasem că-l ador. Chiar îmi fusese dor de el.

— Bine. Deci cam cât de tare ai intrat în belea?

— Nu știu.

A făcut o pauză. Mi s-a părut că aud foșnetul unei brichete aprinse.

— Tata m-a scos pe cauțiune... ceea ce e nasol, pentru că acum îi datorez bani. Incredibil. Mi-ar fi plăcut să am talentul lui de a privi în direcția cealaltă și de a nu-mi face probleme pentru nimic. Știa c-o va scoate la capăt — sau că-l va scoate altcineva din bucluc — înainte ca situația să devină prea gravă.

— Da, pentru că asta ar fi cea mai nasoală problemă.

— N-am omorât pe nimeni, bine? A fost doar o încăierare obișnuită într-un bar.

Am izbucnit în râs. *Simțeam* cum magia lui funcționează. Începusem să mă resemnez oarecum la gândul arestării lui și cerneala de pe actele lui de eliberare nici nu se uscaser bine.

— Cum ai intrat în bar? Faci 21 de ani abia luna viitoare.

De data asta a fost rândul lui să se amuze.

— Nu vorbești serios.

— Ba da!

Dar de fapt glumeam. Era o graniță fină între grijile pe care mi le făceam pentru fratele meu și faptul că doar voiam să mă distrez

cu el. Nu eram deloc o obsedată sau vreo super-responsibilă; eram doar la ani-lumină distanță de fratele meu geamăn. Diferența era incredibil de evidentă.

Știam că ratatul de unchiu-meu îl ducea pe Austin în baruri cu prietenii lui mai bătrâni și scârboși, probabil prezentându-l unor femei care beau prea mult, se machiau prea strident, aveau prea multă experiență... în toate sensurile.

— Îți faci prea multe griji. Tu și cu tata.

Am oftat. Nu voiam să-mi fac atâtea griji. Nu voiam să fiu sora pisăloagă cu șase minute mai mare. Și cu siguranță nu voiam să semăn deloc cu tata.

— Nu mă bate la cap cu tata. Haide. Nu vreau să intri în belea. Atâta tot.

Eram aproape acasă.

— Mda, nu vrem să periclităm viitorul ăsta al meu strălucitor.

Ar fi trebuit să fie amuzant, dar i-am simțit tristețea din glas.

— Vrei să treci pe la mine diseară? Mi-e dor de tine.

— Nu pot diseară. Mă-ntâlnesc cu cineva. Dar mâine? Tata și Estelle se duc la Atlanta în weekend, așa că toata casa e a mea.

— Petrecere la domiciliu!

Am râs când mi-am adus aminte de șirul de petreceri ratate pe care le dăduse Austin de-a lungul liceului. Cei mai mulți puști de vârsta noastră se temeau prea tare de poliția militară și nu veneau la petrecerile din garnizoană, dar faptul că veneau mai puțini le făcea mai distractive.

— Corect.

— Iar eu glumeam. N-o să dai o petrecere acasă la tata.

— Ăăă, ba da, o să dau.

N-avea cum să vorbească serios. Tata și-ar fi ieșit din minți dacă Austin ar fi organizat o petrecere acasă la el. Nici nu mă puteam gândi la consecințe.

— Ba nu dai. O petrecere la numai câteva zile după ce ai fost arestat? Ce-ai în cap? Nu mai suntem la liceu!

Astea erau lucrurile care mă făceau să mă întorc la teoria despre familia mea, și anume că Austin era cel care moștenise tot farmecul mamei. Frățiorul meu era o persoană foarte sociabilă. Se lansa în orice situație posibilă și oamenii se strângeau în jurul lui. Cum era vorba aia, *ca muștele la miere*? El era numai miere. Eu — eu eram opusul. Mă învârteam în jurul oamenilor ca Austin, ușor de fermecat, exact ca tata.

— Vorbește pentru tine.

— Cum de cunoști măcar atâția oameni cât să dai o petrecere? Adică...

— Uite, trebuie să-nchid. Ne vedem cândva mâine. Ar trebui să treci pe-acasă. Te iubesc.

A închis înainte să mai apuc să zic ceva.

Ah, Austin. Te iubesc, dar uneori faci niște *alegeri de viață* de-a dreptul tâmpite.

# Capitolul douăzeci și nouă

Am fost puțin surprinsă când am găsit ușa de la intrare încuiată. Am scotocit după cheie și am descuiat, luând corespondența din cutie. Cutia mea poștală se prăbușea. Alt lucru care trebuia reparat. M-am uitat printre plicuri și am observat o broșură imobiliară cu case fițoase și scumpe din Atlanta. Am căutat-o pe agenta zâmbitoare, Sandra Dee, așa scria c-o cheamă. Prețul unei case în Buckhead, cu o piscină scânteietoare, era de două milioane de dolari. Da, aș vrea eu, Sandra.

Până când câștigam eu la loterie sau până când ideile mele de a deschide un lanț de saloane spa de lux și cu prețuri decente urmau să prindă viață, aveam doar căsuța asta cu o cutie poștală dărăpănată. Când am intrat, în casă era o tăcere apăsătoare. M-am uitat prin restul chestiilor venite cu poșta — nimic interesant, mai degrabă facturi și fluturași — și, pentru că toată casa mirosea a popcorn de la Elodie și stomacul a început să-mi chiorăie, am luat niște covrigei din cămară.



Casa părea cu totul altfel în deplină liniște. Era ciudat să nu aud numele Oliviei Pope din minut în minut. Eram complet singură. Nu tu Elodie. Nu tu Kael. Nu conveniserăm asupra unei ore sau ceva de genul ăsta, dar credeam că va fi cineva acasă când voi termina munca.

Unde s-or fi dus?

Am încălzit la microunde resturile de mâncare de la Mali. Am încărcat mașina de spălat vase. M-am așezat la masa din bucătărie. Am luat cartea pe care o citeam și am încercat să reiau lectura de unde o lăsasem. M-am tot gândit la Kael, întrebându-mă cum va fi când vom merge la cumpărături. Va fi mai vorbăreț sau va fi un drum tăcut?

Îmi plăcea să mă torturez cu tot felul de gânduri, așa că acum meditam la faptul că poate înțelesesem greșit toată situația și Kael avea impresia că-l las baltă să se ducă singur la cumpărături. Apoi m-am convins că mă autoinvitasem, iar el probabil mă considera ciudată sau insistentă. Sau amândouă.

Zece minute mai târziu, m-am întors la realitate. Kael nu avea cum să se gândească prea intens la discuția noastră — oriunde ar fi fost. Exageram rău de tot.

Gândeam prea mult. Exageram. Nu erau exact calitățile pe care le-aș fi trecut în CV. Am lăsat cartea jos fără să fi citit un cuvânt, apoi am luat telefonul și am intrat pe Facebook, căutând *Kael Martin*. Nicio schimbare pe pagina lui. Și tot nu mă hotăram să-i trimit o cerere de prietenie.

Am ieșit de pe profilul lui și am intrat pe adresa mea de e-mail, de parcă aș fi așteptat vreun mesaj important sau ceva de genul ăsta. Am început să mă plimb prin cameră fără să-mi dau seama ce fac, cuprinsă de îngrijorare. M-am oprit încremenind în loc când m-am zărit cu coada ochiului în oglindă. Cu părul negru dat pe spate, cu o privire disperată, semănam cu mama. Însăpăimântător de mult.

M-am întins în pat și am luat cartea din nou, dar în curând am simțit nevoia să schimb peisajul, așa că m-am dus în living și m-am trântit pe canapea. M-am uitat la ceas pe telefon. Aproape șapte. Am

luat cartea cu pagina întoarsă — n-am fost niciodată de genul de fată care să folosească semne de carte — și am lăsat povestea brutală a lui Hemingway să mă poarte în vremea Primului Război Mondial. Nu era genul de relaxare la care sperasem, totuși. Cu cât mă cuprindea mai tare somnul, cu atât chipul lui Kael apărea suprapus peste mai multe personaje. Era sergent de instrucție. Un soldat rănit. Un șofer de ambulanță. Și mă privea de parcă-mi recunoștea ochii.

M-am trezit pe canapea, cu soarele bătându-mi strălucitor în față. M-am uitat în jur prin living, adunându-mi gândurile.

Kael nu se întorsese.

# Capitolul treizeci

L-am revăzut după alte trei zile. Când ne-am intersectat din nou, eu stăteam pe verandă, încercând să mă încălț cu o pereche nouă de pantofi pe care-i văzusem pe Instagram. Știam că modelul pe care-l urmăream era probabil plătit să-i poarte, dar tot trebuia să-i am. La descriere citisem „Cei mai buni!” și „ATĂĂÂT de confortabili!!! \*emoji cu inimioare\*“.

Pentru ea, poate. Eu de-abia reușisem să mă încălț cu primul. Al naibii, nu-mi trecea peste călcâi. Trăgeam de pantof, aplecându-mă pe spate ca o idioată, când Kael a apărut în jeepul lui gigantic. Frumoasă sincronizare.

Cred că până la urmă fusese la cumpărături, căci era îmbrăcat în civil din cap până-n picioare. Jeansi negri, ruți într-un genunchi și un tricou alb de bumbac, cu mâneci gri, aproape identic cu unul de-al meu. Singura diferență era că pe tricoul meu scria „Tomahawks” și avea un desen cu un tomahawk<sup>2</sup> pe el.

---

<sup>2</sup>Topor specific indienilor americani. (N. t.)

Mi-l dăduse cea mai bună prietenă de-a mea din Carolina de Sud. Era de la fostul ei liceu, de undeva din Indiana. Mă-ntrebam dacă nu cumva casa ei din Vestul Mijlociu semăna cu locul unde crescuse mama, un orașel lovit greu de progresele tehnologice, care făcuseră ca fabricile să se închidă definitiv, una după alta. Știam de asemenea și poveștile de groază din acel loc, unde elevii neascultători se duceau în vizită la cimitirele indienilor americani — pe care le numeau „Movilele indiene” — și le călcau în picioare, fiind învățați o istorie falsă, a unor sălbatici periculoși. Nu li se spusese că aceștia fuseseră victimele genocidului sau că li se luaseră pământurile și că fuseseră obligați să trăiască în sărăcie până în ziua de azi.

Dacă mă gândeam bine, nu prea mai voiam să port tricoul acela.

Kael s-a oprit lângă verandă.

— Hei, străine, i-am zis.

A strâns din buze și a dat din cap. Cred că era felul lui de a mă saluta.

— O cauți pe Elodie?

Viitoarea mămică își petrecea serile de vineri la întrunirea comitetului de întâmpinare pentru brigada lui Phillip. Era hotărâtă să le facă pe celelalte soții s-o placă înainte de nașterea copilului. N-o învinovățeam. Avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea primi.

— O să-i spun că te-ai oprit pe aici.

— Nu, de fapt, eu doar... Kael a făcut o pauză. Am fost să-mi fac un masaj, dar tu nu lucrei.

S-a uitat de-a lungul aleii, spre salon.

— Ah.

Asta chiar era o surpriză.

M-am dat un pic în spate și i-am făcut loc lângă mine. Într-un fel. Suflasem puf de păpădie cât mă jucasem de-a Cenușăreasa, așa că a fost nevoit să adune codițele înainte să se așeze. Mi le-a pus ușor în palmă.

— Și mie mi-ar prinde bine niște dorințe de-astea, a zis el.

— Mai sunt, dacă vrei.

Am arătat spre grădina mea sălbatică. Nu voiam să am atâtea păpădii, margarete sălbatice și alte chestii agățătoare, dar ajunseseră până în colțurile terasei mele de beton. O înconjuraseră.

— E OK, mi-a spus.

Arăta atât de diferit în haine obișnuite.

— Văd că te-ai dus la cumpărături.

Eviden, Kael se simțea bine dacă nu vorbea, dar eu voiam să fac conversație. În plus, voiam să aflu unde dispăruse.

S-a tras de tricou.

— Da, îmi cer scuze. Au fost câteva zile tembele rău de tot.

Trebuia să întreb.

— Tembele? În ce sens?

A oftat, culegând o păpădie de pe scări.

— E mult de spus.

M-am sprijinit pe palme, lăsându-mă pe spate.

— Mda.

— Când mai lucrezi? m-a întrebat, o clipă mai târziu.

Un avion a trecut pe deasupra noastră chiar când mă pregăteam să-i răspund.

— Măine. Dar doar pentru două ore. Îi țin locul cuiva.

— Ai ceva liber?

Mă privea cu ochii lui întunecați, umbriți de gene lungi.

— Poate.

— Poate?

A ridcat din sprânceană, iar eu am izbucnit în râs. Era simpatic azi. Îmi plăcea versiunea aceasta relaxată a lui. Kael civilul.

— Mă duc la o petrecere diseară, i-am spus. Acasă la tata.

S-a strâmbat.

— Da. Exact. Doar că e mai rău de data asta pentru că frate-meu e un idiot și dă o petrecere cât tata și soția lui sunt la Atlanta, cazați la Marriott, mâncând cozi de homar și bănd vin scump.

Mi-am dat ochii peste cap.

Tata n-o ducea pe mama nicăieri de genul ăsta. Nu și-au petrecut viața de adulți fără fratele meu și fără mine. Unul dintre numeroasele motive pentru care relația lor nu a mers. Pe lângă faptul că erau cel mai puțin compatibili oameni de pe pământ.

— Tatăl tău nu pare genul de om care vrea o petrecere la el acasă, a remarcat Kael. Mai ales când el nu e acolo.

Dacă ar fi știut...

— O, nu e deloc. De-asta mă duc să supraveghez lucrurile.

A scos un sunet — ceva între mormăit și hohot de râs. De fapt, era chiar amuzat. Chiar îmi plăcea asta, felul în care începusem să-i citesc trăsăturile și să ghicesc la ce anume se gândea.

— Nu ești prea tânără ca să-i supraveghezi?

— Ha. Ha.

Am scos limba la el... apoi am tăcut brusc, dându-mi seama ce făcusem. Flirtam cu el!

Și nu știam cum să mă opresc. Cine era persoana asta, care scoțea limba în fața unui băiat?

— Tu câți ani ai, domnule Expert în Demografie?

— Nu asta înseamnă demografie, m-a corectat el cu un zâmbet. M-am strâmbat. Eram în egală măsură fermecată și uimită.

— Bine, domnule Atotștiutor, câți ani ai?

A zâmbit din nou. Atât de blând.

— Am 20 de ani.

Am izbucnit:

— Serios? Oare să fiu mai mare ca tine?

— Tu câți ani? m-a întrebat.

— Douăzeci și unu luna viitoare.

Și-a lins buzele rozalii și s-a mușcat de cea de jos. Observasem că făcea des asta.

— Eu împlinesc 21 de ani mâine. Am câștigat.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— Nu te cred. Arată-mi buletinul.

— Pe bune? s-a mirat el.

— Da, pe bune. Dovedește-o.

Și apoi, pentru că nu mă puteam abține, am adăugat:

— Vreau documente.

Și-a scos portofelul din buzunarul de la spate al jeanșilor și mi l-a întins. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost o poză cu două femei. Una dintre ele era mai în vârstă decât cealaltă cu douăzeci de ani sau poate mai mult, dar asemănarea era izbitoare.

Am ridicat privirea spre el, cerându-mi scuze pentru intruziune. Fotografia era categoric veche și importantă, altfel nu s-ar fi aflat la el în portofel. Lângă poza cu cele două femei era actul lui militar de identitate. M-am uitat la data nașterii. Ziua lui era mâine, chestia asta era cât se poate de sigură.

— Deci ești mai bătrân ca mine cu o lună, am capitulat.

— Ți-am spus eu.

— Nu te mai lăuda.

M-am sprijinit de el și am repetat gestul ăla ciudat de la magazin, lovindu-l cu umărul. Doar că de data asta nu s-a mai ferit de mine și nici n-a încrămenit. De data asta, pe terasa mea însorită, cu jeanșii lui sfâșiați și cu ochii lui blânzi, și-a lipit umărul de al meu.

# Capitolul treizeci și unu

— N-am mai stat demult pe verandă. Chiar e plăcut.

Eram doar eu și Kael, și din când în când mai trecea câte o mașină.

— Stăteam aici aproape în fiecare zi când m-am mutat. Nu-mi venea să cred. Veranda mea. Locșorul meu.

Am tăcut o clipă.

— E plăcut, știi? Strada în fața ta, casa în spatele tău.

Să stau de vorbă cu Kael semăna într-un fel cu a scrie într-un jurnal.

— Mereu mi-a plăcut să stau în fața casei. Nu doar aici. Ai observat balansoarul de pe veranda tatei? Nu știu dacă l-ai văzut, dar în copilărie, de fiecare dată când ne mutam, luam balansoarul cu noi. Ne-a însoțit din garnizoană în garnizoană, din casă în casă — exact ca fotoliul tatei.

Simțeam cum Kael mă ascultă, încurajându-mă să continui.

— Când ne-am mutat prima oară în Texas, nu aveam o terasă prea mare, așa că-l țineam în magazie. E din lemn greu... a plesnit în câteva locuri și i s-au uzat puțin brațele. Nu e ca mobila de grădină de plastic din zilele noastre. Cum se numește — roșină?

— Rășină, a zis el, ajutându-mă un pic.



— Asta e — rășină.

Mă gândeam la mama, cum stătea în fața casei pe întuneric și se uita la cer.

— Mama trăia practic pe verandă, cât era anul de lung. Mi-a spus odată că ea credea că Dumnezeu e făcut din toate stelele și că, atunci când una se stinge, un strop din binele din lume moare cu ea.

Kael mă privea și mi-am dat seama cum mi se înfierbântă obraji. Felul în care vorbeam... mă rog, parcă aș fi gândit cu voce tare. Nici nu-mi dădusem seama. Știam că sună siropos. Citisem lucruri de genul asta în cărți sau le văzusem în filme și nu mi se părea posibil. Ce clișeu. Dar iată-mă și pe mine, deschizându-mi sufletul în fața unui necunoscut.

— Adică sigur a fost mult mai complicat de-atât. Asta era versiunea rapidă. Au existat civilizații întregi bazate pe toată galaxia de planete și stele. Mama îmi povestea totul despre ele. Adică, are sens, nu-i așa? Ele au fost aici primele.

— Au fost? a zis Kael.

Cuvintele sale păreau importante, atât de puține erau. Cred că de aceea, când îmi punea vreo întrebare, voiam să mă gândesc bine la răspunsuri.

— Nu sunt complet sigură, am zis în cele din urmă. Tu ce crezi? A clătinat din cap.

— Eu cred că e-n regulă, i-am zis. Sunt atât de multe religii diferite... prea mulți oameni ca să fie de acord cu un singur lucru. Cred că e bine să ai răbdare, ca să înveți mai multe. Tu nu crezi asta?

Sub o întrebare simplă, se ascundea una atât de grea.

A oftat adânc. Auzeam cum șoaptele îi ies de pe buze, dar nu le înțelegeam cum trebuie. Cu cât se gândea mai mult, lingându-și ușor buzele și mușcându-se de obraz pe interior, cu atât anticipam mai mult răspunsul. Timpul nu mai exista cât așteptam să vorbească.

— Uite ce cred, a zis, după o eternitate. Vreau doar să fiu un om bun. Știi o mulțime de oameni, bisericofi sau nu, care sunt și răi, și buni. Sunt atât de multe lucruri pe lume care ne depășesc... Prefer

să mă concentrez mai degrabă la cum să fac totul mai bine decât să mă-ntreb cum am ajuns noi aici. Cel puțin deocamdată.

Părea atât de convins.

A continuat să vorbească. Cel mai mult dintre toate ocaziile în care ne întâlniserăm. De obicei, eu eram aceea care nu putea să-și țină gura.

— Nu știi ce cred în acest moment, a spus.

A făcut o pauză lungă înainte să continue. S-a auzit o portieră trântită și telefonul mi-a bâzâit — un mesaj de la Elodie. Se ducea acasă la cineva pe nume Julie, unde toată lumea bea ceva, în afară de ea. Am închis ecranul și mi-am așezat telefonul cu fața în jos pe veranda de beton.

— Nu știi, a repetat. Dar știi că am foarte multe lucruri de reparat.

Vocea i s-a frânt puțin spre final și mintea mea a încercat să priceapă sensul vorbelor sale. Gravitatea celor spuse de el mă rodea. Gâtul mă ardea și am înghițit în sec, încercând să respir normal, dar nu mergea. Mă durea fizic când mă gândeam la ce fel de lucruri văzuse Kael la vârsta lui — la vârsta noastră. Cel mai simplu ar fi fost să nu simt nimic, dar nu puteam face asta.

Întotdeauna simțeam atât de multe lucruri, de când eram copil. Mereau ardeam sau pluteam, trecând de la o extremă la alta. „Karina simte lucrurile în profunzime, spunea mama despre mine. Pune totul la inimă.“

Kael și-a dres glasul. Voiam atât de mult să-l întreb ce vrea să repare, dar știam că nu-și dorește asta. Îl simțeam lângă mine, fierbând, dar mi-am ținut ochii ațintiți asupra cerului. Am clipit, privind cum albastrul se combină cu nuanțele portocalii. Mi l-am imaginat cu arma peste piept și cu un zâmbet copilăros. Nu știam prin ce trecuse acolo, dar expresia aceea goală de pe chipul său... Trebuia să spun ceva.

— Nu cred că așa merg lucrurile. Cred că ești în siguranță.

Cuvintele mele au sunat fragil când le-am rostit, dar dacă și-ar fi dat seama ce simt față de el în acel moment, ar fi știut că nu era deloc adevărat.

— În siguranță? a repetat, în timp ce norii pluteau deasupra noastră. Față de cine?

# Capitolul treizeci și doi

Când am ajuns, nici n-am auzit muzică zgomotoasă, nici n-am văzut lumini puternice. Și nimeni nu vomita pe peluză. Cred că era un semn bun.

— Nu pare foarte rău, am zis.

Bungaloul se afla în cel mai îndepărtat colț al fundăturii, cu un câmp în spate și împrejmuït de case. Am fost nevoită să parchez pe stradă pentru că pe alee se aflau deja trei mașini — două dintre ele pe care nu le-am recunoscut. În plus acolo era și duba tatei, o chestie albă și urâtă de care nu se atinsese de cel puțin un an. Ajunsesem să urâsc dubița aceea. Nu fusese mereu așa, dar amintirile plăcute ale singurei noastre excursii la Disney fuseseră de mult timp înlocuite de certuri urâte și de resentimente care se revărsau de pe locul din față.

Părinții mei nu aveau partidele de țipat obișnuite dintre soț și soție. De mică ajunsesem să-mi doresc furia sinceră pe care o auziseam în alte familii. A lor era mult mai rea. Mama folosea o voce rece, plată, ca să-și verse replicile. Lovea cu forță și știa instinctiv unde să lovească, cum să provoace mai multă durere. Eu eram o fetiță alintată

și voiam ca furia ei să mă asigure că-i pasă. Cred că tata voia același lucru, dar ea fie nu putea, fie nu voia să ne dea satisfacție. Tata și cu mine ne negociam pierderile diferit.

Ecranul telefonului lui Kael s-a luminat. A coborât privirea și l-a băgat în buzunar. M-am simțit importantă. Eram arogantă, dar tot m-am simțit importantă.

Mergeam pe iarbă când cineva pe care nu-l recunoșteam a ieșit din casă și a venit spre stradă. L-am văzut pe Kael urmărindu-l din priviri până când am intrat în casă în siguranță. Nu era nimic evident, doar o înclinare a capului, o privire aproape imperceptibilă, cercetând unde se afla și ce făcea celălalt tip. M-a făcut să mă-ntreb prin ce trecuse Kael și de ce anume se teme. Am încercat să nu las asta să-mi strice dispoziția, gândindu-mă la ceea ce văzuse în Afghanistan. Eram sigură că era ultimul lucru despre care să vrea să vorbească în ajunul zilei sale de naștere.

L-am condus pe Kael în casa tatei pentru a doua oară într-o săptămână. Brien fusese acolo doar de trei ori în total în cele patru luni de relație. Lui îi plăcea de tata... mă rog, îi plăcea să-ncerce să-l impresioneze în timp ce se uita la țâțele lui Estelle. Pe atunci ea era nou-nouță și sânii ei la fel.

Ah. Brien era ultima persoană la care ar fi trebuit să mă gândesc. M-am uitat din nou la Kael ca să iau aminte că eram împreună acolo și, totodată, să mă asigur că era în continuare în urma mea.

Un clip rula pe ecranul televizorului. Era un cântec de-al lui Halsey, așa că am știut c-o să-mi placă măcar o persoană dintre toți oamenii ăștia necunoscuți. M-am relaxat un pic. Austin avusese dreptate în privința petrecerii, deocamdată. Erau numai vreo zece oameni acolo și toți păreau să fi terminat liceul, slavă Cerului. Nu era nicio urmă de Sarina sau de alta dintre prietenele ei și, din câte știam, era singura combinație a lui Austin din liceu. Nici Austin nu era de găsit, ceea ce însemna că fie fuma pe afară, fie era printr-o cameră cu vreo fată. Atâta vreme cât nu era vorba despre fosta mea cameră și dacă fata era majoră, nu-mi păsa.

Cinci sau șase oameni erau risipiți prin tot livingul. Restul erau prin bucătărie, îngrămădiți în jurul blatului cu băutură. Nu erau multe chestii de băut: o sticlă de vodcă, o sticlă și mai mare cu whisky și tone de bere. Am rămas la bucătărie, învârtindu-ne în jurul unui tip și al unei tipe care păreau a fi în mijlocul unui scandal și trecând de un tip cu o căciuliță gri. Nu-i puteam vedea părul, dar am bănuit că e soldat, dacă mă uitam la statura lui. Fratele meu părea să graveze în jurul oamenilor din armată, chiar de când eram în liceu.

Austin și cu mine făcuserăm de mici un pact că niciunul dintre noi nu ne vom înrola vreodată, dar el avea în continuare o atracție naturală spre viața militară. Dacă era din obișnuință sau din pricina senzației de confort — atracția lucrurilor familiare și toate chestiile astea — asta nu mai știam. Curiozitatea lui mă speria uneori.

Kael stătea lângă chiuveta de la bucătărie, fără să ne atingem sau să ne vorbim, dar suficient de aproape încât să-i simt mirosul coloniei de pe cămașă. Aroma era dulce și m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea alte planuri în seara aceea. Nu eram naivă. Cluburile locale ca Lone Star și Tempra se umpleau cu oameni singuri și dornici de aventuri de o noapte. Dar nu voiam să mă gândesc la Kael în niciunul dintre locurile acelea. Am luat un pahar de plastic din grămadă și am turnat în el un pic de vodcă și mult suc de afine.

— Vrei și tu? l-am întrebat.

A scuturat din cap, *nu*. Părea încordat. Nu-mi dădeam seama dacă era mai încordat ca de obicei. M-a privit de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Ochii i-au căzut pe paharul din mâna mea.

— Beau un singur pahar de vreme ce conduc, am explicat, încercând să mă apăr.

Vinovăția nu părea ceva potrivit, pentru că puteam oricum să mă duc la etaj și să mă culc în vechiul meu pat, dacă simțeam nevoia.

— Nu-mi place alcoolul prea mult.

Nu trebuia să primesc nicio explicație, dar mă întrebam ce anume îl făcea să se simtă atât de tensionat.

Era ca și cum el își dorea să fie prezent, dar mintea îi hoinărea în toate direcțiile, între bucătărie și un alt loc. Am încercat să ghicesc care era acesta, ba chiar m-am gândit să-l întreb direct, dar ideea asta îmi făcea inima să bată mai tare ca de obicei.

— Eu o să iau doar o bere, a zis Kael.

I-am dat o doză de bere din lada din fața mea, de lângă despărțitura dintre living și bucătărie. Câteva rafturi pline cu fotografii de-ale tatei și de-ale lui Estelle, de-ale mele și de-ale lui Austin când eram mai mici erau așezate acolo. Mama fusese demult ștearsă din amintiri.

Kael a studiat berea o clipă, răsucind-o în mână înainte de a o deschide.

— Natural Light, ha?

A ridicat din sprâncene. Erau atât de groase, îi umbreau ochii adânciți în orbite și-l ajutau să se ascundă de lume. Ca și cum ar fi avut nevoie de ajutor să facă asta.

— Da. Cea mai bună.

Am luat o sorbitură din băutura mea. Am înghițit repede, iar obrazii și stomacul mi s-au încălzit brusc.

Kael a luat o gură din berea apoasă. Am ridicat paharul și l-am ciocnit de cutia lui cu bere.

— La mulți ani! O să bei legal în aproximativ trei ore, am glumit eu.

— Și tu într-o lună, a spus, luând o gură de bere și strămbându-se.

Nu-l puteam învinovăți. Eu preferam vodca în locul berii. Era băutura mea preferată. Bea mai puțin, simte mai mult.

Un alt avantaj pe care îl avea vodca: știam exact cât să beau înainte de a mă îmbăta prea tare. Stăpâneam vodca, în mare parte. Beam de când Austin și cu mine trecuserăm la petreceri serioase, de seniori, în Carolina de Sud.

Austin și cu mine eram probabil singurii boboci de acolo. Am cercetat locul când am ajuns, dar n-a trecut mult până când Casey, o tipă populară de vreo 17 ani, a venit direct la Austin. Era una dintre

gagicile populare din ultimul an. *Popular*. Uram acest cuvânt. Austin însă nu-l ura. Știa că e șansa lui de a intra în gașca lor. În momentul în care i-a complimentat genele lui Casey — a fost ceva jalnic, gen *Ai cele mai lungi gene din lume* — ei bine, aia a fost. Cinci minute mai târziu, erau limbă în limbă, iar eu am rămas să explorez petrecerea de una singură.

Singura persoană care a vorbit cu mine a fost un băiat care avea o pată de muștar pe tricou. Avea canini ascuțiți, ca de lup, și mirosea ca un medicament cu aromă de portocală. L-am lăsat în holul de lângă baie și am găsit sticla de vodcă în congelator. Era răcoroasă când se ducea în jos pe gât. Probabil de aceea am băut rapid atât de multă. Prea rapid. Prea mult. Am alergat la toaletă cu o mână peste gură, ca să nu vomit. Din nefericire, m-am ciocnit de tipul care mirosea a medicament, care m-a privit de parcă eu eram cea demnă de milă. Poate chiar eram? Adică, eu *eram* aceea care împingea oamenii din calea ei ca să ajungă la toaletă.

Dar asta fusese atunci și asta era acum. Petrecerea asta era diferită. Eu eram diferită. Învățasem cum să beau. Și nu mai eram fata care nu putea pleca de lângă un tip înspăimântor fără să se pună pe sine la îndoială. Alături de Kael mă simțeam în siguranță. Interesată și interesantă. De parcă eu eram fata cea populară de la petrecerea asta.

# Capitolul treizeci și trei

Kael studia totul din priviri. Nu era ostentativ, dar privea. Analiza. Era atent.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și m-a surprins când a rupt tăcerea dintre noi.

— Exact cum îmi imaginam că voi petrece când voi împlini 21 de ani, a zis el, luând încă o gură de bere.

Și încă una.

Cineva a dat mai tare un cântec vechi de-al lui Usher și am zâmbit în pahar. Oamenii de la petrecere voiau în mod clar să facă atmosferă dacă puneau Usher de pe vremuri. Îmi plăcea grupul acesta, deși încercam să nu-mi placă. Eram o nostalgică înrăită.

— Oau. Usher. În fine, scoate tu tot sarcasmul din ce-am zis eu.

Kael a zâmbit. Nu-l cunoșteam pe tipul ăsta, dar vai, îmi plăcea la nebunie când se purta așa. Relaxat și amuzant. Am râs, iar el m-a privit — mi-a privit gura, ochii, apoi din nou gura. Nu era deloc subtil.

Oare era conștient de felul în care se uita la mine?

Trebuia să fie conștient de felul în care mă privea.



Simțeam că amețesc și nu avea nimic de-a face cu vodca.

— Kare!

Vocea lui Austin a bubuit peste toți și toate, acoperind inclusiv blenderul la care tocmai se pregătea o băutură fosforescentă, care speram să nu se împrăstie mai târziu peste gresia din baia tatei.

— Ia uite, ai venit!

M-a luat în brațe. Și el mirosea a bere.

Gândul s-a evaporat la fel de iute cum venise. M-a sărutat pe păr.

— Uită-te la tine, a zis, ridicând paharul de plastic.

Știam că e beat. Nu o luase razna. Nu era războinic. Dar amețit era cu siguranță.

— Ai băut ceva?

Ochii verzi ai lui Austin erau injectați. Mi-am reamintit că tocmai ieșise de la închisoare și că probabil avea nevoie să bea ceva.

Faptul că închisoarea ajunsese că făcă parte din vocabularul meu era ceva în sine, dar refuzam să fiu altfel decât relaxată toată seara respectivă. Eram acolo ca să socializez și acum, că era și Kael acolo, voiam să se distreze.

— Da.

Am ridicat paharul și Austin a dat din cap, ca și cum ar fi zis *bravo*.

— Ai făcut cunoștință cu toată lumea?

Încurca puțin cuvintele. Avea părul răvășit și ridicat în mijlocul frunții.

— Deocamdată nu. De-abia am ajuns aici.

— Pari fericită. Ești fericită? m-a întrebat fratele meu geamăn.

Era roșu în obraji. Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Tu pari beat. Ești beat? l-am necăjit eu.

Într-un fel drăgăstos, desigur. Dar l-am necăjit. El era beat. Eu eram fericită. Dar nu aveam de gând să vorbesc despre asta în fața unui cuplu care se certa și-n fața lui Kael.

— Sunt. Așa ar trebui să fi și tu, mi-a zis Austin cu convingere. E tare bine să fiu din nou aici.

Și-a ridicat brațele. Fericirea lui era molipsitoare și-mi dădea o energie pe care n-o mai simțisem de foarte mult timp.

Austin a ridicat paharul spre mine, apoi spre Kael. I-a luat o clipă să-și dea seama că aceasta nu era printre invitați.

— Bună.

Austin i-a întins mâna lui Kael. Am tresărit, dorindu-mi să-mi fi turnat mai multă vodcă în pahar.

— Hei, eu sunt Kael. Mă bucur să te cunosc.

Cei doi și-au strâns mâna de parcă ar fi făcut o afacere de un miliard de dolari.

— Kael.

Austin a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Mă bucur să te cunosc, frate. Avem de băut pe aici și pizza e pe drum. Ea știe totul pe-aici, a zis, arătând spre mine cu paharul. Ar trebui să veniți cu mine în living.

Kael s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri. Știam că e fie cea mai bună, fie cea mai proastă idee să-l urmăresc pe Austin în living.

— Uite, umpleți-vă paharele și veniți cu mine.

Am încercat să-i prind privirea lui Kael, dar el se uita la Austin, care-l întreba cât timp fusese în armată. Austin își dădea seama. Și fără să i se spună își dădea seama.

Știam că Austin nu mă va pune într-o situație stânjenitoare întrebându-mă prea multe de față cu Kael, dar mai știam, după cum se uita la mine, c-o să-mi pună o groază de întrebări mai târziu. Cuplul certăreț a dispărut pe coridor, probabil ca să facă sex de împăcare în baia de la etaj.

— Îmi pare bine că ai venit, mi-a zis Austin, conducându-ne în living.

S-a uitat din nou la Kael, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Austin și cu mine nu ne amestecam unul în viața amoroasă a celuilalt. Nu că în privința mea ar fi fost multe de știut. Avusesem un singur iubit serios la care mă hotărâsem să nu mă gândesc în seara respectivă și, pe măsură ce treceau lunile, îmi dădusem seama că de fapt relația nu

era atât de serioasă pe cât credeam. Auzisem cuvintele te iubesc de la cineva care mă iubea cu adevărat. Austin era diferit, se îndrăgostea în fiecare săptămână de altcineva. Cumva reușea să fie corect în privința asta, canalizându-și dorința în contactul fizic. Dacă ăsta era lucrul care-i făcea viața un pic mai bună, cine eram eu să-l judec? Aveam aceeași dorință, dar nu aveam pe nimeni care să mi-o satisfacă.

# Capitolul treizeci și patru

Kael și cu mine eram înghesuiți laolaltă într-un capăt al canapelei. Nu îngrămădiți. Nu lipiți. *Înghesuiți*. Austin și un tip care se prezentase drept Lawson stăteau pe o pernă; Kael și cu mine stăteam pe cealaltă.

— Îmi pari foarte cunoscut, i-a spus Lawson lui Kael după câteva minute.

Kael a enumerat câteva lucruri care păreau luate din jargonul militar și Lawson a clătinat din cap.

— Nu, nu de-acolo.

— Spui asta tuturor, a zis Austin.

Apoi a luat controller-ul de la jocul video dintr-un coș de sub ecranul imens.

— Cine are chef să jucăm ceva?

— Eu nu, a zis Lawson. E momentul să plec. Trebuie să mă trezesc la ora cinci, sunt de serviciu.

El și Austin s-au ridicat în picioare și au făcut salutul ăla specific băieților, în care-și lovesc palmele și apoi ciocnesc pumnii.

După ce s-a făcut mai mult loc, m-am mutat un pic la o parte pe canapea. Nu mai eram înghesuiți, dar coapsa mea o atingea în continuare pe a lui Kael.

— Vrei să te joci?

Austin a ridicat telecomanda spre Kael, care a scuturat din cap.

— Nu, nu mă prea joc de obicei.

Ah, slavă Cerului.

— Cine vrea să se joace? a-ntrebat Austin din nou, ridicând telecomanda ca să vadă dacă e vreun amator.

Ușa de la intrare s-a deschis și a apărut un chip cunoscut. Nu-mi aminteam numele lui, dar știam că el și Austin o ardeau împreună înainte ca fratele meu să meargă la unchiul nostru, *ca să se țină departe de belele*. Mda, fiindcă chestia asta mergea la perfecție.

— Mendoza!

Austin s-a dus repede la ușă ca să-l întâmpine pe tipul care purta un tricou al echipei Raiders. Austin strângea întotdeauna oamenii în jurul lui. Se pricepea la asta.

Tipul, adică Mendoza, l-a îmbrățișat pe Austin. Privirea i s-a oprit asupra mea, în timp ce eu l-am privit fix. Obrajii mi s-au îmbujorat. El l-a privit apoi pe Kael.

— Martin! a spus, desprinzându-se de frate-meu.

S-a apropiat de canapea, iar Kael i-a întins mâna. Mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit să-mi dau seama că se cunosc și că Martin e numele de familie a lui Kael.

— Credeam că nu ieși nicăieri în seara asta.

Ochii lui Mendoza, de culoarea mierii, mă studiau.

— Așa intenționez, a zis Kael.

Mendoza s-a uitat din nou la mine, apoi la Kael.

— Corect, a zis el, zâmbind.

— Voi doi vă cunoașteți?

Austin a făcut un semn spre cei doi. Eu stăteam acolo, observând scena. Confuză. Austin era la fel de surprins ca mine.

— Mda, am fost colegi în pregătirea de bază. Și am fost în misiune...

- Mendoza, ea e Karina, l-a întrerupt Kael, privindu-mă.
- Sora mea, le-a spus Austin ambilor băieți.
- Ne-am mai cunoscut. Nu știi dacă-ți amintești, am zis.

N-ar fi trebuit să mă roadă faptul că Mendoza și Kael se știau, dar mă rodea. Bazele militare păreau întotdeauna atât de mici, dar de fapt erau niște orașele cu sute de mii de oameni. Când cineva spunea: „Ah, tatăl tău e în armată. Pariez că-l cunoaște pe vărul meu Jeff, și el e tot în armată!“, lucrurile nu mergeau exact așa. Așadar, faptul că Mendoza îi cunoștea pe Kael și pe Austin și pe mine era într-un fel mai mult decât o coincidență.

— Îmi amintesc. Ne-am întâlnit de câteva ori.

Mendoza și-a înclinat capul într-o parte.

— N-am fost la castel într-o seară? Când a fost asta, acum două veri?

M-am gândit la sfârșitul acelei veri, când am călătorit cu duba tatei, care era plină cu prieteni de-ai lui Austin. Înghesuți ca sardelele.

— Ba am fost, i-am zis. Uitasem de asta.

Brien era și el acolo. De-abia ne cunoscuserăm, de fapt. N-am precizat asta.

— Frate-tău și nenorocitul ăla de castel.

A râs, iar Austin i-a arătat degetul mijlociu. Kael se uita la noi doi de parcă eram nebuni.

— Ai auzit de el? Castelul lui Dracula? am întrebat.

Suna ridicol când ziceai asta cu voce tare. A clătinat din cap, iar eu i-am explicat mai departe:

— Nu e un castel adevărat, ci un turn înalt de stâncă despre care toată lumea spune că era bântuit.

— ESTE bântuit! a zis Austin.

— Este bântuit, am spus, dându-mi ochii peste cap.

Fusesem la castelul lui Dracula de cel puțin cinci ori, cu Austin, de când ne mutaserăm aici. Nu știam dacă povestea cu puștiul care s-a electrocutat în vârful lui era adevărată, dar vechiul turn avea

reputația că e bântuit de stafii. „Stafii autentice!”, așa spunea toată lumea. Erau tot felul de povești.

— În orice caz, e un turn și oamenii se duc noaptea acolo ca să bea și încearcă să nu fie prinși, i-am explicat lui Kael.

— Acum face pe șmechera, dar e mereu prima care fuge înapoi la mașină.

Austin a ridicat paharul către Kael și Mendoza, râzând.

— Ah, du-te dracului.

L-am săgetat cu privirea, iar el a râs și mai tare. Mendoza a început să-l tachineze pe Austin.

— Uuuu, cred că surioara a crescut de când am văzut-o ultima oară, a spus el, luând o sticlă cu o licoare închisă la culoare de pe masă. Vrea cineva shoturi? a întrebat pe toată lumea.

# Capitolul treizeci și cinci

Toată lumea a băut un shot din băutura aceea caldă. Adică toată lumea, în afară de Kael. Câțiva au strigat „Pentru Austin!” și „Bine ai revenit, frate!” Austin a făcut o reverență la mișto ca să le mulțumească amicilor lui care-i sărbătoreau întoarcerea. Nu eram sigură dacă vreunul dintre ei știa că fusese arestat. M-am uitat la tipii ăia... mă rog, nu eram sigură că vreunul dintre ei și-ar bate capul cu ceva atât de banal ca o noapte petrecută în închisoare. Dar poate că-i judecam prea dur.

Ne-am mutat cu toții în bucătărie ca să aplaudăm întoarcerea lui Austin în Ft. Benning. Mi-am pus paharul de shoturi în chiuvetă și am mai strâns câteva. Un tip într-un tricou albastru-deschis care a spus *Până la fund!* mi-a luat paharul înapoi din mână și a cerut să-i fie umplut din nou. În mod clar, era soldat. Venise cu un tip care părea mai tânăr și care purta un tricou maroniu pe care scria MURPH. Tot soldat. Uitam mereu cât de mult mă îndepărtasem de viața din garnizoană. Desigur, vedeam în continuare soldați în post și la magazinul alimentară. Încă le zâmbeam când treceam de



poartă și intram în Marele Loc, dar nu mai aveam prieteni soldați. Nici măcar unul.

Asta dacă n-o puneam la socoteală pe Stewart. Ea era singura mea amicică din armată. Dar chiar dacă-mi plăcea de ea și o respectam, chiar dacă mă simțeam apropiată de ea, nu puteam pretinde că-mi este prietenă. Așa cum Mali ne reamintea frecvent, clienții nu ne erau prieteni.

Am deschis robinetul și am clătit câteva pahare doar ca să-mi ocup timpul cu ceva. M-am bucurat că nu m-a văzut Austin. Ar fi făcut din nou mișto de mine că sunt atât de *responsibilă*. N-ar fi fost deloc un compliment. Doamne, era atât de ciudat că se-ntorsese, că eram acasă la tata, înconjurată de toți oamenii ăștia. Nu încăpea nicio îndoială: asta era lumea lui Austin, iar eu eram doar o musafiră.

Totuși, nu eram aceeași persoană care fusesem înainte să plece. Mă simțeam bine când îmi aminteam de asta. Iar Austin, oricât de mult i-ar fi plăcut să adune oameni în jurul lui, se și agăța de ei, în același timp. Ceea ce era riscant în cazul lui, pentru că el era deseori cel care dădea bir cu fugiții, la fel ca mama noastră. Și deseori lăsa inimi frânte în urma lui, tot ca ea.

M-am apropiat de Kael, Austin și Mendoza.

— Mai vrei un pahar? a-ntrebat Mendoza.

— Nici gând.

Am scuturat din cap și am ridicat mâna, simbolul universal pentru *nu, mulțumesc*. Stomacul încă mă ardea de când tequila își făcuse loc pe dinăuntru. Aroma era puternică — destul de bună, dar foarte puternică față de vodca ieftină diluată cu suc de portocale pe care-o beam de obicei.

— Haide. Nu mai vrea nimeni?

Austin îl fixa din ochi pe Kael, care a spus și el nu. N-a mai fost nevoie să ridice mâna sau că scuture din cap. Se pare că „nu“ e un răspuns suficient când vine din partea unui tip.

Austin s-a răsucit spre Mendoza și i-a umplut din nou paharul.

— Încearcă să bea cât de multe shoturi poate înainte să-l cheme nevastă-sa la culcare, l-a necăjit Austin.

După felul în care zâmbea Mendoza când îl tachina frate-meu, îmi dădeam seama de legătura dintre ei. Era un tip de treabă, Mendoza ăsta. Puteam să simt asta. Nu mi-era niciodată ușor să prevăd ce fel de oameni voi cunoaște prin fratele meu geamăn, pentru că el nu avea un singur tip de amici. De obicei era vorba de soldați, dar putea fi mai degrabă o chestie geografică. Mai degrabă vagabonzi. În mare parte prietenoși. Dar fiecare grup avea elementele sale imprevizibile.

— Păi, văd că săptămâna asta l-a lăsat să iasă din casă, s-a auzit o altă voce de bărbat.

M-am răsucit și l-am văzut pe tipul cu tricoul pe care scria *Bottom's Up!* ținându-și paharul într-un fel oarecum amenințător. Avea un chip pătrășos, buze subțiri și o tunsoare scurtă și urâtă.

Mendoza a răs, dar ochii i-au rămas serioși. Nu ca atunci când glumise cu Austin. Tipul cu tricoul a rânjit, arătând cu sticla de Bud Light spre Mendoza.

— Câți copii mai ai?

Întrebarea a fost pusă pe un ton neutru.

— Trei, a răspuns Mendoza, fără niciun pic de umor, de data asta.

Atmosfera din cameră s-a schimbat. Simțeam asta. Kael încremenise lângă mine. Austin s-a apropiat de cei doi imbecili.

— Trei? Doar atât? Mi s-a părut că te văd ieșind de la magazin cu vreo zece...

— Nu ești haios, Jones. Nici tu, Dubrowski. Comedia nu e punctul vostru forte. Acum calmați-vă sau plecați de-aici, s-a răstit Austin, arătând spre ușa cu bărbia.

Poate că avea privirea tulbure, dar era total prezent. Nu le mai suporta tâmpeniile.

În cameră se lăsase tăcerea, în afara muzicii enervante din jocul video care se tot repeta în fundal.

— Liniștește-te, plecăm oricum, a zis *Bottom's Up!*

Nimeni n-a scos un sunet când Jones și Dubrowski și-au pus berile pe blat, au deschis ușa din spate și au plecat. Mendoza și Austin

s-au holbat unul la altul preț de o clipă. Am încercat să nu mă uit, dar i-am zărit cu coada ochiului.

— Cine erau tipii ăia? l-am întrebat pe Austin după ce s-a închis ușa.

— Sunt din noua mea companie, a răspuns Mendoza. Am crezut că sunt de treabă și mi-era milă că sunt așa de tineri și nu au deloc familie pe-aici, înțelegeți?

— Nu mai fi atât de cumsecade, ce dracu'!

Austin l-a pocnit pe Mendoza peste spinare și am izbucnit cu toții în râs.

— Nu vezi unde ajungi? Acum hai să bem ceva și să nu mai pierdem vremea sau tequila cu cretinii ăștia.

— Asta nu e o tequila oarecare, prieteni.

Mendoza a ridicat sticla.

— Este o Anejo foarte veche. Plăcută și delicată.

Mi-a arătat eticheta, iar eu am dat din cap, încercând să citesc ce scria pe ea. Apoi i-a arătat-o lui Kael.

Anejo sau nu, știam că n-ar trebui să mai beau. Cu toată toleranța față de vicii pe care o moștenisem de la mama, îmi dădeam seama că alcoolul îmi pătrunde în sânge. Aveam obrazii roșii — îi simțeam.

Dar Kael era într-un fel mai puțin neclar.

Știți momentele acelea când cineva ți se pare că arată altfel? Ca atunci când atingi ecranul și apare un filtru peste fotografie? Cum totul apare mai intens colorat, un pic mai vibrant?

Când s-a întâmplat asta, Kael se sprijinea de blatul din bucătăria tatei, răspunzând la întrebările tâmpite ale fratelui meu. Am simțit ceva când l-am privit stând acolo, cu Austin, cu spatele drept și cu ochii mai jucăuși ca de obicei. Era în continuare întruchiparea seriozității, dar era ceva ce emana dinspre el în acel moment.

Ceva puternic și misterios. Trebuia să aflu mai multe.

# Capitolul treizeci și șase

— De unde ești?

— De pe lângă Atlanta. Tu?

Kael a luat o gură de bere. Apoi încă una. Mi-am amintit că spusese că provine din Riverdale. Era mai ușor de zis Atlanta, presupun. Îmi plăcea să știu asta, de parcă m-aș fi aflat într-unul dintre secretele sale.

Austin și-a încrucișat brațele.

— De peste tot. Ft. Bragg, Texas și din alte câteva locuri. Știi tu, copil de cadru militar.

Kael a dat din cap.

— Mda. Nici nu-mi pot imagina, frate.

S-a auzit soneria.

— Pizza? Așa sper. N-am mâncat nimic toată ziua, a zis Austin, dispărând din bucătărie.

— Ți-e foame? l-am întrebat pe Kael.

— Oarecum. Ție?

Am dat din cap că da.

— Mergem? am zis și am făcut un semn spre living.

El m-a aprobat, mi-a zâmbit și și-a aruncat doza de bere la gunoi.

— Mai vrei una? am întrebat, privind paharul meu aproape gol și întrebându-mă dacă să-l umplu din nou sau nu.

— E-n regulă. Unul dintre noi trebuie să mai și conducă, a zis.

— Ah, am făcut eu, mușcându-mă de buza de jos.

Umărul lui Kael s-a atins de al meu. Stătea atât de aproape de mine.

— Eu pot rămâne aici.

A făcut ochii mari.

— Și tu poți rămâne. E loc cât vrei.

Ne opriserăm din mers, dar nu-mi puteam aminti când anume. Se uita la mine, iar eu ridicasem privirea spre el. Țin minte cum genele lui lungi îi umbreau ochii căprui. Felul în care mirosea a scorțișoară. Pentru prima dată, acel miros nu mi-a amintit de altceva în afară de el. Creierul meu se scurtcircuitase și nu mai știam ce spun.

— Adică, nu ești obligat să rămâi aici. Poți lua mașina mea sau un Uber. Cum vrei, ziceam și eu așa, pentru că eu în mod evident nu conduc, iar mașina ta...

Kael s-a aplecat spre mine. Am făcut eforturi serioase să nu mă pierd cu firea.

— O să-mi mai iau o bere, mi-a șoptit el.

S-a oprit puțin, atât de aproape de gura mea, încât am simțit o durere în străfundul stomacului.

S-a îndepărtat relaxat și și-a mai luat o bere. Am înghițit în sec, clipind nedumerită.

Oare credeam c-o să mă sărute?

Asta credeam, da.

Probabil de-asta găfâiam de parcă urcasem în fugă o grămadă de trepte.

M-am adunat cât am putut de repede.

— Ăăă, da. Și eu, am zis, cu un glas răgușit și evident ciudat.

Am deschis congelatorul ca să iau niște gheață. Aerul rece i-a prins bine feței mele înfierbântate. L-am lăsat să mă învăluie câteva clipe înainte de a-mi umple paharul.

Kael mă aștepta lipit de perete, sorbind din bere. Nu mă puteam liniști. Ah, m-a făcut să mă simt pe marginea prăpastiei într-o clipă și atât de calmă în secunda următoare.

Tăceam amândoi când am intrat în living. În casă era același număr de oameni — mai puțin cei doi imbecili — dar mulțimea părea înghesuită, pentru că toți se îngrămădeau în living. Nu mă ajuta deloc faptul că inima-mi bătea ca disperata, indiferent cât de mult încercam să mă liniștesc.

Austin vorbea cu băiatul care adusese pizza. Am văzut cum îi dă niște bani, vârând apoi un teanc de bancnote în buzunarul de la spate. Din câte știam, Austin lucra doar câteva ore pe săptămână la Kmart și-și suplimenta veniturile cerându-i din când în când bani tatei. Fratele meu nu s-a priceput niciodată să țină de bani. Chiar și atunci când avea vreo slujbă pe timp de vară, cheltuia salariul în ziua în care-l primea. Nu eram nici eu mai brează, așa că nu-l judecam, dar de unde veneau toți banii ăia? Nu avea nicio logică.

— Kare! Aduci tu niște farfurii? mi-a strigat Austin, împărțind oamenilor cutiile cu pizza.

Nu știam ce se întâmplă, dar mintea mea nu putea procesa mai multe lucruri în seara asta. Voiam doar să mă distrez, să nu-mi fac griji pentru lucrurile pe care nu le puteam controla. Încercam să fac asta de ani întregi — poate că aceasta era seara în care avea să-mi și iasă?

# Capitolul treizeci și șapte

Jeanșii negri erau cei mai buni prieteni ai unei fete. Se deosebeau de jeanșii obișnuiți de culoare indigo. Îți făceau picioarele să pară mai lungi. Și nuanța lor închisă era grozavă când erai la o întâlnire și trebuia să faci ceva cu degetele unsuroase de pizza. Nu că acum eram la o întâlnire. Sau era o întâlnire?

Felul în care Kael se uita la mine mă făcea să-mi pun întrebări. Și faptul că acceptase să vină la petrecere mă făcea să-mi pun întrebări. Dar nu puteam fi sigură de niciun răspuns, ca în tot ce-l privea pe Kael.

Stăteam unul lângă altul pe canapea. Kael își ținea farfuria goală pe un șervețel, în poală. Farfuria era curată, iar șervețelul era fără pată. Farfuria mea avea o așchie de crustă tare pe ea și un strop neterminat de pepperoni. Șervețelul meu era improșcat cu sos de pizza. Totuși, jeanșii mei negri nu aveau pe ei urme unsuroase. Măcar atât. Nu eram curată și ordonată. Nu așa cum era Kael. Și cu siguranță nici ca Estelle, gospodina perfectă a cărei fotografie era agățată deasupra noastră, într-o ramă neagră și groasă. Mai degrabă ca un nor mare

și negru. Nu-i vedeam chipul, dar îi simțeam apropierea, apăsarea. Știam bine poza aceea — fusese făcută într-una dintre numeroasele lor vacanțe. Tata era lângă ea, etalând un zâmbet imens și bronzul de Florida. Un American Gothic<sup>3</sup> de pe litoral.

Kael s-a aplecat să ia o cutie de pizza.

— Poți să-mi dai și mie un șervețel? l-am rugat.

Un alt tip ar fi făcut mișto de măcelul meu cu sos roșu, dar el n-a zis nimic, a luat doar niște pizza și câteva șervețele, lăsându-se apoi la loc pe perna de pe canapea. Simțeam căldura pe care o emana. Imaginația mea se juca subtil cu ideea asta. La fel și trupul meu.

— Vrei și tu? m-a întrebat.

Mi-a întins farfuria lui, pe care erau două felii groase, cu multă brânză. Am clătinat din cap, mulțumindu-i.

— Văd că mai ai un frate geamăn.

Austin a arătat spre Kael și aproape toată lumea s-a uitat la el, apoi la mine. Tricoul și perechea de jeansi erau practic identice cu ale mele. M-am gândit la fotografia cu tata și Estelle, stând unul lângă altul în cămășile lor hawaiiene asortate de la Old Navy, și m-am îmbujorat de stânjeneală. Kael a zâmbit vag. Un zâmbet foarte mic, dar l-am văzut, era acolo.

— Ha, ha, am zis, dând ochii peste cap. Ai fost plecat cam mult timp, deeeeci...

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Destul de corect.

Austin a luat o mușcătură dintr-o bucată de pizza cu pepperoni. Brânza i s-a scurs pe felie, iar el a prins-o cu limba. Uneori se purta ca un adolescent, ca și cum ar fi încetat să se maturizeze după clasa a zecea. Făcea parte din farmecul lui, cred — inocența asta. Avea un suflet bun și asta se vedea cu ochiul liber. Era genul de băiat care provoca un incendiu și apoi te salva din mijlocul flăcărilor.

---

American Gothic este o pictură în stil modernist, semnată de Grant Wood, care înfățișează un bărbat și o femeie. (N.t.)



M-am întrebat dacă fata asta nouă înțelegea în ce se bagă, dacă știa că se joacă cu focul. O brunetă drăguță, cu pistrui și cu ochi de-un albastru-închis, aproape bleumarin. Bluza îi punea în valoare culoarea ochilor, iar modelul larg, cu volane, se potrivea cu părul ei — mânecile înfoiate îi cădeau peste brațe în valuri, iar șuvițele i se revărsau peste umeri în bucle lungi. Stătea pe podea, la picioarele lui Austin, privindu-l ca o floare ce se rotește după soare. Atracția pe care o simțea față de el era limpede ca lumina zilei. Felul în care aproape îl implora să-și întoarcă fața spre a ei, să-i spună ceva, orice. Felul în care își ținea umerii pentru a-i expune gâtul lung și grațios. Nu stătea turcește, așa cum stăteau ceilalți. Acea postură jenantă și copilăroasă nu era pentru ea. Își pusese un picior peste celălalt, cu glezna lângă genunchi, și se lăsase pe o parte, astfel încât picioarele ei să formeze o săgeată cu vârful îndreptat spre fratele meu. Fata asta era vulnerabilă și deschisă. Dar și calculată.

Limbajul trupului putea fi uneori atât de evident.

Oare Austin știa că ea plănuia deja primul lor sărut, prima ieșire în oraș?

Farfuria de carton i-a alunecat un pic din mână și ea a prins-o. Austin a privit-o, zâmbind și mulțumindu-i, iar fata și-a țuguat buzele și și-a trecut degetele prin păr. Era evident că naiba și pentru mine, care nu eram ținta gesturilor ei. Mi-am luat privirea de la fratele meu și de la fata de la picioarele lui. Mai văzusem filmul ăsta de multe ori.

# Capitolul treizeci și opt

— Mendoza pare de treabă, i-am spus lui Kael.

— Mda. Este.

Kael s-a uitat la prietenul lui, care oferea paharul lui special cu tequila cuiva care tocmai intrase. Mi se părea că-l mai văzusem pe tipul acela și înainte. La bucătărie, poate. Mi-am amintit tricoul lui cu carouri albe și negre. După cum puțea a fum, era evident că tocmai fusese afară, la o țigară. Cel puțin oamenii din grupul ăsta erau destul de simțitori să nu fumeze în casă, spre deosebire de alți amici de-ai lui Austin cu care mai avusesem de-a face.

— E însurat? am întrebat.

Kael s-a încruntat un pic și a dat din cap.

— Marfă.

Nu știam despre ce să mai pălăvrăgesc. Aș fi putut vorbi despre vreme sau despre Falcons<sup>4</sup>, dar ar fi părut un gest disperat. Eram amețită de la alcool și simțeam cum devin paranoică din cauza tăcerii

---

Atlanta Falcons, echipă de fotbal american din NFL. (N.t.)

lui Kael și, deși eram agitată, disperată nu eram. N-aveam de gând să fiu fata care cere atenție la o petrecere. O petrecere la tata acasă, dintre toate locurile posibile.

Kael a dat din cap și apoi... nimic. Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu barierele pe care le tot ridica, cu distanța pe care o punea între noi, dar lăsase puțin garda jos de când venise la petrecere, suficient cât să-ncep să uit că această distanță existase vreodată. Dar era totuși acolo, apăsătoare.

Și uite de-asta nu-mi plăcea să ies la întâlniri. Sau ce-o fi fost asta.

Știam că mă port caraghios. Adică nu trecuseră decât vreo douăzeci de minute de când mă hotărâsem să admit că sunt atrasă de el. Stătuserăm unul lângă altul la bucătărie și îi simțisem căldura trupului. Nu conta că nu ne atingeam. Simțeam cum mă atrage. Era puternic, acest magnetism. Aproape animalic în intensitatea sa. O clipă, m-am pierdut în atracția aceasta fizică, apoi rațiunea a preluat controlul și am început să caut motivele pentru care ar putea să nu mă placă sau de ce chestia asta ar putea să nu funcționeze. Eram atât de romantică.

Mi-am aruncat privirea în jur, către prietenosul Mendoza care le turna câte un shot lui Austin și brunetei sale pline de volănașe. Către cei trei tipi care stăteau pe podea — mă uitam la ei și în același timp ascultam glasurile care răzbăteau dinspre bucătărie. Toți erau plini de viață în felul lor, vorbind, ascultând, bând, râzând, jucându-se cu telefoanele. Toți în afara persoanei cu care chiar voiam să intru în legătură.

Eram din ce în ce mai supărată și, când Austin și fata aceea au început să se giugiulească (ceea ce le-a luat mai puțin de cinci minute), am simțit că nu mai pot sta acolo. Aveam nevoie de o gură de aer.

M-am ridicat de pe canapea și Kael nu s-a obosit să-mi arate dacă a observat sau nu.

# Capitolul treizeci și nouă

M-am așezat în balansoarul mamei, resimțind toată încărcătura acestei situații. Nu pentru prima oară, m-am gândit că era metronomul schimbărilor mele de dispoziție. Mica mea glumiță. Doar că nu era deloc amuzantă.

Uitasem de câte ori ieșisem aici, pe terasă, de-a lungul vieții mele. Dacă mă simțeam neliniștită și singură, dacă voiam să mă gândesc la ceva sau doar să visez cu ochii deschiși, mă așezam în balansoar. Am continuat să ies pe terasă multă vreme după ce a plecat mama, uneori credeam c-o voi găsi stând acolo. Iar când tata se gândea să-l trimită pe Austin să stea cu unchiul nostru, regele filmelor porno, tot în balansoar mă puteați găsi. Era ceva liniștitor la mișcarea lui înainte și înapoi, atunci când se împingea în arcul său și revenea la poziția inițială. Puteam fi în culmea panicii, dar după câteva minute petrecute în balansoar, respirația mi se potolea și simțeam cum mă calmez. De cele mai multe ori, în orice caz.

Când Brien și cu mine eram certați, mă instalam aici, încercând să înțeleg mai bine lucrurile. Dar de multe ori, Estelle se ținuse

după mine ca să vadă dacă mă poate ajuta cumva. Se uita la mine cu o privire pe care ea o voia empatică, dar care mie mi se părea doar sinistă. Era ca și cum încerca să-mi vândă ceva. O mașină la mâna a doua, poate. O mamă la mâna a doua, mai degrabă.

Spunea chestii de genul „Știi, și eu am fost tânără cândva”. Atunci eu trebuia să răspund: „Ah, dar și acum ești tânără” și „Ești atât de drăguță”. Dar nu făceam asta. Nu-i ofeream ce-și dorirea, chiar dacă era adevărat. Apoi îmi spunea că totul va fi bine, că trecem prin niște momente dificile, dar că înțelegea cum mă simt. Asta mă enerva cel mai tare. Cum putea să-nțeleagă cum mă simt când nu mă cunoștea, când nici eu nu mă cunoșteam cum trebuie?

Și iată-mă din nou, stând pe veranda tatei, fără să am habar de ceea ce simt cu adevărat. Voiam să mă apropiu de Kael, dar mă simțeam deranjată de tăcerea lui. Voiam să-l rog să vițină lângă mine în balansoar, dar eram prea timidă. Voiam... orice e aș fi vrut, nu obțineam, așa că mă bosumflasem ca un copil mic.

Am dat un pic din picioare ca să pun balansoarul în mișcare când ușa s-a deschis cu un scârțâit și Kael și-a făcut apariția pe verandă. S-a rezemat de balustradă, privindu-mă cu ochi tulburi. Părea cumva mai matur. Nu eram sigură că-mi plăcea asta.

Felinarul stradal a bâzâit și s-a aprins, discret, deasupra curții tatei. Vedeam mașini, copaci, case — dar numai contururile lor. Nu-mi dădeam seama dacă asta se-ntâmpla pentru că se întuneca sau pentru că mă ametisem. Nici nu-mi prea păsa. Trecuse ceva vreme de când nu mai băusem decât un pahar de vin și mă ametisem așa. De fapt, mă simțeam destul de bine.

Mă legănam în față și-n spate și eram conștientă de faptul că răsuflarea mi se sincronizase cu ritmul balansoarului. Asta mă ajuta să pretind mai lesne că nu-l observasem pe Kael. N-aveam de gând să fiu eu prima care să spună ceva. Am tăcut și mi-am păstrat gândurile pentru mine. Doamne, băiatul ăsta era tare greu de descifrat.

Poate din cauza felului în care se purta cu mine — observându-mă fără să mă judece. Asta era ceva rar. Deseori simțeam cum

oamenii te măsoară, încercând să ghicească ce e cu tine. *Cine ești și ai oare ceva ce-mi trebuie mie?* Nu și Kael. El doar observa. Îmi plăcea asta. Dar într-un fel, nu mi se părea corect. El știa multe lucruri despre mine, iar eu aproape că nu știam nimic despre el. Puținele lucruri pe care le știam le puteam număra pe degetele de la o mână. În mod aproape reflex, exact asta am făcut.

Unu: Era fermecător într-un fel liniștit și puternic.

Doi: Avea un magnetism de netăgăduit și astfel atrăgea oamenii spre el.

Trei: Te făcea să vrei să afli ce gândește despre tine. (Sau poate doar mi se părea mie?)

Patru: Se purta de parcă ar fi avut ceva cu adevărat important de spus.

Cinci: Nu exista punctul cinci. Așa de puține lucruri știam despre el.

În privința lui, totul părea atât de complex și de necomplicat în același timp. Nu-mi vorbise prea mult înăuntru — mă întrebase doar dacă nu vreau o felie de pizza, dar în mod clar venise după mine afară. Așa că de ce stătea pur și simplu acolo cu acel câmp de forță împrejur, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și uitându-se la mine de parcă vorbele ar fi fost o povară prea greu de dus? Am dat să spun ceva ca să risipesc tensiunea, dar m-am oprit exact la timp. N-aveam de gând să-i înlesnesc misiunea. Voiam să-i dau să guste din propriul lui medicament și să văd dacă-i place.

# Capitolul patruzeci

Asfințitul făcea loc nopții. Cerul se-ntuneca de-acum, umplându-se de cele mai strălucitoare stele. Știam că toată lumea credea că sunt magice, diamante suspendate în văzduh și așa mai departe, dar mie mi se păreau triste. Stelele păreau atât de curajoase și de strălucitoare, dar când lumina lor ajungea la noi, ele mureau, erau deja dispărute. Iar cele mai mari dintre stele? Ele ardeau cel mai repede, de parcă propria strălucire ar fi fost prea intensă ca să o poată duce. La naiba. Uite cum deveneam sentimentală. De fiecare dată când beam ceva, mă gândeam cât de fragile sunt lucrurile. Puteam să trec de la frumusețe la disperare într-o clipită. Sau într-o singură sclipire de stea. După cum am zis, *la naiba*.

— Pot să stau lângă tine? a-ntrebat Kael în cele din urmă.

Oare văzuse umbra care-mi străbătuse chipul?

Am dat din cap și m-am dat un pic la o parte ca să-i fac loc.

— Țsta e renumitul balansoar? a zis.

Am dat iarăși din cap. Mai aveam o doză sau două din propriul lui medicament pe care trebuia să i le administrez. De fapt, nu era

chiar așa. Încercam doar să-mi păstrez calmul. Dacă tot aveam de gând să mă îndoiesc în privința mea, măcar o puteam face mimând stăpânirea de sine.

— Nu l-a luat cu ea? a-ntrebat el, în aerul nopții.

Am ridicat brusc capul, privindu-l direct în ochi.

— Poftim?

— Când a...

Își dădea seama că atinsese o coardă sensibilă, dar nu-și mai putea retrage cuvintele.

Am clipit. Se referea la mama, desigur. În ciuda naturii sale rezervate, îi plăcea să pună întrebări dureroase.

— Plecat? am terminat propoziția în locul lui. Nu, n-a luat nimic.

*Nici măcar pe noi.*

*Nici măcar pe mine.*

Nu prea aveam chef să vorbesc despre mama, dar m-am bucurat că întrebase — m-am bucurat că-și amintise de balansoar. Era o persoană care se pricepea să asculte, trebuia să recunosc. Am stat acolo o vreme, doar cu stelele între noi, ceea ce-mi convenea de minune. Voiam doar să stau lângă Kael, să știu că e acolo. În acel moment, era suficient.

Liniștea n-a durat totuși prea mult.

— Ah, frate, ai murit!

— Nu, hei, Austin — fii atent!

— Frate! Ești nebun. Ce mama naibii!

Era doar un joc video jalnic, dar ceva îl făcuse pe Kael să intre în alertă. Imposibil să nu observi cât de atent era la tot ce-l înconjura. Nici nu-mi puteam închipui cât de greu era să nu te poți relaxa nici odată. Trebuie să fi fost foarte obositor. S-a răsucit, pregătit să spună ceva, dar a fost întrerupt de țipetele sălbatice ale celor dinăuntru.

— L-ai terminat, frate. L-ai omorât cu o singură lovitură!

— Da, la naiba! E țeapăn, nu mai mișcă, frate!

Am clătinat din cap. Kael și-a încleștat maxilarul.

Măcar eram de acord asupra unui lucru.



# Capitolul patruzeci și unu

— Mă port ciudat, nu-i așa? a întrebat Kael, pigulindu-și degetele.

Cum naiba trebuia să reacționez la asta?

— *Tu crezi că te porți ciudat?*

Cea mai bună cale de a evita să răspund la o întrebare era s-o repet. Învătasem asta de la tata.

Kael a oftat.

— Mda, probabil? a spus, schițând un zâmbet.

Îmi plăcea la nebunie cum i se transforma tot chipul când zâmbea. Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs.

— Mă rog, n-aș spune ciudat. Dar acum mă ignori și peste un minut...

— Te ignor? a repetat el, speriat.

— Mda, i-am explicat. Nu prea mă băgai în seamă.

A părut de-a dreptul surprins. Aproape jignit.

— Nu asta era intenția mea.

A șovăit.

— Mi-e oarecum greu să mă obișnuiesc cu faptul că m-am întors. A trecut o săptămână și e atât de... diferit? E greu de explicat. Nu-mi amintesc să fi fost atât de ciudat ultima oară când am revenit.

— Nu-mi pot imagina, i-am spus.

Pentru că nu puteam.

— Totul stă în detalii. Cum ar fi aparatele de cafea cu capsulele alea mici ale lor. Sau posibilitatea de a face duș zilnic și de a-mi spăla hainele la mașină, cu capsule de detergent.

— Presupun că în armată nu există capsule de detergent, am zis.

Tata le-a urât mereu, așa că și atunci când s-a întors acasă și le putea folosi, a refuzat categoric. Lui îi plăcea detergentul pudră de modă veche și asta mă umplea de scârbă.

— Uneori există. Soțiile trimit pachete bărbaților lor și așa facem și noi rost de câte ceva, a spus el.

M-am întrebat dacă lui îi trimitea cineva pachete, dar nu i-am zis asta. În plus, era rândul meu să râd acum, însă n-am făcut-o. Dacă voiam să-l cunosc mai bine pe tipul ăsta, să aflu cine e, atunci poate că trebuia să fac eu primul pas. Să nu mă mai eschivez. Să construiesc un pod. Să găsec puncte comune și așa mai departe.

— Știi, am început eu, tata se-ntorcea mereu acasă de parcă participase la *Survivor*. Era un fel de glumă la noi în familie. Deși nu era amuzantă.

Nu mă pricepeam deloc la asta. Gândeam de șapte ori fiecare cuvânt care-mi ieșea din gură.

— E-n regulă.

A surâs, evident amuzat de trăncăneala mea. M-a privit drept în ochi.

— Serios, Karina. E-n regulă. Și tu ești în regulă.

Am continuat, de data asta mai relaxată — mai încrezătoare.

— Avea tot felul de poște ciudate și mâncă de la Taco Bell timp de o săptămână-ntreagă după ce se întorcea acasă.

Kael a dat încet din cap, mușcându-și buzele.

— De câte ori a fost plecat?

— De patru ori.

— Oau.

A răsuflat adânc.

— Iar eu mă vait că am fost plecat de două ori, a spus, încercând să râdă.

— Păi e mult, totuși. Și ești de-o vârstă cu mine. Eu stau aici și mă plâng, deși n-am fost niciodată plecată pe front.

— Te-ai gândit vreodată să te înrolezi?

Am scuturat iute din cap.

— În armată? Nu. Nici gând. Austin și cu mine am spus că n-o vom face niciodată.

Asta a sunat de parcă am fi fost gemenii ăia dubioși despre care citești în cărțile siropoase și care-și fac promisiuni bizare unul celuilalt. Unul trăiește în tenebre, iar celălalt trebuie să ducă la bun sfârșit moștenirea lor de gemeni. Nu voiam să mă gândesc ce rol aș fi avut eu în această saga.

— De ce nu? Pur și simplu nu te atrage? m-a întrebat Kael.

— Nu știu, am început.

*Grijă mare, Karina*, m-am avertizat. Nu voiam să-l jignesc, dar gura mea era faimoasă pentru că vorbea fără aprobarea creierului.

— Am făcut un pact într-o bună zi. Nici măcar nu-mi amintesc de la ce a plecat, dar tata era de mult în cea de-a treia lui misiune și...

Mi-am amintit de fumul care cuprinsese toate coridoarele. Simțisem mirosul focului înainte de a vedea vâlvătaia.

— Și mama a făcut... mă rog, să spunem că a transformat livingul într-o ruină. O ruină carbonizată.

Kael m-a privit uluit.

— A spus că a fost de la un pistol cu lipici, știi, un pistol din ăla pentru lucru manual. Dar a fost de la o țigară. A adormit pe canapea cu o țigară aprinsă în mână și abia se trezise când am ajuns eu valvârtej de la etaj și am găsit camera plină de fum. A fost o demență, am spus.

Câțiva oameni au ieșit din casă. Alți câțiva au intrat. Agitația specifică unei petreceri. M-am oprit din vorbit. Ultimul tip care a ieșit purta un tricou alb cu o pată roșie pe piept. Mi-am înfrânat imaginația care voia să transforme pata de sos de pizza în altceva. Kael nu și-a luat deloc privirea de la mine. Felul în care se uita la mine era foarte intens. Am simțit că mă doare stomacul și, în cele din urmă, a trebuit să întrerup contactul vizual cu el. Tipul cu pata de sos a coborât scările și s-a urcat în mașină. Mi-am amintit că îl văzusem la bucătărie. Era unul dintre prietenii liniștiți ai lui Austin. Cei liniștiți plecau întotdeauna primii.

— Și apoi? m-a încurajat Kael să continui.

— S-a dus direct spre ușă, s-a îndreptat spre ieșire de parcă s-ar fi dus să cumpere lapte sau suc de portocale. N-a strigat după noi. Nu ne-a căutat. Nu... nimic.

Kael și-a dres glasul. I-am studiat expresia ca să mă asigur că nu e stânjenit de aceste detalii.

— Deci... știi testele alea în care ești întrebat ce ai salva dacă ți-ar lua casa foc?

— Nu prea, a zis el.

— Cred că e o chestie de pe Facebook. Te-ntreabă ce obiecte ai salva dacă ți-ar arde casa și se presupune că răspunsul trebuie să-ți dezvăluie personalitatea. Dacă spui că ți-ai scoate din foc albumul cu fotografiile de la nuntă, asta spune un lucru despre tine. Dar dacă alegi colecția de viniluri, asta spune altceva.

Kael a ridicat din sprâncene, de parcă n-ar fi auzit în viața lui ceva mai absurd.

— Știu, nu-i așa?

Mi-am continuat povestea.

— În orice caz, e o tâmpenie, dar în timp ce fumul era din ce în mai gros și am luat-o la goană pe scări ca să-l scot pe Austin, mi-aduc aminte că mă gândeam: *testul ăla e cel mai caraghios lucru care a existat vreodată. Cine s-ar mai gândi la obiecte într-un moment ca ăsta...* Dar apoi m-am gândit la ce anume spune tâmpenia asta de test despre mine.

— Eu cred că încercai să-ți ții mintea departe de senzația de panică. Cred că spune despre tine că ai instincte bune.

M-am gândit o clipă la replica lui, apoi am continuat.

— Așadar, am dat buzna în camera lui Austin și l-am zgâlțâit ca să-l trezesc. Am fugit la parter — cu el în fața mea, strângându-mă cu putere de încheietură și, când am ajuns pe peluză, mama noastră stătea pur și simplu acolo, uitându-se la fum. Nu ca și când încercase să dea foc casei, nimic de genul ăsta. Mai degrabă nu-și dădea seama ce se întâmpla.

— Karina...

— Era ca într-un film din ăla vechi, știi tu, unde nebuna aprinde focul și devine fascinată de el, parcă ar intra în transă...

Am râs un pic — nu voiam să par dubioasă.

— Scuze, toate poveștile mele sunt exagerate.

— Karina...

Doamne, îmi plăcea la nebunie felul în care-mi rostea numele.

— Ah, e...

Voiam să spun *e-n regulă*. Asta spuneam mereu când povesteam întâmplarea asta. Nu c-aș fi spus-o foarte des. Dar acolo, stând pe întuneric alături de Kael, care mă îboldea să vorbesc, care mă asculta fără să mă judece... În fine, am știut că nu e-n regulă. Nu era deloc în regulă. Aș fi putut să mor. Austin ar fi putut să moară. Nu era deloc în regulă. Dar ceea ce nu era în regulă era, de obicei, realitatea mea.

# Capitolul patruzeci și doi

— Ești o povestitoare bună.

Era o replică amabilă. Nu tu, *Doamne, maică-ta pare să fi fost dusă cu capul*. Eram o bună povestitoare. Îmi plăcea cum suna asta. Mai ales siguranța cu care o spusese.

— Deci da, nici nu mai știu de la ce-am pornit...

Vorbeam mult, spuneam povești lungi cu o grămadă de înflorituri și alte mici divagații pe ici-pe colo.

— Că nu vrei să te înrolezi, mi-a reamintit Kael.

— Ah, da.

Mi-am adunat gândurile.

— Adică, tata era plecat foarte mult timp, venea acasă și trebuia să se antreneze în continuare. Era mereu plecat și mereu nefericit. Mama la fel. Stilul ăsta de viață practic a distrus-o, înțelegi?

A dat din cap.

— Așa că frate-meu și cu mine ne-am jurat după incendiu că n-o să ne trăim viața așa

— Înțeleg, a zis Kael, privind în jur prin curte, apoi spre mine. Vrei să auzi și versiunea mea?

Am scuturat din cap, încordată. Mi-a zâmbit.

— Înțeleg. Pe bune, chiar înțeleg. Dar pentru mine, un puști de culoare din Riverdale, faptul că m-am înrolat mi-a schimbat traiectoria vieții. A fost lucrul care mi-a transformat toată familia. Tatăl străbunicului meu a fost sclav, iar eu am ajuns aici, știi? Singura slujbă pe care o avusesem vreodată a fost la magazinul Kroger, iar acum conduc o mașină decentă, o pot ajuta pe mama...

S-a oprit brusc.

— Continuă, l-am îndemnat.

Așa mi-am câștigat un zâmbet larg.

— Și toate rahaturile de genul ăsta. E greu, da. Câteodată e greu ca naiba, dar e singurul mod prin care mi-am permis să merg vreodată la facultate. Să trăiesc pe cont propriu fără o educație.

Am stat și-am analizat ce-mi spunea. Avea argumente extrem de puternice. Era incredibil cât de diferită era experiența lui cu armata față de a mea.

— Am priceput, i-am zis.

— Orice poveste are două aspecte, știi?

Am dat din cap, șoptind:

— Mda. Cel puțin două.

Am înclinat capul și l-am întrebat:

— Mama ta e acum mândră de tine?

— A, desigur. Spune tuturor la biserică și oricui are chef s-o asculte că fiul ei e soldat. În orașul meu, asta e o mare realizare.

Acum era sfios. Era mai mult decât adorabil.

— O celebritate locală, l-am tachinat, înghiontindu-l în umăr.

— Corect, a zis, cu un zâmbet. Nu ca Austin, a glumit el când l-a auzit pe fratele meu zbierând din nou.

— Ah, cred că ar fi bine să intrăm. Trebuie să-i reamintesc că oricând poate pica poliția militară și, din câte știu, nimeni nu e major în afară de Mendoza.

Mi-am scos telefonul din buzunar și m-am uitat la ceas.

Era aproape unsprezece și jumătate.

— Încă vreo treizeci de minute, cel puțin, l-am tachinat.

# Capitolul patruzeci și trei

Petrecerea se potolise. Măsuța de cafea era plină cu sticle de bere și pahare de plastic; controller-ul stătea părăsit în fața televizorului. Câteva trupuri moleșite zăceau pe canapea și alți câțiva oameni se făcuseră comozi pe jos. Erau în majoritate tipi (și mai ales din armată, mi-am zis), în afară de fata care mai devreme stătuse încolăcită în jurul lui Austin. Acum stătea singură pe podea, legănându-se ușor în ritmul muzicii, cu umerii mișcându-i-se relaxat. Practic, făcea același lucru pe care-l faci când ești singur-singurel la o petrecere și vrei să spui *e-n regulă, sunt în regulă, totul e în regulă*.

— Mai vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Kael.

A ridicat sticla goală de bere, scuturând-o.

— Da, te rog.

Ne-am croit drum afară din living, călcând cu atenție peste trupurile înveșmântate în blugi. Bucătăria era goală. Încercările lui Estelle de a crea un decor pe care-l numea French Country — un prosop de vase pe care scria *CAFÉ*, un cocoș de ceramică, un mic semn de metal pe care scria *Boulangerie* și despre care Elodie spunea că Estelle îl pronunță



greșit — se zăreau printre mormanele de sticle goale și cutii de pizza. Totuși, când îl vedeam pe Kael aici, printre atâtea lucruri familiare, când îl simțeam aproape de mine emanând căldura aceea blestemată... bucătăria părea deodată atât de mică. Acum el părea supradimensionat, mai mare decât viața însăși, și când m-am strecurat pe lângă el, aproape l-am lovit cu cotul în coaste. S-a tras un pic mai departe, înspre frigider. Sigur că eu trebuia să iau gheață din tava congelatorului.

— Scuze, a zis și aproape s-a împiedicat de picioarele mele încercând să se dea la o parte.

— E-n reg...gulă, m-am bălbăit eu.

Mă făcea să mă simt atât de... *emoționată*. Poate nu ăsta e cuvântul potrivit. Nu eram încordată sau panicată, genul de lucruri care vin odată cu emoțiile. Pur și simplu mă făcea să mă simt ca și cum totul era mai aproape de suprafață, autentic și mai viu ca oricând. Când mă aflam în preajma lui, creierul meu procesa totul atât de repede, dar lucrurile păreau atât de liniștite, atât de calme atunci când se deschidea în fața mea. Mă simțeam inspirată, spontană, stăpână pe mine și echilibrată, toate deodată.

Inima mi-a luat-o la galop când mi-am aruncat privirea spre el și l-am surprins uitându-se la mine și jucându-se cu lanțișorul pe care-l avea la gât. Poate era efectul băuturii, dar în timp ce-mi umpleam din nou paharul, am simțit privirea lui Kael asupra mea, măsurându-mă din cap până-n picioare. Nu mă cerceta în felul acela grețos și ostentativ în care mă studiau alți tipi. Când mă privea el, era ca și cum m-ar fi văzut pe mine, *cea adevărată* — cine eram, nu cine încercam să fiu. S-a uitat în ochii mei preț de o clipă, apoi și-a coborât privirea. Pieptul mi-a tresărit. Nu erau fluturi, erau ditamai mierlele. Niște mierle mari, strălucitoare, care băteau din aripi, făcându-mi inima să-și ia zborul. Am inspirat adânc, ca să mă calmez. Am simțit cum se uită la mine și am încercat să ignor junghiul din străfundul stomacului. Am pus sticla la loc pe blat și am amestecat băutura cu suc de mere. Cineva terminase tot sucule de merișoare.

— Ce gust o să aibă chestia asta?

Acum stătea chiar în spatele meu. Nu știam exact dacă se mișcase el sau mă mișcasem eu. I-am văzut umbra pe chiuveta de metal și am sperat din tot sufletul să nu-mi audă inima bătându-mi ca disperata în piept.

M-am întors încet cu fața la el. Era atât de aproape.

— Ori grozav, ori deloc.

Am ridicat din umeri. El a făcut jumătate de pas în spate. Trupul îmi fremăta.

— Și ești dornică să-ți asumi acest risc? m-a întrebat, zâmbind din spatele paharului.

Voiam să-i spun să nu era nevoie să-l ascundă — zâmbetul, adică. Că-mi plăcea la nebunie când era amuzant, când mă tachina. Dar mai aveam nevoie de câteva shoturi ca să fiu atât de tupeistă.

— Mda. Presupun că da.

Mi-am vârât nasul în pahar și am mirosit. Nu era așa de rău. Am luat o sorbitură. Nu era chiar oribil. Dar poate c-ar fi trebuit să-l bag la microunde și să mă prefac că e cidru?

— Bun? a întrebat.

— Mda, am zis.

Am ridicat paharul.

— Vrei să guști?

— Nu, mersi.

A clătinat din cap, ridicând berea.

— Mereu bei bere? l-am întrebat.

— Mda, mai mereu. N-am mai băut demult, totuși, a spus, zâmbind fără să vrea. Pentru că am fost plecat. Pentru că am fost acolo, m-a lămurit.

— Ahhh, pentru că ai fost plecat.

Mi-a luat o secundă să mă prind, indiferent de câte ori repetase cuvântul „plecat“.

— Corect. Da, Plecat. Acolo.

Eram o idioată, care repeta tot ce spusese el.

— Oau. Mda, adaptarea trebuie să fie ciudată.

De fiecare dată când îmi reamintea că viața lui era atât de diferită de a mea, mă simțeam zguduită. I-am observat din nou ochii sticloși... frumoșii lui ochi căprui. Poate că era la fel de amețit ca mine. M-am înclinat spre el ca să-l întreb dacă e beat, dacă se simte bine. Exact atunci Austin a dat buzna înăuntru cu Mendoza în spatele lui. Mi-a stricat tot momentul.

— Hei, oameni buni! E groaznic de liniște aici, a zis, bătând din palme ca și cum ar fi dorit să sperie un animăluț.

Kael și cu mine ne-am îndepărtat unul de celălalt, instinctiv.

— Fratele meu. Pleci? a întrebat Austin.

Mendoza a dat din cap și Austin a continuat:

— Mulțumesc că ai venit. Știu că ți-e greu să scapi.

— Mda.

Mendoza s-a întors spre Austin, apoi spre Kael. Simțeam că sub ochii mei avea loc ceva important, dar nu eram în stare să ghicesc exact ce era.

— Data viitoare adu-o și pe Gloria, a zis Austin, întinzându-se după sticla de tequila și adăugând: Mai bei un pahar înainte să pleci?

Mendoza s-a uitat la ceasul gros și alb pe la mână și a scuturat din cap.

— Nici gând, frate. Trebuie să mă duc acasă. Copiii lor e foame și Gloria e obosită. Puștiul ăla o ține trează toată noaptea.

— Nu mă refeream la tine.

Austin a atins cheile mașinii pe care Mendoza le avea la curea.

— Ci la mine.

Mendoza a turnat o cantitate considerabilă de tequila în paharul lui Austin. Nu era treaba mea să-mi fac griji pentru fratele meu. Era petrecerea lui și eu nu aveam de gând să fiu matroana casei. În niciun caz în seara asta.

— Mă bucur că te-am cunoscut, i-am spus lui Mendoza când și-a luat la revedere.

— Ai grijă de băiatul meu, mi-a șoptit.

Apoi l-a îmbrățișat pe Kael și a ieșit pe ușa laterală, lăsându-mă să mă-ntreb la ce mama naibii se referea.

# Capitolul patruzeci și patru

— Frate, îmi place la nebunie de tipul ăsta. E un băiat de nota 10.

Austin era exuberant, neobișnuit chiar și pentru el. Mă făcea să fiu un pic agitată. Nu mi-era teamă că va intra în vreun bucluc. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Mi-era pur și simplu greu să-l văd cum stă acolo legănându-se.

— Sora mea! Frumoasa mea surioară geamănă.

Austin și-a petrecut brațul în jurul meu. Mișcărilor îi erau fluide și obrazii îi erau roșii. Era clar pulbere.

— Nu e frumoasă? l-a întrebat pe Kael.

Am încremenit. Îl uram pe Austin când vorbea despre înfățișarea mea. Kael a dat din cap, evident stânjenit.

— Uite ce ai crescut. Ți-ai cumpărat casa ta și așa mai departe, a zis Austin, strângându-mă în brațe. Adică, uită-te la tine, ai o slujbă stabilă și așa mai departe. Plătești facturi...

— Și așa mai departe? am terminat eu propoziția în locul lui.

— Essact, a zis el.

Ceva de pe rădăcina nasului lui mi-a atras atenția. M-am apropiat de el.

— Tu ți-ai spart cumva nasul? l-am întrebat și am ridicat mâna spre fața lui.

S-a smucit, răsând și îndepărtându-se de mine.

— Nu e spart. E doar, ăăă.... mutat un pic din loc.

Apoi s-a răsucit spre Kael cu un zâmbet tâmp întins pe toată fața.

— Ai grijă cu ea, frățioare. Nu-s genul ăla de om care să-i amenințe pe oameni din cauza surioarei sau ceva de genul ăsta. Deloc. Zic doar că soră-mea, ei bine... poate să te înșele și, frate...

A făcut un semn ca și cum și-ar fi tăiat capul. Kael și-a lăsat ochii în jos, fără să se dea gol cu ce gândește.

— Glumesc. E o bomboană.

M-a îmbrățișat din nou.

— O bombonică de soră. Nu-i așa?

O, da, era praf.

Bucătăria se aglomera acum cu oameni care veneau să-și reumple paharele, de parcă schimbarea de atmosferă fusese anunțată la microfon sau ceva de genul ăsta. Când Kael s-a uitat la mine, m-am simțit ca un copil. Probabil păream atât de imatură, aproape lup-tându-mă cu fratele meu care-și pierduse cu totul controlul. Și așa mai departe.

— Corect. Mulțumim pentru buletinul de știri, am zis, eliberându-mă de sub brațul lui. Noua ta prietenă te așteaptă. Pare cam singură.

Am făcut semn cu capul spre living.

— Serios? E drăguță, ha? Se duce la școala de asistente medicale, ne-a spus el cu mândrie.

Kael a afișat o nutră impresionată, dar nu era la fel de beat ca Austin și mi-am dat seama că făcea mișto de fratele meu. Mai ales pentru că-și ascundea gura în spatele sticlei de bere.

— Vrei să spui că fetița aceea vrea să fie asistentă când o să se facă mare? După ce termină liceul și dă cu nasul de viață?

Așa mă purtam eu cu Austin — îl necăjeam cu orice ocazie. Făcea parte din dinamica noastră de frați gemeni. Nu aveam chestia aia proverbială cu cititul reciproc al gândurilor și nici nu ne simțeam reciproc suferința. Nimic ciudat de genul ăsta. E adevărat că-l înțelegeam mai mult decât pe alți oameni. Și simțeam față de el o apropiere pe care n-o puteam explica. Dar mulți frați simt asta, mai ales când au trecut prin divorțul părinților și prin toată mizeria care a venit la pachet cu asta. Dar nu era nimic legat de faptul că eram gemeni.

Așadar, sincer, remarca mea nu avea nicio legătură cu fata respectivă. Așa ne purtam noi unul cu celălalt, pur și simplu. Ca și ce-i spusese el lui Kael. (Acel comentariu la care mi-am jurat că n-o să mă gândesc obsesiv decât mai târziu, când aveam să fiu singură).

— Are nouășpe ani, bine? Și chiar se duce *la școala de asistente medicale*.

Austin și-a dus paharul de plastic la buze, sorbind ultimele picături din licoarea din care băuse toată seara.

— Sunt sigură.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și următoarea Barbie va fi...

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că toată lumea se uita peste umărul meu la ceva. *Poliția militară*, mi-a trecut prin cap preț de o fracțiune de secundă. *La naiba. Am dat cu toții de dracu'*. M-am răsucit cu fața spre ofițeri, ca să le dau un fel de explicație sau să-ncerc să negociez cu ei. Numai că, atunci când m-am întors, am văzut că nu era deloc poliția militară. Era fata în bluză cu volane și auzise fiecare cuvânt pe care-l rostisem.

La naiba. *Eu eram cea care dăduse de dracu'*.

# Capitolul patruzeci și cinci

Fata a rămas cu gura căscată. Eu la fel. Stăteam acolo în tăcere. Încremenite. Ca două căprioare în lumina farurilor.

Tocmai o insultasem, insinuând nu numai că era la liceu, dar și că mâine-seară fratele meu se va giugiuli cu altcineva. Ceea ce nu doar că-l făcea pe frate-meu să pară un dobitoc, ci era și teribil de nepoliticos față de ea.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Scuze..., am zis. Îmi pare atât de rău... Nu era nimic împotriva ta, voiam doar să...

Părea atât de neocoptă cum stătea așa, îmbufnată, cu buza de jos tremurându-i. La naiba. Nu voiam să-i ofer o scuză pe jumătate nesimțită și nici să inventez ceva care s-o facă să se simtă mai bine. Dar nici nu-i puteam spune că arăta ca o fată de liceu și cu siguranță nici că, după toate probabilitățile, fratele meu se va giugiuli cu altcineva — dacă nu mâine, atunci poimâine.

Am rămas câteva clipe în prag, cu spatele la grupul de oameni, neștiind dacă să-i cer din nou scuze — și gândindu-mă cum să-l

Impact și pe Austin, deși probabil el nu era supărat pe mine. Îmi cunoștea simțul umorului mai bine ca oricine. Și-mi răspundea pe măsură.

Dar Austin a vorbit înaintea mea.

— Frumos, Kare, a zis el. Foarte frumos.

S-a dus spre fată și a luat-o în brațe, ocrotitor.

— Asta e soră-mea, Karina, a spus, strângând-o ușor de umăr.

Karina, ea e...

Fata l-a întrerupt.

— Poți să-mi spui Barbie, a zis cu voce stinsă.

Toți cei din cameră au izbucnit în râs. Un râs curajos, enorm, hohotitor. 1-o pentru Barbie. Și cine ar fi putut-o condamna? Cu siguranță nu eu. Mi-am dat voie să râsuflu adânc.

Totul ar fi fost OK dacă ne-am fi oprit aici. Gafă făcută și rezolvată. Circulați, oameni buni, nu e nimic de văzut aici. Doar că Austin trebuia să deschidă gura aia mare a lui.

— Nu-ți bate capul cu ea, a zis, îndreptându-și bărbia spre mine. E ofticată. Ea e mereu ofticată, s-a corectat.

Cuvântul a sunat alunecos. Răutăcios. Am dat să spun ceva, dar se părea că nu terminase.

— Îi place să se joace de-a sora mai mare. Singurul adult din cameră. Ignor-o și gata.

M-am simțit rănită. Profund. Știam c-o jignisem pe fata aceea și-mi părea rău. Dar n-o făcusem intenționat. Era o glumă proastă între frate și soră și avusesem ghinion că ieșise prost. Dar ceea ce spusese Austin despre mine durea. Durea de-adevăratelea.

Voiam să spun ceva în apărarea mea — orice —, dar fără să fac o scenă. Dacă mă ofticam de față cu toată lumea, dovedeam că Austin are dreptate și-i făceam pe toți să creadă că eram nebună sau că eram *mereu ofticată*. Am ieșit din încăpere cu o durere crescândă în piept. Acum era rândul meu să plâng.



# Capitolul patruzeci și șase

*Rahat, Austin. De când crezi tu că eu sunt mereu ofțică? Faptul că-mi fac griji pentru tine nu înseamnă că sunt ofțică. Cineva trebuia să ia atitudine și, evident, ție nu-ți păsa de viitorul tău de vreme ce de-abia ai ieșit din închisoare și primul lucru pe care l-ai făcut a fost să dai o petrecere cu o grămadă de alcool și băutori minori. În garnizoană. La tata acasă.*

Astea erau gândurile care mi se tot învârteau prin cap în timp ce urcam scările spre fosta mea cameră. Atmosfera din casă era din ce în ce mai tensionată. Trebuia să fug. Trebuia să iau o pauză de la Austin. De la vodcă. De la petrecere. Nu eram sigură că aveam nevoie să mă-ndepărtez de Kael și, pentru un moment, aproape că am uitat că era acolo.

*Pentru un moment.*

*Aproape.*

N-avea cum să fi ratat schimbul de replici. Probabil își imagina că sunt rea, că sunt o nemernică. Nu era adevărat. Chiar nu era. Am încercat să nu le dau de furcă altor fete. Femeile au destule

pe cap. Hormoni. Menstruație. Sutiene cu sârme. Standarde duble. Tipi imbecili. Trebuia să ne susținem, nu să ne mâncăm între noi. Chiar credeam chestia asta. Dar... mereu exista un *dar*, nu-i așa? Nu mă puteam abține să nu le judec instantaneu pe celelalte femei. Le priveam atent, încercând să-mi dau seama cine sunt, unde se află în ierarhia noastră invizibilă. Părea o răutate că puneam problema în felul ăsta, dar nu era ca și când le comparam pe ele *cu mine* — mai degrabă mă comparam pe mine *cu ele*.

Fata cu bluză cu volane era mai drăguță ca mine. Avea pielea netedă și frumoasă, șolduri zvelte și picioare lungi. Și un păr superb. Purta ceva ce-o avantaja și-i scotea în evidență cele mai armonioase trăsături. Eu mă îmbrăcam în ce aveam cât de cât curat sau cu ce găseam la reduceri. Nu concuram cu Katie, Barbie sau cum o fi chemat-o. (OK, aici am fost rea). Chiar nu concuram. Mai întâi, era de alt nivel decât mine și apoi, ținta ei era fratele meu. Asta fusese clar de la bun început. Deci această comparație, această competiție... nu era legată de tipi.

Dacă ar fi fost legată de tipi, de ce m-aș mai fi comparat cu fetele de pe Instagram sau de la televizor, așa cum am făcut atunci când am văzut-o pe Madelaine Petsch pe ecran? Era perfectă. Chiar și la televizorul meu ultraperformant, avea tenul desăvârșit al unei păpuși de porțelan. Fără nicio pată, fără niciun coș. Aproape că-mi venea să devin vegană, dacă asta trebuia să fac ca să arăt așa.

Mă tot gândeam la lucrurile astea. Încercam să-mi dau seama de unde veneau. De unde venea toată această nesiguranță. Nu-mi păsa că băieții se uitau la alte fete mai mult ca la mine. Mă deranja însă că unele fete mă făceau să mă simt *inferioară*. Nu puteam explica de ce, dar era greu să-mi iau gândul de la asta. Și știam că nu numai eu fac așa. M-am gândit la Elodie, pariziana frumoasă și blondă, cu pomeți superbi și ochi de căprioară. Stătea cu o oglindă în brațe, pigulindu-și chipul, spunând ce ten oribil are și că ochii îi sunt asimetrici și nasul descentrat. Toate femeile făceau asta?

În acele momente îmi lipsea mama cel mai mult. Ce bine ar fi fost să pot vorbi cu ea despre toate astea, să am pe cineva în care să

mă pot încrede, care să mă asculte fără să mă judece. *Așa a fost dintotdeauna, aș fi întrebat-o? Iar ea mi-ar fi spus, Nu, n-a fost niciodată atât de rău, rețelele de socializare și selfie-urile și surorile Kardashian au stricat totul. Sau ar fi spus, Da, dintotdeauna lucrurile au stat de fapt așa. Pe vremea mea mă comparam cu Îngerii lui Charlie. Apoi ar fi scos la lumină vechiul ei album cu fotografii și am fi râs de coafurile ei din anii '80.*

Pe cine păcăleam?

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

# Capitolul patruzeci și șapte

Ușa dormitorului meu era închisă. Oare era cineva înăuntru? N-ar fi fost ceva neobișnuit să găsesc un soldat leșinat la mine-n pat sau un cuplu giugiulindu-se. Nu pe Austin și pe Katie, însă. Ei erau încă la bucătărie, probabil vorbind despre mine. Lui Katie probabil că-i trecuse supărarea și, fată deșteaptă cum era, răsucise situația ca să fie în avantajul ei și o folosise ca să se apropie și mai mult de frate-meu. Uniți împotriva dușmanului comun în toată povestea asta. Iar Austin își dăduse seama că era pe cale să câștige ceva, așa că probabil vorbea la nesfârșit despre cât sunt eu de enervantă și cum mereu am fost nașpa. Avea două fețe, una care mă apăra cu ferocitate, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Și una care mă folosea ca recuzită, un pedestal care-l ridica pe el la statutul de șmecher. Nu era nevoie să ghicesc în stele ca să știu care dintre ele era prezentă în bucătărie.

Indiferent cât aș fi încercat, nu puteam scăpa de obiceiul de a-mi imagina ce credeau sau spuneau alții despre mine. Așa făceam tot

timpul, deși știam că nu va ieși nimic bun de-aici. Era ca atunci când îți jumulești pielițele de la unghii — te scarpini și te zgârii până sângerezi. Asta făceam și acum, mi-i închipuiam pe toți cei din bucătărie, întrebându-mă ce spuneau sau gândeau ei. Chiar și cei care nici nu știau cum mă cheamă probabil credeau că sunt vreo fandosită care o vorbea de rău pe dulceața de Katie. Cineva probabil întreba cine sunt și altcineva răspundea, ah, e sora lui Austin, și apoi toți își aminteau că eram fata care se tot învârtea pe acolo, adunând sticle și cutii goale de pizza, de parcă aș fi lucrat în tura de noapte la Friday.

Ah.

Uram felul în care-mi funcționa mintea. Am încercat să-mi spun că nu făcusem nimic oribil, că oamenii înțeleseseră că glumeam. N-aș fi vorbit așa despre nimeni dacă aș fi știut că e acolo, nici măcar dacă ar fi fost adevărat.

Acum înțelegeam.

Nu e ciudat că oamenii mereu cer să audă adevărul, dar când îl aud, nu-l prea pot suporta? Ca să fiu sinceră, și eu eram la fel. Voiam să aflu adevărul, dar mă refugiam în minciuni. Erau la îndemână când voiai să te ferești de adevăr — minciunile, adică.

M-am oprit în fața camerei mele. Bănuiam că nu e nimeni înăuntru; petrecerea asta era mult mai calmă decât majoritatea celor pe care le dăduse Austin pe vremuri, înainte de a se muta la unchiul nostru. Și trebuia să recunosc că Austin părea un pic schimbat acum, mai echilibrat. Sau poate doar voiam să se calmeze și felul ăsta de a gândi mă împiedica să văd adevărul.

Am bătut la ușă, apoi am așteptat un moment înainte de a intra în camera mea, acum goală.

Am rămas o clipă în prag, măsurând totul din priviri și inspirând mirosul. Doamne, câtă nostalgie, era mirosul fostei mele vieți. Încercasem din răsuputeri să încep un nou capitol, să dau pagina... ce fac de obicei oamenii când vor să meargă mai departe și să fie pe picioarele lor. Am rămas acolo uitându-mă la vechiul

meu dormitor și gândindu-mă la dormitorul meu cel nou. Era o diferență izbitoare.

Camera arăta la fel ca întotdeauna. Aceași cuvertură violet cu floricele albe. Aceleași perdele asortate, cu o arsură într-un colț, din singura zi în care am fumat. Am fost pedepsită pentru asta. Părinții mei n-au observat perdeaua arsă, din fericire pentru mine, dar le-a mirosit a fum de țigară de pe hol. După care mi-au interzis să mai ies cu Neena Hobbs, singura fată din clasa mea care avea voie să se radă pe picioare — și care mă făcuse să-mi doresc să fumez exact ca ea.

Dulapul meu era plin cu prostioarele obișnuite pentru o adolescentă. Tuburi vechi de ruj cu sclipici care expiraseră de ani întregi. Un morman de bentițe și elastice de păr. Bilețele de la cea mai bună prietenă a mea, Sammy. Pixuri cu gel în toate culorile pământului. Toate păstrau câte o amintire. Câteva, chiar mai multe. Nu mă puteam convinge să arunc nimic. Nici bentițele care văzuseră multe culori de păr și tunsori nereușite. Nici măcar glossul de buze lipicios pe care mi-l dăduse mama pe furiș, atunci când tata a zis că nu am voie să mă machiez până la liceu. Am luat tuburile și le-am răsucit în palmă. Aveau nume de genul BERRY BEAUTIFUL, PUCKER PINK și SWEETER THAN SWEET. În mod straniu, atunci când ți le aplicai pe buze, toate aveau aceeași culoare rozalie, aceeași strălucire zaharisită și lipicioasă care-mi ajungea întotdeauna în păr.

Nu trecuse mult timp de când mă mutasem la mine acasă, dar camera asta semăna deja cu o capsulă a timpului. Nu mai dormisem aici din ziua în care mă mutasem. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici măcar nu mai intrasem aici. Uneori mi se părea că m-am mutat de ani întregi — alteori că trecuseră doar câteva zile. Mi-am trecut degetul peste praful de pe dulap. Estelle se asigurase că toate camerele din casă sunt curate, în afară de asta. M-am întrebat oare cum era camera lui Austin. Acolo și-a jucat rolul de Martha Stewart? Probabil. Avea reguli diferite pentru băieți și fete.

Mi-am dat seama că nu mai schimbasesem mobila de prin clasa a șaptea sau ceva de genul ăsta. Mi-am amintit cum stăteam pe fotoliul-pară violet când Josh, tipul căruia i s-a părut o idee bună să-mi dea o turtiță de mălai drept cadou de ziua mea, s-a despărțit de mine. Mama lui îi spusese că trebuie să ia note mai mari, deci dacă voia să-și urmeze cariera dorită de jucător de fotbal american, trebuia să-și păstreze capul limpede și să stea departe de fete. Am fost suficient de proastă să-l cred. Dar fix de-a doua zi el a început să umble cu una dintre cele mai populare fete. Prin școală s-a dus vorba că mă părăsise pentru ea. Clasa a șaptea mi-a cultivat nesiguranța bine de tot.

Acel fotoliu era echivalentul interior al balansoarului de pe verandă, plin de drame, vise și amintiri. Cred că erau multe lacrimi de adolescentă în pânza aceea violet.

Noptiera mea era plină de cărți. Manualul meu de economie din ultimul an de liceu și ediția cartonată a volumului *You*, de Caroline Kepnes, adunau tot praful. Cumpărasem alt exemplar din *You* când îmi dădusem seama că îl uitasem pe al meu acasă la tata și n-am vrut să mai trec pe acolo câteva zile. Tata și Estelle nu erau căsătoriți de mult timp, iar eu detestam să stau în preajma porumbeilor însurăței — plecam de fiecare dată când prindeam ocazia. Asta însemna că aveam două exemplare, trei dacă puneam la socoteală și versiunea audio. Pe aceasta o cumpărasem ca să aud cum personajele prind viață cu un alt glas decât al meu. Era una dintre cărțile mele preferate și mereu îmi dorisem să am câte un exemplar în fiecare casă. Era una dintre puținele povești pe care le iubeam atât eu, cât și tata. Am luat-o și am deschis-o la întâmplare. Îmi mai abătea atenția de la ale mele.

*Intri într-o librărie și ții mâna pe ușa ca să fii sigur că nu se trânteste. Zâmbești, stânjenită că ești o fată drăguță, dar unghiile nu-ți sunt date cu oja, iar puloverul tău cu anchior e bej și e imposibil să-și dea cineva seama dacă porți sau nu sutien, însă nu cred că...*

Când am auzit pe cineva ciocănind la ușă, aproape c-am sărit în sus, speriată.

— La naiba!

— Karina?

— CE?!

Vorbisem pe un ton furios, așa cum se-ntâmplă atunci când te sperii.

— Karina, te simți bine?

Era Kael.

— Pot să intru?

— Sigur, am spus.

Am și dat din cap, deși n-avea cum să mă vadă prin deschizătura ușii.

A intrat încet și a închis ușor ușa. Micul pocnet a sunat atât de zgomotos. Atât de clar.

— Te simți bine? m-a întrebat venind spre mine și oprindu-se la câțiva pași distanță de pat.

Am oftat.

— Mda, am zis, ridicând din umeri și închizând cartea.

— Așadar, mereu citești la petreceri?

Când a spus asta, mi-am amintit de o carte pe care o citisem anul trecut. Aveam niște sentimente amestecate față de cărțile astea, dar o așteptam cu interes pe următoarea din serie. Deci, în acel moment eram îndrăgostită de ea.

— Eu doar... nu știu. Am fost copleșită, poate? Fata aceea...

Am ridicat mâna în care țineam cartea.

— M-a auzit spunând lucrurile alea, iar acum Austin e un cretin și ea se simte probabil ca naiba.

Kael a dat ușor din cap.

— N-aveai de unde să știi c-o să intre.

— Totuși.

— Încearcă să nu-ți faci prea multe griji. Știi c-o să-ți faci procese de conștiință din cauza asta, pur și simplu așa ești tu...



— *Ce anume știi?!*

Acum el părea prins cu mâța-n sac. Era clar că nu asta avusese de gând să spună. Sau poate că ar fi vrut s-o spună altfel. L-am luat puțin prin surprindere.

— Cum adică *pur și simplu așa sunt?* m-am rățoit.

Speram că nu intenționase să spună ceea ce credeam eu.

A inspirat profund.

— Voiam să spun doar că știu că-ți faci multe griji și că pui multă presiune asupra ta. Și multă vinovăție.

Mi-aș fi dorit să mă ridic, să-i spun să iasă dracului din camera mea, dar am rămas acolo, ținând cartea strâns, cu picioarele încrucișate sub mine.

— Și de unde știi asta? am întrebat, fără să vreau de fapt să aflu ce are de spus.

Deja devenisem pentru el genul ăla de fată, genul pe care trebuie s-o supraveghezi, poate chiar genul de care trebuie să ai grijă. Uram gândul ăsta.

Nici în ruptul capului n-aveam să fiu genul ăla de fată.

În niciun caz.

— Haide, m-a presat el.

Nu mai părea nesigur în privința a ceea ce spusese sau urma să spună; părea iritat.

— Te porți ca și cum m-ai cunoaște. Ești pe aici de cât timp — de o săptămână? Și jumătate din ea ai fost dispărut în misiune.

— Deci te-a deranjat când nu m-am întors? m-a întrebat.

De ce vorbea atât de mult dintr-odată? Și cum puteam să-l fac să tacă?

— Nu contează. Ideea e că tu nu mă cunoști, așa că nu-mi spune că fac ceva sau sunt o victimă sau ceva de genul ăsta.

Vocea îmi suna miorlăită și dramatică.

— Nu asta fac.

A oftat, trecându-și palmele peste obraji.

— Și cu siguranță n-am spus că ești o victimă.

— Ai spus: „Pui multă presiune asupra ta“.

— Nu contează, a zis el, înfrânt. Uită tot ce am spus.

Eram atât de furioasă, atât de stânjenită și supărată. Nu știam că-mi direcționez toate sentimentele spre Kael. Bănuiesc că urcase în camera mea ca să vadă ce fac. Un gest foarte frumos.

— Îmi pare rău, am zis. Sunt supărată și mă descarc pe tine. Cred că mă-ncadrez — am desenat în aer niște ghilimele imagine — în categoria mereu ofticată.

— Nu cred c-ar trebui să te judeci atât de aspru. Oamenii fac lucruri nasoale. Așa suntem, mi-a zis.

Încerca să schimbe vorba și îi eram recunoscătoare, pentru că mă simțeam ca un rahat. Practic îmi dispăruse orice urmă de entuziasm, dar Kael încă părea diferit de zilele trecute, chiar și după ce aburii beției se evaporaseră.

— Oamenii sunt meniți să facă lucruri nasoale? Ce deprimant, i-am spus.

Dar într-un fel îmi plăcea cum suna asta, așa cinic cum era.

S-a așezat lângă mine pe pat și cadrul de metal a scârțâit. Era prea mare pentru patul meu. Părea un om în toată firea într-o căsuță pentru păpuși. Simțeam c-o să-mi țină o predică, poate chiar c-o să mă întrebe dacă mi-am făcut temele. Mă fixa cu ochii lui atotștiutori și, pentru prima dată, nu și-a mutat privirea în altă parte și nici nu a coborât-o în podea.

— Asta e viața, a zis.

Mă privea în continuare.

— Viața e deprimantă?

— Toate viețile cu care m-am intersectat, a replicat el.

Nu-l puteam contrazice, deși remarcă asta făcea ca totul să devină atât de apăsător.

— Mda. Presupun că ai dreptate.

Am fost prima care și-a mutat privirea.

— Tu ești cea care mi-a spus că atunci când stelele se sting, binele din lume moare.

A chicotit ușor.

— E cel mai deprimant lucru pe care l-am văzut și l-am auzit vreodată.

A rostit rar ultimele cuvinte. Am râs și l-am privit în ochi. Era mai înalt ca mine cu un cap când stăteam jos, iar jeanșii lui negri și pielea lui închisă la culoare erau atât de frumoase alăturate.

Kael și-a pus mâinile pe picior, iar mie mi-a tresărit stomacul, gândindu-mă că mă va atinge. Dar el și-a frecat pulpa cu palmele.

— Ce ai la picior? l-am întrebat.

Cu toate vocile de la parter, nu auzeam nimic în afară de respirația încetinită a lui Kael și bâzâitul aparatului de aer condiționat din tavan.

— Este..., a început el să vorbească.

Simțeam cum ezită la fiecare cuvânt rostit.

— Mă doare uneori. Nu-i mare scofală.

— Pot să te-ntreb de ce? am zis.

Mi-am amintit de primul masaj pe care i-l făcusem și de faptul că nu-și scosese pantalonii deloc — mi se păruse că-l văd șchiopătând, dar nu eram foarte sigură de asta.

— Nu trebuie să-mi spui. Doar că... poate am cum să te ajut, știi? i-am zis.

A închis ochii și n-a spus nimic preț de câteva clipe.

— Nu trebuie să...

Am dat să-i spun că-mi părea rău că pusesem întrebarea asta, dar el s-a aplecat și s-a prins de marginea jeanșilor, suflecându-i în sus.

Era un moment foarte intens, iar aerul dintre noi încremenise.

Și exact atunci, tăcerea a fost spartă de soneria unui telefon mobil. Mobilul lui Kael. Am tresărit speriată. Kael și-a lăsat pantalonii și s-a ridicat în picioare, scoțându-și telefonul din buzunar. S-a schimbat la față când s-a uitat la ecran și l-a dat pe silențios. Inima îmi bătea cu putere, luând-o la galop.

— E totul în regulă? am spus.

Fața lui atrăgătoare s-a strâmbat când s-a uitat la numărul de pe ecran. A ignorat apelul. Mi s-a părut că a primit și un mesaj, dar nu puteam fi sigură.

— Mda, a zis.

Nu-l credeam.

Și-a vârat telefonul în buzunar și s-a uitat la mine. Mi-am îndreptat imediat privirea spre piciorul lui, iar el a făcut un pas în spate. Apoi a studiat camera de parcă ar fi căutat din priviri ceva invizibil.

— Eu... ăăă... Trebuie să plec, s-a bâlbâit.

Se mișca foarte repede, ca un adevărat soldat, și a deschis ușa înainte să apuc să-l opresc. Numele lui mi-a rămas pe limbă când s-a întors și s-a uitat la mine, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ne-am privit în ochi preț de o fracțiune de secundă, apoi a părut că se răzgândește și mi-a întors spatele. Nu știam ce să cred despre cele întâmplate. Fuseserăm atât de apropiați. Îmi deschisese sufletul în fața lui și el își deschisese sufletul în fața mea... apoi dispăruse.

Eram atât de copleșită de tot ceea ce se întâmplase, încât nici măcar n-am priceput de ce am izbucnit în plâns în clipa când el s-a făcut nevăzut.

# Capitolul patruzeci și opt

M-am trezit cu o durere de cap cumplită. Aveam un gust ciudat în gură și mâinile mi se păreau prea mari pentru trupul meu. Până și părul mă durea. M-am rostogolit și mi-am îngropat fața în pernă ca să nu fiu nevoită să deschid ochii. Am cotrobăit prin așternuturi ca să-mi găsesc telefonul — când mă băgasem în pat, sub pătură? — și am simțit ecranul rece sub vârful degetelor. M-am răsucit încet. Am deschis ochii cu prudență.

Două apeluri ratate și un mesaj de la Austin: „Unde ești?”.

Dar, desigur, persoana la care mă gândeam era Kael.

Minunat.

Era destul de nasol că el era ultima persoană la care mă gândisem înainte să adorm. Trebuia să fie și prima persoană la care m-am gândit când m-am trezit? Mi l-am imaginat stând pe pat lângă mine. Aproape că simțeam urma pe care trupul său o lăsase pe saltea. Și-i vedeam chipul când se îndreptase spre ușă.

Trebuia să rezolv cumva situația asta.

Trebuia să stau departe de tipul ăsta.

De unde o fi rămas cu impresia că o să fiu aici ori de câte ori o să aibă el chef să apară? Cine se credea, cu jocul ăsta tâmpit de-a v-ați ascunselea? Băiatul ăsta făcea mișto de mine cu replica lui *Deci te-a deranjat că nu m-am întors?* Firește că m-a deranjat, Kael. Exact așa cum știai că se va întâmpla.

Aseară își deschisese sufletul, lăsase garda jos și-mi permisesese să intru în mintea lui. A vorbit. A ascultat. A râs. Și felul în care începuse să-și ridice jeanșii... Ne apropiaserăm atât de mult, iar apoi el s-a transformat la loc în străinul pe care soțul lui Elodie se întâmpla să-l cunoască.

Nu mai voiam să-l văd niciodată.

Dar trebuia să-l văd.

Nu voiam să știu unde se dusesese cu o seară în urmă.

Dar trebuia să aflu.

N-ar fi trebuit să-l las să rămână peste noapte în seara în care Elodie l-a adus acasă. N-ar fi trebuit să-l aduc cu mine la tata acasă. Și n-ar fi trebuit să-l aduc cu mine la nenorocita asta de petrecere.

Nu-mi plăceau deloc furia asta și regretele. Cum îndrăzneam să mă facă să mă simt în halul ăsta?

Îmi învășasem lecția. Amintește-ți asta, Karina, când îți începi ziua.

La naiba! Ziua de azi!

Trebuia să mă duc la muncă. M-am uitat repede la telefon să văd cât e ceasul. Era nouă, iar eu trebuia să fiu la serviciu la zece. Nu conta că mă simțeam ca naiba. N-aveam cum să trimit pe altcineva în locul meu într-un timp atât de scurt. Și oricum, aveam nevoie de bani ca să plătesc ultima factură de la cablu, așa că trebuia să îndur. Eram obișnuită. Cel puțin nu aveam pe nimeni programat până după prânz. Doar dacă veneau oameni fără programare. Asta nu era așa de rău, totuși, pentru că majoritatea clienților noi nu vorbeau mult la prima ședință. Măcar atât.

Să mă dau jos din pat a fost cea mai grea parte. Adică prima parte mai grea. După asta — mai degrabă o răsucire pe burtă decât

o rostogolire — mi-am pus pantalonii, apoi tricoul. Am scos un elastic vechi din dulap și mi-am prins părul într-o coadă, gândindu-mă întruna la ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Nu voiam să recunosc, dar începeam să simt o atracție incredibilă față de el. Mă simțeam dependentă. Nu era alt cuvânt pentru starea asta. Chipul lui frumos. Trupul lui puternic. Vocea lui încrezătoare. Îmi plăcea la nebunie că nu pierdea vremea cu pălăvrăgeala, ca și cum ar fi știut din instinct ce anume era important. Îmi dădeam seama că alți tipi îl priveau cu mare respect. Dar mai era ceva la mijloc. Ceva care-l făcea să se transforme dintr-un om obișnuit de la o petrecere, cu o bere în mână, într-un soldat ultravigilent și alert. Ce încercase Mendoza să-mi spună despre *băiatul lui*?

În timp ce străbăteam camera, vocea lui Kael din mintea mea a fost acoperită de sforăitul lui Austin. M-am bucurat că dormea. Nu voiam să vorbesc cu el. Și nici cu altcineva, de fapt. Fac repede pipi și...

— Ah, rahat! Ah... îmi pare rău. Nu știam că mai e cineva aici.

Am ieșit rapid din baie, încercând să-mi arunc privirea în altă parte. Chiar s-a întâmplat asta?

Am dat cu spatele până pe hol, neștiind dacă ar trebui să plec sau să aștept să iasă ea din baie. Încercam să-mi dau seama care e eticheta într-o astfel de situație și atunci ușa băii s-a deschis și a apărut Katie.

— Știi să-ți faci intrarea, nu-i așa?

Avea o periută de dinți în mână, iar părul frumos pieptănat îi ajungea până la umeri.

— Hei, ăăă, bună.

Era penibil ca naiba.

— Hei, scuze.

— Devine deja un obicei la noi. Eu te iau prin surprindere. Tu îți ceri scuze.

Apoi a izbucnit în râs. Cred că era amuzant, într-un fel.

— Haide, e-n ordine, a zis. Pe bune. Nu m-am supărat. M-ai prins cu garda jos aseară. Cu ce-ai spus, adică.

— Da, în legătură cu asta...

— Nu, chiar e-n ordine. Pe bune. Mă rog, partea aia cum că eu aș fi încă la liceu n-a fost mișto deloc, dar legat de cealaltă parte, cea despre fratele tău, nu mi-ai zis nimic din ce nu știam deja.

— Stai. Vrei să spui că...?

— Nu sunt o idioată, Karina. Am auzit multe despre fratele tău. Dar, spre deosebire de tine, eu nu cred tot ce aud.

Expresia ei era una atotștiutoare. Ochii ei albaștri mă străpungeau de-a binelea. Acum nu mai semăna deloc cu o liceană. Nu știam dacă e de vină mahmureala sau șocul de a fi dat peste ea în baie în felul ăsta, dar ce mama naibii se întâmpla?

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Poate altă dată, bine? A fost o noapte grea.

A făcut o pauză și s-a întins teatral, făcând ca tricoul ei larg să se ridice suficient cât să văd că asistenta Katie trebuia să beneficieze urgent de o epilare cu ceară.

— Sunt obosită și chiar vreau să mă-ntorc în pat. În plus, a adăugat ea, e răcoare aici.

Și cu asta, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors lângă fratele meu.



# Capitolul patruzeci și nouă

Elodie nu era acasă când am ajuns eu. Nu mai țineam minte dacă era sau nu la muncă — de-abia știam că trebuie să lucrez *eu* — și nici n-am fost atentă dacă mașina ei era sau nu pe alee.

Am făcut un duș rapid, dar tot mă simțeam ca naiba când am ieșit din baie. Brien avea o trusă antimahmureală la el în dormitor. Tylenol Extra pentru dureri de cap. Benadryl pentru față umflată. Pedialyte pentru remineralizare. Și Alka-Seltzer ca să aline durerea de stomac. Era ca un cercetaș depravat, mereu pregătit. Ce n-aș fi dat acum pentru câteva pastile de Tylenol! Lasă-l pe fostul iubit, ia-i medicamentele. Părea un plan bun. Am căutat prin toată casa, dar n-am găsit nimic. Am scotocit până și-n sertarul cu pachetele de sos de soia și bețișoare chinezești, în speranța că voi găsi vreo folie de Tylenol sau de Advil pe-acolo. Nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi fost expirate. N-am găsit niciun fel de pastilă, dar am dat peste o prăjitură cu răvaș pe care am rupt-o.

*Nu-ți trebuie forță ca să te lași în voia sorții.*

*Nu-ți trebuie decât înțelegere.*

De fapt, prăjitură cu răvaș, nu-mi trebuie decât o aspirină.

Mi-am făcut o ceașcă de cafea și m-am așezat la masa de la bucătărie, holbându-mă-n gol. Mama, tata, Austin, Kael — toți factorii de stres din viața mea mă apăsau cu putere. Mă băteau pe umăr, mă trăgeau de mușchii de pe spinare. Voiam să mă dau cu capul de pereți, să urlu și să zbier și să plâng. Dar trebuia să plec la serviciu și, după cum îmi reamintea toată lumea, eu eram cea responsabilă.

Fă ce ai de făcut, mi-am spus. Pune un picior în fața celuiilalt și fă ce trebuie. Așa o să scapi și de ziua asta.

Cu această consolare în minte, am ieșit din casă și m-am dus la salon. Ușile erau descuiate când am ajuns acolo, iar semnul pe care scria DESCHIS clipea în fereastră. Mali era la birou, întâmpinând un tip și o tipă între două vârste, care veniseră la un masaj pentru cupluri. M-am bucurat că am intrat exact când erau conduși spre una dintre încăperi, ca să nu fiu nevoită să-i preiau eu. Femeia părea entuziasmată. Bărbatul părea plictisit, de parcă soția lui îl târâse cu forța aici, ca să repare relația sau ceva de genul ăsta. Îți dădeai seama întotdeauna. Din cauza asta masajul pentru cupluri era cel mai jos pe lista preferințelor mele. Mai bine masam niște călcăie groase și pline de bătături, și asta chiar uram din tot sufletul.

— Bună dimineața, scumpo, mi-a spus Mali când s-a întors. Sau nu e atât de bună? m-a întrebat ea, cercetându-mi chipul cu privirea.

Întotdeauna mă citea.

— Mahmureală, i-am zis.

M-am gândit că e cel mai bine să recunosc măcar jumătate din problemă. Ea mi-a privit părul ud, fața umflată și ochii tulburi.

— Hmm, a făcut.

Urma să fie o zi grea dacă Mali, dintre toți oamenii posibili, avea de gând să mă calce pe nervi.

— Elodie e aici? am întrebat.

De unde stăteam, nu vedeam orarul.

— Da, și încă a venit la timp, mi-a spus Mali, dând din cap aprobator și făcând o mică aluzie la mine, cel mai probabil.

Primul client era programat la ora unu.

— Nu întârzie atât de...

— Ți-a venit clientul, a zis Mali, privind spre ușă.

— N-am niciun client până la...

— Nu-i adevărat, a spus ea. Iată. Uită-te pe orar.

A arătat către numele mângălit pe linia albastră din dreptul orei zece.

— Și-a schimbat cineva programarea? Nu bat pân-acolo, i-am spus.

S-a auzit clopoțelul de la intrare, iar Mali s-a răsucit, adresându-se clientului cu cea mai dulce voce a sa.

— Mikael? Pentru programarea de la ora zece? Tu ești?

Aproape m-am sufocat când m-am întors și am dat cu ochii de Kael. Era acolo, îmbrăcat într-un tricou gri și pantaloni de alergare. Erau negri, mulați pe picior, cu un semn Nike pe fiecare coapsă. Părea epuizat sau mahmur. Ca mine.

— Kael, am zis, ca și cum mi-aș fi spus mie însemi că e acolo.

— Hei, a răspuns.

Hei?

Venise să discute cu mine? Sau să-i fac un masaj? Sau amândouă? Era prea mult.

A așteptat răbdător să-mi revin și să-i bifez numele în agendă. M-am uitat insistent la Mali până când a dispărut — deși nu prea voia — cu un rânjel întipărit pe față. L-am privit pe Kael și am derulat filmul ultimelor 24 de ore.

Nu-mi place de el, mi-am zis. Chestia asta cu dependența era o tâmpenie. Trecuse însă destul de mult timp de când nu mai intrasem în contact cu vreun mascul, așa că era firesc să mi se strecoare în minte. Eram singură, asta era tot. Toți ne simțim uneori singuri. E ceva natural.

— Pe-aici, te rog.

Glasul meu era detașat, profesional. Și nu doar tonul meu putea fi distant. Am tras draperia și am intrat în încăperea mea de

lucru. Exact atunci Elodie și-a făcut apariția de după colț, ca un mic Ilopa-Mitică francez.

— Bună! a zis ea, cu o voce pițigăiată și veselă.

M-a speriat de moarte și m-am îndepărtat ca arsă de Kael.

— Am plecat înainte să te trezești tu. Am...

S-a oprit când a văzut cine e cu mine.

— Kael? Bună!

L-a pupat de câte două ori pe fiecare obraz, iar eu m-am dat la o parte. De fapt, m-am lipit cu spatele de perete. O metaforă potrivită, m-am gândit.

— Elodie. Cum îți merge?

Au vorbit puțin, pe un ton firesc și vesel. Dar când Kael și-a pus mâinile pe coatele ei — un gest prietenos și total nedeplasat — m-am simțit cuprinsă de un val de furie. Atunci mi-am dat seama că mi-am pierdut mințile complet.

— Practic, mi-e foame tot timpul. Parcă nu mă pot sătura nici-odată.

Elodie a râs. Kael i-a zâmbit și eu m-am trezit bucurându-mă că nu răsese odată cu ea. Da. Îmi pierdusem mințile. Elodie s-a uitat la mine, iar eu i-am evitat privirea. Cred că se-ntreba ce se-ntâmplă acolo.

Cum aș fi putut să-i spun când nici eu nu știam?

— Păi, ne mai vedem, a spus ea și s-a întors la Mali.

Am intrat în cameră fără să-i arunc nicio privire lui Kael. De obicei, eram mult mai politicoasă cu clienții; nu mă-ntorceam nici-odată cu spatele la ei. Dar acum exact asta făceam. N-are decât să vină după mine. Să simtă cum e să vezi pe cineva dispărând pur și simplu pe ușă.

# Capitolul cincizeci

Camera era întunecată, așa că am aprins câteva lumânări. Era una dintre acele mici gesturi care mă ajutau să-mi încep ziua. Aproape un ritual. Mali avea câteva brichete Bic în fiecare încăpere, dar eu preferam chibriturile. Îmi plăceau senzația pe care o aveam când treceam bățul de chibrit peste gudron și mica explozie care aprindea flacăra. Mult mai frumos decât zgomotele pe care le făceau brichetele — *clic, clic, clic*.

Simțeam privirea lui Kael, care se oprise imediat ce intrase. Poate că-și evalua ruta de evadare sau poate chiar se gândea să plece din prima. Cine putea ști? L-am ignorat cât timp am aprins lumânările. Cu aromă de migdale, de la Bath and Body Works.

— Mă-ntorc peste câteva minute, ca să te las să te dezbraci, i-am zis, dar el a-nceput să-și scoată tricoul înainte să apuc să ies.

Am pufnit ca să-mi arăt disconfortul, apoi m-am întors cu fața spre perete. Simțeam mișcările imperceptibile pe care le făceau mușchii umerilor săi când și-a scos tricoul peste cap.

— Puteam ieși.

— Trebuia doar să-mi scot pantofii și tricoul, mi-a zis el.

Era totuși un client, indiferent de ce se-ntâmplase sau nu se-ntâmplase între noi. Indiferent de ceea ce simțeam. Deși nu știam ce simt. Nu voiam să mă port nepotrivit cu el la locul meu de muncă. Dacă am fi fost afară, l-aș fi plesnit peste față. Dar aici... în fine, slujba mea era să vindec, nu să rănesc.

M-am holbat la perețele violet-închis și am încercat să mi-l imaginez bleumarin. Încă nu mă hotărâsem în ce culoare să-l zugrăvesc, dar Mali îmi dăduse încuviințarea ei ieri, așa că era o victorie pe săptămâna asta dementă. Aroma curată și masculină se răspândea în încăperea și am simțit cum răsuflarea mea devine mai lentă. M-am zgâit la flacăra lumânării până am auzit masa scârțâind și foșnetul moale al cearșafului. Am numărat până la zece după ce mișcările au încetat.

— La fel ca înainte să apăs? am întrebat.

Stătea acolo întins pe masă, cu fața în sus, cu abdomenul dezgolit. Pătura subțire și cearșaful erau trase doar cât să-i acopere șoldurile.

A dat din cap. Minunat. Să revenim la treabă. Avea ochii deschiși și mă urmărea cu privirea.

— De obicei încep cu spatele, deci clientul stă întins pe burtă, i-am spus.

— Clientul, a zis. Corect. Eu sunt asta.

Kael s-a răsucit și și-a sprijinit capul în suportul special. Am luat un prosop fierbinte din încălzitor și am încercat să-l consider pur și simplu programarea de la ora zece dimineața — o chestie de-a dreptul imposibilă. Oare juca un fel de joc cu mine? Mie așa mi se părea.

I-am așezat prosopul fierbinte pe spate. Căldura aceea umedă îl ajuta să-și relaxeze mușchii și făcea masajul mai eficient. Am luat un alt prosop și i-am șters brațele și picioarele. În tăcere, m-am concentrat asupra pielii sale fine, inspirându-i aroma: cedru și foc de tabără, cred. Și cu siguranță săpun solid. Kael nu era genul care să se spele cu gel de duș.

Am dat să-mi torn în palmă niște ulei de mentă, dar m-am oprit când mi-am amintit că-l refuzase la prima ședință — acel *nu* scurt fusese una dintre primele sale replici monosilabice. Mi-am frecat

mâinile ca să le încălzesc, deși mi-ar fi plăcut să-l iau prin surprindere și să-i pun degetele mele reci ca gheața pe pielea fierbinte. Un pic de răzbunare pentru caruselul în care mă purta el.

Mă enervam din nou. De fapt, eram foarte aproape să-i spun să coboare de pe masă și să plece dracului de-acolo, sau măcar să-l pun să-mi explice ce era în mintea lui. Regretam deja faptul că-mi deschisese sufletul în fața lui. Toate lucrurile pe care le știa despre mama, despre tata... despre mine. Am dat muzica tare pe telefon. Banks. Să-i spună el lui Kael că eu m-am săturat de jocul ăsta de-a așteptarea. M-am asigurat că volumul e destul de tare pentru ca el să audă versurile, dar nu exagerat, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți clienți. Vedeți — îmi păstram profesionalismul.

Pantalonii de trening ai lui Kael erau uzați și tivul se decolorase de la prea multe spălări. Așa se întâmplă cu negrul, se transformă în vinețiu. Grozav. Gândul mi-a zburat la noaptea trecută — la petrecere, la dormitorul meu, la așternuturile violet. Din nou, amintirea despre noi, stând singuri. Kael, care își coborâse armura emoțională. I-a lăsat pe dinafară pe acei paznici invizibili.

Mi-am rotit privirea prin cameră și am văzut strălucirea violet din toate colțurile. De ce eram înconjurată de violet? În acel moment, m-am simțit norocoasă că am șapte creiere, fiecare gândindu-se la altceva în același timp. Era propriul meu flux de informații și slavă Cerului că puteam schimba programele astfel încât următoarele 55 de minute să nu fie stânjenitoare pentru niciunul dintre noi.

Comedie? Dramă? Serial TV?

*Alege tu, Karina.*

Era bine să mă pot gândi la alte lucruri în timp ce-i masam tălpile și-mi treceam palmele peste gambele lui. Tylenol. Trebuia să trec pe la farmacie după serviciu și să-mi iau niște Tylenol. De ce mai aveam nevoie — de șampon? Am încercat să-i ridic un pic cracul pantalonilor, dar erau strânși la bază. Nu cedau. Kael s-a tras de pantaloni. Atunci i-a sunat telefonul, dar n-a răspuns. Nu puteam să fiu atât de băgăcioasă și să-l întreb cine era.

Eram gata să-i spun că majoritatea clienților preferă să-și închidă telefoanele, pentru că întreruperile li se par dezagreabile. Dar pe cine încercam să păcălesc? Kael nu era ca majoritatea clienților.

Mi-am mutat mâinile pe partea din spate a coapsei lui și mai sus, pe spatele lui gol. Am încercat să mă gândesc la ce film o să mă uit când o să mă trântesc pe canapea după serviciu, dar era greu să mă gândesc la altceva în afara mușchilor săi de pe umeri, atât de proeminenți sub pielea fină și închisă la culoare. Chiar sub claviculă avea un punct care-l durea când îl apăsam.

— Te doare? l-am întrebat.

— Da, a răspuns.

— Tot timpul sau doar acum?

— Nu-i același lucru?

— Nu.

L-am apăsat pe mușchi cu degetele mari.

— O, da. Acolo mă doare tot timpul.

— De ce n-ai spus nimic până acum?

Nu-mi amintesc să fi simțit locul acela dureros, dar nu avea cum să se agraveze atât de mult într-o săptămână.

— De ce să-ți fi spus? a zis.

Aș fi vrut să-i văd ochii când a vorbit.

— Pentru că doare?

Am apăsat mai tare și el a gemut. Țesutul s-a separat sub atingerea mea fermă.

— Pentru că te-am întrebat?

— Totul mă doare, a zis. Tot corpul. Tot timpul.



# Capitolul cincizeci și unu

Îmi plăcea meseria mea. Dar nu-mi plăceau deloc stereotipurile. Muncisem din greu ca să devin maseur terapeut, luasem ore de anatomie, sport, fiziologie, chiar și psihologie și deontologie în afaceri. Am făcut practică ore în șir, am luat examenul de maseuză și licența. Am făcut toate astea și tot am fost nevoită să îndur glumele clasice despre Finalizările Fericite.

Îmi amintesc prima oară când un tip a insinuat că sunt o prostituată în uniformă. Ochiul i-au sclipit când i-am zis că lucrez într-un salon de masaj. Eram la o cafenea, savurând un latte și o carte, când un bărbat mai în vârstă s-a așezat lângă mine și m-a întrebat ce citesc. Am discutat un pic — părea destul de simpatic. Asta până când conversația a ajuns la meseriile noastre. El mi-a spus că e avocat la o firmă prestigioasă. Mi-am dat seama că încearcă să mă impresioneze aruncând câteva nume de clienți importanți și vorbind despre taxa orară a biroului de avocatură.

I-am spus că eram de curând maseuză calificată și că de-abia așteptam să-mi încep cariera. Eu tot vorbeam despre sănătate și

echilibru, despre legătura dintre minte și corp și despre cum terapia prin masaj era o industrie în curs de dezvoltare, când el a ridicat din sprâncene, s-a apropiat de mine și a zis: „Ah, ești... maseuză“. Insinuarea lui era evidentă, la fel ca și intențiile sale. Pe lângă nemernicii cu oferte scârboase, glumele astea veneau și din partea prietenilor și a rudelor — și erau mult mai nasoale.

Majoritatea clienților erau respectuoși și păreau să priceapă faptul că prea puține prostituate se ascund sun titulatura de maseur terapeut. De curând avuseseră loc arestări la un mic salon din cealaltă parte a orașului și asta ne zguduise un pic. Solicitasem o slujbă acolo înainte să mă angajeze Mali și m-au străbătut fiorii doar când m-am gândit la asta. În plus, așa am ajuns s-o apreciez și mai mult pe Mali, dacă era posibil așa ceva. Conducea o afacere solicitantă, încercând să ne apere cât mai bine interesele.

Îmi plăcea slujba mea la nebunie, faptul că puteam alina durerea și-i puteam vindeca pe oameni folosindu-mi mâinile. Îmi plăcea să-i ajut să se vindece, atât mental, cât și fizic. Munceam din pasiune și uram faptul că domeniul pe care-l iubeam atât de mult era denigrat din cauza câtorva fete. N-aș fi devenit în ruptul capului una dintre acele persoane care-și asumă riscuri aiurea, care calcă granița bunului simț, indiferent dacă era vorba despre bani sau dorință. Așa că m-am străduit să mă concentrez la tratamentul pe care-l ofeream, fără să arunc nicio privire inutilă spre trupul lui Kael, deși era foarte greu.

Acum era întins pe spate, cu brațele de-o parte și de alta. Am inspirat profund. Nu voiam să mă uit la pielea lui dezgolită.

Nu mă gândisem niciodată la un client în felul acesta și n-aveam de gând să încep acum. Mă rog. Începusem deja, dar n-aveam de gând să continui. Am încercat să-mi abat atenția cu un pic de fiziologie, gândindu-mă la denumirile tuturor mușchilor pieptului. *Pectoralis major*. *Pectoralis minor*. *Serratus anterior*. Îmi amintesc că am învățat la cursuri că femeile preferă instinctiv bărbații care au piept și umeri puternici, ceva legat de nivelul de testosteron. Deci, nu eram deplăsată. Era doar biologie.

— Îmi place muzica asta.

Vocea lui Kael a străpuns întunericul, luându-mă prin surprindere.

— Mulțumesc, am zis.

Voiam să-i spun că Kings of Leon era una dintre trupele mele preferate și că primul lor album era o capodoperă pentru mine. Dar nu mai voiam să-mi deschid sufletul în fața lui.

Când am terminat să-i masez coapsele pe deasupra pantalonilor, m-am mutat înspre partea de sus a mesei, spre capul lui. Mi-am lipit vârfurile degetelor de scalpul său, apăsându-i cu fermitate pielea fină de pe gât. Ochii lui, care stătuseră închiși tot timpul cât îi masasem picioarele, s-au deschis lent.

Oare mă văzuse holbându-mă la trăsăturile lui puternice, la curba profundă a buzelor sale? Am refuzat să fiu eu astăzi cea care sparge gheața. Plecase prea brusc aseară, fără niciun avertisment și fără nicio explicație. Avea tupeul să apară aici și să se poarte ca și cum nimic nu se întâmplase?

Poate că de asta eram atât de supărată. Pentru că nu se-ntâmplase nimic.

Mi-am trecut degetele peste pieptul lui, cu mișcări circulare. Mușchii lui încordați parcă se dezintegrau sub atingerea mea. Aproape că-i simțeam tensiunea ieșindu-i prin pori.

— Ești tăcută azi, a zis.

Mâinile mele s-au oprit locului.

— Nici tu n-ai spus nimic, am ripostat.

— Tocmai am spus că-mi place muzica.

Mi-am dat ochii peste cap, strângând din buze.

— Tu vrei să spui ceva, simt asta.

— Ah, simți asta, am zis. Corect. Am uitat. Mă cunoști atât de bine.

Sarcasmul e cel mai bun prieten al unei fete.

— De ce ești aici?

— Știai că voi veni.

— Mi-ai spus că vrei un masaj. N-ai zis când. Nu mi-ai zis o oră, i-am explicat. Nimic de genul ăsta.

A rămas mut preț de câteva clipe.

— Mda, așa credeam și eu, am murmurat.

Kael și-a scos iute mâna de sub pătură, iar degetele lui mi s-au încolăcit în jurul încheieturii. Ochii îi erau două iazuri adânci și nu mă puteam uita decât în străfundările lor. Nu m-am mișcat niciun milimetru. Totul s-a oprit. Chiar și răsuflarea mea. Totul era cel puțin intens.

— De ce nu-mi spui ce se-ntâmplă în căpșorul ăla al tău, Karina?

Nici nu m-am gândit înainte de a vorbi.

— E prea mult.

M-am postat lângă el, cu șoldurile în dreptul pieptului său.

— Prea... am spus, dar n-am fost în stare să termin propoziția.

Avea degetele atât de calde în jurul locului unde mi se zbătea pulsul. Cred că bătea ca dementul sub degetele lui.

— Las-o baltă, mi-a șoptit.

Pupilele îi erau atât de negre în lumina lumânărilor, studiindu-mă cum îmi caut vorbele. Nesiguranța mea îmi spunea că el căuta ceva mai mult, încercând să-mi descopere un punct slab.

— Deci poți să pleci? am zis eu cu asprime.

A închis ochii, iar genele dese i-au măturat obrajii. Nu-mi venea să cred că existase un moment când crezusem că-l citesc, dar nu văzusem de fapt cine este.

— Merit chestia asta, a zis.

Încă nu-mi eliberase mâna.

— Merit chestia asta și ceva pe deasupra.

A deschis ochii.

— Așadar, dă-mi ceea ce merit.

Am oftat, trăgându-mi mâna. El m-a strâns mai tare, dar eu tot mi-am tras-o înapoi.

— Ce facem aici? l-am întrebat.

*A. M*

Aveam atâtea lucruri de spus. Atâtea întrebări. Dar gândurile mele puneau piedică vorbelor. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce avea în mintea aceea a lui. Nu știam de unde să încep.

— Vorbim. Mă rog, încercăm să o facem.

M-am îndepărtat de masă, iar el s-a ridicat în capul oaselor, întorcându-se spre mine.

— Vorbesc serios. De ce ai venit aici?

S-a uitat fix la mine. Fără cuvinte, doar privirea aceea.

— Acum te-ntorci la chestia asta.

Am vorbit destul de tare ca să mă poată auzi în ciuda muzicii, dar nu suficient de tare cât să mă poată auzi cineva din afara încăperii.

— Uite.

Și-a îndreptat spinarea. A ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să mă atingă, dar a lăsat-o jos înainte să-mi dau seama ce-ar fi trebuit să fac.

— Îmi pare rău că am plecat aseară. Ceva... prietenului meu i s-a întâmplat ceva și a trebuit să plec. N-ar fi trebuit să dispar așa, dar am...

A rostit cuvintele de parcă i le-ar fi smuls cineva cu forța.

— Nu pot. Dar a trebuit să plec.

— Dacă prietenul tău avea nevoie de tine, de ce n-ai spus așa? Aș fi înțeles.

A ridicat din sprânceană.

— Nu știi. Cred că m-am panicat.

Și-a coborât privirea.

— Nu sunt, ăăă, atât de priceput la chestiile astea.

Se opintea în propriile cuvinte.

— Nici eu.

Mă plimbam în sus și-n jos prin încăpere. O încercare zadarnică de a mă îndepărta de el.

— Și nu te-ntreb dacă ieșim împreună sau ceva de genul ăsta, n-am loc de genul ăsta de lucruri în viața mea acum, am început eu să bat câmpii. Vii și pleci, iar eu m-am săturat de chestiile astea în viața mea. Nu mai vreau așa ceva.

— Nu intenționez să vin și să plec.

— Dar atunci, ce intenționezi să faci?

Umerii i s-au gârbovit, în semn de înfrângere.

— Mi-aș dori să știu. Sincer, Karina, de-abia știu ce zi e astăzi, deci și eu sunt confuz. Să-ntâlnesc pe cineva era ultima grijă pe care o aveam în minte.

— Asta sunt eu? *O persoană pe care ai întâlnit-o?*

A ridicat din umeri.

— Nici asta nu știu ce înseamnă. Dar știu că am dat patru ture prin cartier, spunându-mi să nu vin aici.

M-a privit lung.

— Dar uite-mă aici.

Pentru prima oară, eu eram cea care rămăsese fără cuvinte.

# Capitolul cincizeci și doi

Sunt momente când nu trebuie să spui nimic. Momente când totul e ușor și poți sta în aceeași încăpere cu cineva sau te poți bucura de câteva clipe fără să vorbești, când totul se așază la locul lui. Acesta nu era un astfel de moment.

Puteai să tai aerul cu cuțitul.

Probabil că și Kael a simțit asta.

— Am cheltuit o grămadă de bani pe masaje, a zis el, într-o primă încercare de a face conversație.

— Înseamnă că ai grijă de tine, am spus.

Am râs amândoi și m-am simțit ușurată. Felul în care râsul lui s-a amestecat cu al meu era ca o muzică. Era unul dintre acele momente pe care aș fi dorit să le îmbuteliez și să-l port într-un flacon în jurul gâtului, așa cum păstrase Angelina Jolie sângele iubitului ei.

OK, ăsta a fost un gând bizar. De ce-mi umbla mintea în halul ăsta?

— Dacă te face să te simți mai bine, a zis Kael, să știi că regret.

— Că ai plecat aseară? am clarificat eu.

A dat din cap, legănându-și picioarele lungi și musculoase peste marginea mesei. Eram surprinsă că nu atingeau pământul.

— Voiam să fiu acolo cu tine, în camera aceea, ascultându-ți poveștile. Îmi place la nebunie când spui povești... te-aș putea asculta ore întregi, a zis.

Am dat muzica puțin mai tare ca să ne acopere vocile. „The Hills“ ne emoționa pe amândoi. Aspru și plin de tensiune, cântecul perfect între noi, umplându-ne tăcerea.

*Îmi place la nebunie când...*

— Și atunci de ce n-ai rămas? l-am întrebat în cele din urmă.

— Era vorba de un prieten...

Expresia lui Kael s-a schimbat.

— Prieten? am întrebat și mi-a căzut fisa. Ah, ai o...

— Nu genul ăla de prietenie, a zis el.

Voia să mă liniștească și asta mi s-a părut încântător. M-a străbătut un curent electric.

— Unul dintre amicii mei trece printr-o perioadă nasoală. Ăăă, m-a sunat soția lui și a trebuit să mă duc acolo.

Chipul lui Kael era împietrit.

Eram derutată. Își deschidea sufletul, dar aveam nevoie de mai mult.

— Și dacă ai plecat să-ți ajuți un prieten, de ce nu mi-ai putut spune? Aș fi înțeles dacă mi-ai fi zis...

M-a întrerupt.

— Nu se cade să vorbesc eu despre problemele lui Mendoza.

— Mendoza?

Am străbătut încăperea, oprindu-mă fix în fața lui. A oftat. Și-a mușcat buza.

— Nu e treaba mea, Karina. Nu vorbesc despre asta.

I-am apreciat loialitatea față de prietenul lui. Chiar i-o apreciam, dar nu eram și eu prietena lui? Nu eram cineva important? Se pare că nu.

— Și asta e foarte departe de adevăr. Tu să nu vrei să vorbești.



Mi-aș fi dorit ca vorbele mele să-l rănească sau măcar să-l facă să transpire un pic. Nu s-au întâmplat nici una, nici alta.

M-a privit de parcă ar fi fost supus unui test cu detectorul de minciuni, iar eu l-aș fi întrebat cum îl cheamă și dacă e albastru cerul. Mulțumit de sine. Liniștit. Calm ca naiba.

# Capitolul cincizeci și trei

Nu era nici măcar ora prânzului și eu de-abia așteptam să se termine ziua. Cum îndrăzneam să vină aici și să-mi complice viața în halul ăsta? Nu voiam decât o existență normală. O slujbă plăcută. O casă drăguță. Un tip de treabă. Alți oameni aveau lucrurile astea. De ce nu și eu?

Am inspirat profund și am încercat să mă îmbunzez puțin. Dar am avut grijă să nu mă topesc de tot. Nu în fața lui. Gata cu chestia asta.

— Am terminat aici? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Mai am zece minute.

Mi-a arătat telefonul ca dovadă.

— Bine. Dar trebuie să te porți ca un client obișnuit. Asta e slujba mea și, spre deosebire de tine, eu pot fi dată afară.

Kael și-a luat privirea de la mine și a început să se holbeze la peretele din spatele meu, concentrându-se asupra raftului pe care-mi țineam boxa și prosoapele curate. Lângă prosoape, într-o mică ramă de lemn, era o poză de-a mea cu Austin și Sammy. Era balul bobocilor,

iar Sammy și Austin au mers împreună, asta fiind cea de-a doua lor încercare ca pereche. Eu m-am dus singură.

Sammy și cu mine eram gătite pentru balul din acea seară. Rochia ei era de un roșu-strălucitor, cu spatele gol. A mea era violet, dacă stau să mă gândesc. Violet *ombré*. Decolteul era pastelat, aproape mov, dar culoarea se schimba cu cât rochia îmi cobora pe trup, de la nuanța cea mai deschisă spre cea mai închisă, astfel că poalele păreau înmuiate în cerneală. Ne-am cumpărat rochiile de la JC Penny, dar am păstrat etichetele ca să le putem returna a doua zi.

— Bine. Client obișnuit. Am băgat la cap, a spus el.

Încerca să mă facă să râd, dar nu mai aveam de gând să cedez. A dat din umeri și s-a întins din nou pe spate. De data asta am făcut ce făceam de obicei cu clienții noi sau cu cei fără programare și i-am așezat un prosop moale peste ochi.

Am dat muzica mai încet și i-am ridicat brațul drept. I l-am îndoit ușor din cot, apoi am tras ușor, iar mușchii lui puternici de pe spate s-au mișcat drept răspuns. Am ajuns până la bicepsii. Nu erau umflați în mod artificial, alimentați cu suplimente și cu vizite zilnice la sală. Îi simțeam trupul robust sub mâinile mele și mi-am dat seama că mușchii aceia erau rezultatul unui efort fizic imens. Al vieții grele de soldat.

Mi-am folosit antebrațul ca să-l apăs pe nodul de sub biceps, unde avea cicatricea care semăna cu un *M* neterminat. Pielea rozalie era pufoasă și fină. A trebuit să mă stăpânesc din răspuțeri ca să nu-mi trec din nou degetul peste ea. Am încercat să nu mă gândesc la durerea pe care trebuie s-o fi simțit când se alesese cu chestia asta care-i era crestată pe trup.

Cicatricea era adâncă, ca și cum ar fi fost lăsată de un cuțit zimțat. M-a durut inima pentru el. Mi-am strecurat degetele pe sub antebrațul său, acea parte a trupului său care era cea mai bogată în pigment. Avea bronzul tipic unui soldat, asemănător cu cel al fermierilor, dar mai pronunțat din pricina soarelui arzător al deșertului. I-am luat mâna într-a mea și l-am apăsat cu degetul mare pe baza

palmei, ținându-l acolo. Am simțit cum degetele i se relaxează și am mutat presiunea de-a lungul palmei.

Oare nu trecuse decât o zi de când stătuserăm împreună, unul lângă altul, pe patul din camera pe care-o avusesem în copilărie?

Am început să mă gândesc la Mendoza, întrebându-mă dacă era OK. Plecase de puțin timp când îl sunase pe Kael. Iar până să plece Kael, trecuseră doar douăzeci de minute, așa că, dacă Mendoza locuia în apropiere de tata, nu putuse ajunge acasă decât de vreun sfert de oră. Speram că nu condusese.

— E atât de bine, mi-a zis Kael când i-am îndoit încheieturile, apăsând pe margini și trăgând ușor în același timp.

— De-abia am învățat chestia asta, i-am spus.

— Pe bune?

— Mda, am văzut un tutorial pe YouTube și am încercat mai întâi pe mine. E foarte plăcut. Mai ales pentru oamenii care-și folosesc mult mâinile.

— Stai așa, ai învățat asta de pe YouTube? m-a întrebat, ridicându-și puțin capul.

I-am tras prosopul la loc pe ochi și l-am apăsat ușor cu palma pe frunte ca să-l fac să se întindă la loc.

— Da. Îmi e de ajutor.

— Ești clar milenială.

— Și tu la fel.

I-am așezat brațul la loc pe lângă trup și m-am mutat pe partea cealaltă.

— Practic, da. Măcar spune-mi că ai diplomă și că n-ai învățat totul de pe YouTube.

— Ha. Ha.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur că am diplomă.

Mi-am adus aminte că era ziua lui.

— Apropo, la mulți ani!

— Mulțumesc.

Mi-am văzut mai departe de treabă și i-am acordat chiar zece minute în plus. Când am terminat, mi-a mulțumit, a plătit, mi-a lăsat un bacșiș gras și a mormăit un la revedere superficial, ca un bun client.

Faptul că-mi oferise ce-i cerusem și că uram chestia asta mă ardea ca o cafea proastă.

# Capitolul cincizeci și patru

N-am fost niciodată mai mulțumită să termin cu clienții pe ziua respectivă. Mali mă rugase să mai preiau o clientă fără programare după ședința aia groaznică cu Kael. Nu știu dacă era de vină dispoziția mea sau clienta, dar nimic din ce făceam nu-i era pe plac. Ba o apăsam prea încet, ba prea tare. În cameră era frig, nu putea primi două pături, apoi picioarele i s-au încălzit prea tare sub pături, puteam să îndepărtez una dintre ele? Și puteam să sting lumânarea, pentru că aroma îi provoca dureri de cap?

Am încercat s-o fac să se simtă cât mai bine și să mă calmez în privința ei. Era ca o încercare prin care mă trecea universul, o încercare la sfârșitul căreia să-mi dau seama dacă-mi stricase sau nu Kael ziua. Cumva totul era legat de el și imaginația a început să mi-o ia razna — îmi închipuiam viața acelei femei, cum se chinuia într-o căsnicie de rahat. Poate că eram singura persoană din viața ei pe care-și putea revărsa furia. Mai bine pe mine decât pe copiii sau familia ei, sau chiar pe ea însăși. A început să-mi fie milă de ea, toată

lumea are câte o zi proastă. Chiar și când mi-a spus că trebuie să-mi tai unghiile... și a plecat apoi fără să-mi lase bacșiș. E posibil să-i fi arătat degetul mijlociu când a ieșit pe ușă.

Clientul de la ora unu a fost OK, slavă Domnului. Și tipa venită fără programare a fost în regulă — o tânără drăguță de la studioul de yoga de pe o stradă din apropiere. Aproape că a adormit de-ndată ce s-a întins pe masă și avea pielea moale, niciun mușchi încordat care să mă solicite.

Cu toate astea, m-am bucurat când ziua de lucru s-a terminat și m-am dus spre casă. Slavă Cerului. Mali îmi dăduse un Ibuprofen și asta mi-a mai calmat durerea zvâcnitoare de cap. Dar tot mă simțeam ca naiba. Eram neliniștită și iritată și nimic nu mă făcea să mă simt mai bine.

Nu mă puteam gândi decât c-o să mă trântesc în pat, cu draperiile trase și cu așternuturile în cap. Voiam beznă și liniște. Dar apoi am cotit pe stradă, ajungând la căsuța mea și l-am văzut așteptându-mă pe verandă.

Cea mai mare problemă și bucurie a mea împachetată frumos și livrată direct la ușa mea.

Kael.

Părea agitat, cum stătea acolo cu căștile la urechi și cu o privire pierdută. Era atât de cufundat în gânduri, că aproape nici nu m-a observat când am ajuns lângă el.

— Ai venit să-ți iei banii înapoi? l-am întrebat, încercând să păstrez o atmosferă destinsă.

Nu mă deranja deloc că era acolo. Nu eram intimidată. Deloc. Eram calmă. Nu lăsasem să mă afecteze atitudinea lui, nu așa cum credea el c-o făcuse. Nu pe mine.

— Nu vreau banii înapoi, mi-a spus, clătînând din cap. Cred c-ar trebui să ne terminăm discuția.

— Serios? Despre ce discuție e vorba?

Făceam pe niznaiul și el știa asta. Șoarecele și pisica. Știți voi, ca o joacă de adulți.

— Despre a întâlni pe cineva. Știi tu, dacă ieșim împreună sau nu.

— Cu siguranță nu ieșim împreună, am zis cu un râs forțat și fals.

— Păi atunci ce facem?

— Mai devreme nu știai, i-am reamintit.

— Nici tu, mi-a întors el replica.

Ținea o portocală în mână. Era o portocală mare, dar părea mică în mâna lui, cu un mic abțibild pe ea pe care scria SUNKIST. O mângâia ușor cu degetul mare, dar nu o decojise încă.

— Vreau să aflu mai multe despre tine. E tot ce-ți cer, OK?

La cât de bine arăta, mă îndoiam că ar fi fost nevoit vreodată să pună această întrebare. Cine n-ar fi vrut să spună *da* fără să se gândească măcar? Eu eram singura idioată care ar fi putut confunda lucrurile. Cum puteam simți o atracție atât de puternică față de tipul ăsta și totuși să fiu atât de nesigură pe sentimentele mele? Pe sentimentele lui?

L-am privit atent. Nu m-am putut abține și mi-am trecut ochii în sus și-n jos pe trupul lui puternic. Purta un tricou militar gri și pantaloni negri de trening. Nu mi se părea corect să arate atât de bine indiferent cu ce ar fi fost îmbrăcat.

— Și cum ai de gând să faci asta? l-am întrebat.

Păream să reacționez așa cum sperase el. Era încântat, ca și cum ăsta ar fi fost planul lui de la bun început. Îmi plăcea că are un plan. Ideea unui plan mă făcea să mă simt importantă. El mă făcea să mă simt importantă.

— Punându-ți întrebări despre tine. Cum altfel?

Era atât de jucăuș, atât de diferit de bărbatul stăpân pe sine pe care-l cunoscusem în ultimele câteva zile.

— Bine.

Eram sceptică.

— Dă-i drumul.

Mi-a arătat locul liber de lângă el.



— Măcar așază-te lângă de mine. Ce fel de întâlnire mai e și asta?

— Nu e o întâlnire. Doar o ardem împreună, ca să ne cunoaștem mai bine. Asta-i tot.

O spusese mai mult pentru urechile mele decât pentru ale lui, dar Kael nu trebuia să știe asta. M-am așezat în vârful scării de pe verandă și mi-am lăsat picioarele să se bălângăne peste treptele de mai jos.

— Tot spui că nu ne cunoaștem, așa că o să ajung să te cunosc, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, m-a asigurat el.

Era atât de încrezător. Pe vorbele sale, pe zâmbetul său. Chiar și felul în care s-a sprijinit pe treptele de beton emana încredere în sine. Am simțit acea tresărire familiară în stomac și apoi în jos, pe picioare.

— Bine, bine. Lasă vrăjeala, întreabă-mă ceva.

Trebuia să-mi abat cumva atenția de la felul în care mă făcea să mă simt — era aproape dureros să-l văd cum își linge buzele, în timp ce decojea portocala.

— Am doar una, dar o putem împărți, mi-a zis.

Îmi plăcea la nebunie versiunea asta jucăușă a lui.

— Halal întâlnire, am glumit, iar el a scuturat din cap.

— Nu, ai zis că nu e întâlnire.

— Touché. Acum vreau să aud întrebările sau pun capăt prematur acestei non-întâlniri, l-am avertizat.

Știam amândoi că e o amenințare goală.

— În orice caz, tu ești cel care nu spune nimic despre sine însuși.

— Zi tu prima, mi-a propus.

M-am gândit la ce voiam să aflu despre el. Erau atât de multe lucruri.

Muzică. Asta mi-a trecut prima dată prin cap. O să-l întreb despre muzică!

— Care e trupa ta preferată de care n-a auzit nimeni niciodată?

S-a răsucit spre mine, cu ochii mari, fericit.

— Foarte multe, îmi plac trupele necunoscute. Aproape numai din astea ascult. Ce zici de Muna? De-abia i-am descoperit. Sunt grozavi.

— Muna nu e o trupă necunoscută, au fost în turneu cu Harry Styles.

I-am spus că-mi plăcea muzica lor și că Elodie și cu mine am încercat să facem rost de bilete la concert, dar s-au vândut atât de repede, încât a trebuit să iau câțiva clienți în plus ca să-mi permit să le cumpăr când s-au repus în vânzare.

— Harry Styles, zici? Dacă ai putea merge la orice concert, din toate timpurile, care ar fi acela? m-a întrebat.

Am dat cu putere din cap la auzul numelui lui Harry Styles și m-am gândit ce concert aș alege. Alanis Morissette fusese mereu răspunsul meu la întrebarea asta, dar cu Kael am dat primul răspuns care mi-a trecut prin minte. Era un sentiment eliberator, să fii sincer în felul acesta. Îmi plăcea cum mă scotea din carapace. Nu i-am dat răspunsul pe care credeam că și-l dorește. I-am oferit adevărul.

— Shawn Mendes, i-am zis.

— Shawn Mendes? a repetat el.

Simțeam că va face mișto de mine, așa că m-am străduit să duc discuția mai departe.

— Și tu? l-am întrebat.

— Eu, mă rog, aș spune probabil fie Amy Winehouse, înainte să...

S-a oprit. A fost adorabil, ca un semn de respect, oarecum. Am zâmbit, îndemnându-l să continue.

— Fie Kings of Leon la primul lor turneu. Pe vremea când erau aproape necunoscuți.

— O să fac o listă cu trupe necunoscute înainte de următoarea noastră ședință... de pierdut vremea împreună sau cum se numește chestia asta, am spus.

— Următoarea noastră non-întâlnire, a zis el.

Cred că ne-am bucurat amândoi când am auzit cuvântul „următoarea“.

— Corect, am zis, ușurată și entuziasmată în același timp.

— Așadar, a spus Kael. Uite altă întrebare pentru tine. Dacă l-ai putea descrie pe Austin într-un singur cuvânt, care ar fi acela?

— Hmm.

Mi-am atins nasul, gândindu-mă ce adjectiv i s-ar potrivi cel mai bine fratelui meu geamăn.

— Bine-intenționat? am întrebat, în cele din urmă.

Dar nu eram prea sigură. Nu era cuvântul pe care-l căutam. Nu chiar.

— Sunt două cuvinte, a zis el.

— De fapt, se scrie cu cratimă, deci e un singur cuvânt.

Îi plăcea asta. Îmi dădeam seama.

— Are intenții bune, am continuat. Doar că face niște alegeri greșite, care nu se potrivesc cu bunele lui intenții.

— Înțeleg, a zis el.

Și chiar mi se părea că înțelege.

— Rândul meu, am spus. Dar tu? Despre surioara ta?

Expresia i s-a înăsprit preț de o clipă, aproape ca și când mi-aș fi putut imagina răspunsul lui. Apoi, la fel de repede, a revenit la normal.

S-a gândit un moment, parcă nevoind să răspundă. I-am citit asta pe chip, dar până la urmă a rostit:

— Sclipitoare.

— Sclipitoare? am repetat.

Ce mod încântător de a fi văzut de cineva, mai ales de cineva din familia ta.

A dat din cap.

— Da, e genială. Și nu lasă nimic să-i stea în cale. Liceul e una dintre acele școli private de fițe unde se predau doar materiile la care elevii sunt buni. Ea se pricepe la științe. Ar fi putut intra acolo de la nouă ani — a avut notă mare la admitere —, dar mama nu poate șofa

și n-a lăsat-o să meargă cu autobuzul de una singură decât atunci când a împlinit 14 ani. Acum ia autobuzul și traversează orașul, în fiecare dimineață și-n fiecare după-amiază.

— Oau, a fost tot ce-am reușit să spun.

Sigur că sora lui Kael era un copil-minune într-ale științelor. Era înduioșător și comic s-o compari pe adolescența asta genială care lua autobuzul până-n capătul opus al orașului ca să ajungă la școala ei de elită cu frate-meu care intra în bucluc și când stătea acasă.

— Mai departe? a spus Kael, schimbând subiectul.

I-am pus o întrebare simplă.

— Ce-ți place să faci în timpul liber?

— Să merg la masaj, a zis el zâmbindu-mi, și să lucrez la casa mea. Am cumpărat un duplex cât am fost plecat. Mai ții minte când m-ai dus în parcare să-mi recuperez cheile? Acolo ar fi trebuit să fie. În orice caz, am cumpărat duplexul nefinisat și acum îl pun la punct — muncesc pe îndelete la partea mea ca s-o pot închiria și să mă pot muta în cealaltă parte și să repet faza. Poate să mă extind spre Atlanta când va fi posibil.

— Și eu mi-am cumpărat casa din același motiv, i-am spus.

A mușcat din portocala decojită. Parfumul dulce îmi lăsa gura apă.

— Adică partea cu renovarea. Nu mai suportam să stau cu tata și cu nevastă-sa, așa că am găsit pe net căsuța asta și totul merge lent, adică, renovarea e atât de l e n t ă.

Am lungit cuvântul, ca să accentuez ideea. Kael a râs, apropiindu-se puțin de mine.

— Am observat.

— Nu crezi că mă descurc? am întrebat. N-ai văzut gresia de la duș?

Fac pariu că se crispase tot când văzuse câte treburi neterminate zăceau împrăștiate prin toată casa.

Era aproape de mine, atât de aproape încât simțeam mirosul răsuflării sale cu aromă de portocală. Nu știu dacă eu sau Kael, dar

unul dintre noi se apropia și mai mult de celălalt. La momentul în care terminaserăm cu întrebări de genul cât timp îți poți ține respirația și ce sunet am fi în stare să ascultăm cât e ziua de lungă fără să ne enerveze, ajunseserăm la câțiva centimetri distanță.

Era magnetism pur. O atracție irezistibilă.

— Te-aș putea asculta toată ziua, a spus el, luându-mă prin surprindere. A devenit unul dintre lucrurile mele preferate.

Ochii îi erau fixați asupra gurii mele.

Înima îmi bătea de parcă voia să-mi sară din piept.

— Și eu mi-aș dori să te aud vorbind în fiecare zi, i-am mărturisit.

Ne simțeam atât de apropiați acolo, strânși unul în altul pe veranda mea, fără să observăm nici mașinile, nici oamenii care treceau pe lângă noi.

— Într-o bună zi o să regreti că ai spus asta.

Răsuflarea lui Kael mi-a acoperit obraji și buzele umede și lacome.

Gura lui era atât de aproape de a mea. Urma să mă sărute, aici, acum, din senin, cu aroma de portocale pe buze?

Gura mea tânjea după atingerea buzelor lui. Nu-mi dorisem niciodată ceva atât de tare cum îmi doream să mă sărute, acolo, la mine pe terasă.

Urma oare să mă sărute?

Buzele lui mi-au răspuns curând la întrebare. S-a înclinat și și-a lipit gura delicată de gura mea. Totul a încremenit. Traficul. Ciripitul păsărilor. Chiar și zgomotele din mintea mea. Nu mai aveam cuvinte. Nici gânduri. Nu mai exista decât el.

La început a fost timid, blând... până când mi-am vârat limba printre buzele lui și l-am gustat. Aroma aceea mi-a creat dependență și am știut că nu mă voi sătura niciodată de el. Aveam nevoie de fiecare atingere și voiam să profit de orice ocazie ca să obțin asta.

Acel prim sărut s-a transformat în mult mai multe pe măsură ce am trecut granița dintre întâmplare și promisiune. Cunoșteam

acest pericol. Dacă nu învățasem nimic din trecutul meu, măcar îmi însușisem lecțiile din aproape toate numerele revistei *Cosmopolitan* și din fiecare comedie romantică din ultimii douăzeci de ani. Chestia asta nu avea cum să funcționeze, sub nicio formă.

Dar trebuia să-mi asum riscul.

Indiferent de sacrificiu, trebuia să-mi asum acest risc.

# Capitolul cincizeci și cinci

Kael parcase în spatele salonului când am ieșit de la serviciu în ziua următoare, iar imensul său Ford Bronco șiroia de apă. Purta un tricou cu mânecă lungă, cu numele producătorului imprimat pe partea din față, și jeanși albaștri cu margini zdrențuite, de parcă ar fi fost folosiți ani întregi. Voiam să ating denimul moale și uzat și să simt textura materialului cu degetele.

— Ce cauți aici? De unde știai când scap?

Eram surprinsă să-l văd la mine la serviciu, așteptându-mă cu mașina proaspăt spălată și cu pantofi noi în picioare. Încântată, dar surprinsă.

— Mi-a șoptit o păsărea, a zis el, scoțându-și ochelarii de soare și deschizându-mi portiera din dreapta.

— Păsăreaua aceea are cumva un adorabil accent franțuzesc? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— E confidențial, a spus cu o mutră neutră.

I-am zărit mica sclipire din ochi. Cum fusese posibil să-mi fie dor de el peste noapte, deși stătuse pe veranda mea aproape până la miezul nopții, iar acum să apară din nou?

— Ce cauți aici? am repetat.

N-aveam de gând să mă urc, pur și simplu, în mașină, ca să-i fac lui viața ușoară.

— Am venit sperând să te conving să ieși la o întâlnire cu mine.

— O întâlnire? Credeam că am stabilit că nu ieșim împreună, că doar pierdem vremea, ca să vedem unde ajungem cu asta.

Și-a vârat mâinile în buzunare și a rămas acolo, lângă portiera deschisă.

— Nu trebuie să-i spunem întâlnire, atunci. Dar ți-ar plăcea să pierdem vremea împreună în seara asta, dacă tot nu lucrezi până mâine la prânz?

Am spus *da* fără să mă prefac că mă mai gândesc. N-avea niciun sens. Știam amândoi că aș fi mers oriunde m-ar fi invitat. M-a ținut de cot cât am intrat în mașină și a închis portiera în urma mea. Faptul că mi-a deschis portiera a fost atât de politicos. Era un gentleman fără să facă niciun efort. De-abia așteptam s-o cunosc pe femeia care îi crescuse pe el și pe sora lui, copilul-minune.

— Am pus la cale ceva pentru tine. Am compilat niște muzică, mi-a zis și a făcut, timid, o pauză, și vreau să te duc la restaurantul meu preferat din tot orașul ăsta.

Eram din ce în ce mai entuziasmată.

— Am găsit cinci trupe de care cred că n-ai auzit niciodată. Una se numește Chevelle. Pe vremuri, când eram în perioada de pregătire, am cunoscut un tip care le cânta versurile la nesfârșit. Erau din orașul lui natal și, când am absolvit, le știam aproape toate melodiile pe dinafară. Nu știu dacă-ți vor plăcea, dar dacă i-ai fi ascultat înainte de a te îndrăgosti de Shawn Mendes, lucrurile ar fi stat altfel.

Îmi plăcea la nebunie cum rostea cuvintele ca să capete forță, să devină mai plăcute la ascultat.



Era în același timp vesel și îngândurat, aproape și departe. Ca un whisky aspru și ca un vin rafinat. Îmi plăcea la nebunie felul în care totul se contrazicea la el. Era un bărbat fascinant și de-abia așteptam să aflu mai multe despre persoana lui.

— Nu-l amesteca pe Shawn în povestea asta, i-am zis zâmbind.

— Am văzut posterul acela din fosta ta cameră, acasă la tatăl tău.

Nu m-am gndit la el atunci, dar mi-l amintesc acum.

Kael a luat-o pe autostradă în timp ce lumina zilei se stingea pe cer.

— El e John Mayer al generației noastre, am încercat să-i explic.

Kael a pufnit.

— John Mayer e John Mayer al generației noastre.

Câteva minute mai târziu, a tăcut, iar eu m-am bucurat să ascult muzica, în timp ce înaintam pe drumul lung și întortocheat pe care nu mai mersesem niciodată. O să-mi amintesc mereu felul în care soarele și luna dansau pe cer în seara aceea și ce senzație de liniște îmi dădea tăcerea lui.

I-am ascultat glasul când m-a întrebat chestii aiurea, așa cum făcuse la prima noastră „întâlnire“ la mine pe verandă. Acea va rămâne pentru totdeauna cea mai mișto non-întâlnire din viața mea.

— Câți frați ți-ai fi dorit să ai?

— Care e cântecul tău preferat din *Friends*?

— De câte ori te-ai uitat la *Regele Leu*?

Începusem să mă simt foarte în largul meu alături de el, acolo, pe locul din dreapta al Fordului său Bronco. Și totuși, simțeam cum haosul pândește undeva, în apropiere. Totul mergea prea bine. Începeam să simt prea multe pentru tipul ăsta.

Pe ecranul telefonului mi-a apărut numele fratelui meu și am vrut să-l ignor, dar apoi m-am răzgândit. Auzeam muzica bubuind în fundal, iar el vorbea atât de împleticit că aproape nu înțelegeam ce spune.

— Kareeee, vino să mă iei. Te rog, Katie. S-o ia naiba pe Katie. S-o ia naiba pe Katie și pe fostul ei iubit și telefonul ei nenorocit.., bolborosea Austin. Kare, te rog, vino să mă iei.

Haosul. Nu mai pândeă — se dezlănțuise.

Nu puteam spune nu. L-am rugat pe Kael să mă ducă la adresa pe care mi-a dat-o Austin și am mers direct acolo. Când am ajuns, doi tipi se rostogoleau în mijlocul străzii. Din trupurile lor nu distingeam decât un tricou roșu și unul negru.

— Lasă-l în pace!

Am recunoscut vocea lui Katie înainte s-o zăresc.

— Haide, Nielson, sparge-! s-a auzit un glas în fundal.

Alte câteva replici de încurajare toxică s-au auzit înainte să-mi dau seama că în tricoul roșu era Austin. Părea că-l prinsese de gât pe un tip și n-avea de gând să-l elibereze prea curând.

— Încetați! a strigat Katie din nou.

M-am dus repede la ea. Avea chipul murdar de dăre de lacrimi amestecate cu rimel.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, prinzând-o de umeri.

Kael striga numele lui Austin, încercând să-i despartă pe cei doi bătauși.

— Fostul meu și Austin...

A început să plângă isteric și n-a putut să-mi spună mai multe decât ceea ce vedeam cu ochii mei.

Sirenele poliției s-au auzit în depărtare, în vreme ce Austin a slăbit strânsoarea ca să-l poată pocni pe tip în zona coastelor. Semănau cu niște băieței care se luptau în dormitorul lor plin de afișe cu luptători profesioniști, dar erau oameni în toată firea, iar polițiștii se apropiau vertiginos.

L-am strigat pe Austin, iar Kael a încercat să-l tragă de tricou ca să-l despartă de celălalt tip. Dacă îl arestau din nou, dădea de naiba. Sirena a tăcut și vocile au devenit mai zgomotoase. Erau doar vreo cinci oameni afară, dar când toți urlau în același timp, era un vacarm total.

Totul s-a întâmplat atât de repede.

Polițiștii militari au ieșit în grabă din mașină, îndreptându-se direct spre Kael. Am țipat și am dat să alerg spre el când trupul lui

Austin s-a izbit de pământ, lovindu-mă de bărbatul cu care se bătea și al cărui cot sau pumn zbura direct spre fața mea. Mi-am ridicat mâinile ca să-mi apăr fața și l-am auzit pe Kael urlând. Nu era doar un urlat, ci mai degrabă un geamăt gutural de durere. Era de-a dreptul animalic în intensitatea sa și m-a străbătut din cap până-n picioare. M-am întors spre el, fără să mă mai gândesc că trebuie să mă apăr. N-am văzut decât că polițistul militar scosese bastonul, iar Kael era culcat la pământ, cu piciorul drept încercând să se protejeze de atacul ofițerului.

Un alt țipăt a sfâșiat aerul. Poate că era Katie. Poate că eram chiar eu. Nu voi ști niciodată. Știu însă că-n acest timp Austin s-a strecurat afară din mijlocul nebuniei și a ajuns la mașina lui Kael, reușind cumva să-și suie fundul de bețivan în Bronco și să se întindă. Kael și cu mine eram chestionați de Poliția Militară.

— Unde vă duceți?

— Sunteți siguri că nu erați la petrecere, bând ceva?

— Să văd un act de identitate, soldat.

Mai târziu, în parcare, după ce Kael s-a oprit din tremurat, m-am uitat urât la polițiști. Celălalt bătauș plecase și el, totuși ei îi ceruseră actele de identitate lui Kael.

Când i-am spus că nu era corect să fie tratat în felul ăsta, mai ales că el nu se bătuse cu nimeni, mi-a spus să nu sfidez autoritatea, pentru că era periculos. Dă-i unui om putere și o să distrugă lumea, așa-mi spunea mama mereu.

Se dovedea că avea din ce în ce mai multă dreptate.

O oră mai târziu, am ajuns în cele din urmă din nou la mașină. Austin s-a trezit când aproape ajunseserăm acasă la tata. Frate-meu era clar dus — când întreba de Katie, când întreba de mama, când cerea un sendviș cu unt de arahide.

— Cred că e mai mult decât beat, mi-a zis Kael, după ce l-a ajutat pe Austin să intre în casă și să urce scările.

Apoi efectiv l-a băgat în pat. Totuși, tata avusese tupeul să-mi scrie un mesaj în care mă-ntreba dacă nu cumva Kael condusese

băut, la câteva minute după ce plecaserăm de-acolo. M-am întregat de ce tata era treaz la o oră atât de târzie în timpul săptămânii, dar nu i-am răspuns la mesaj. Eram sătulă de tâmpenii.

— Ce vrei să spui?

L-am privit tăios pe Kael. Nu era momentul să aruncăm cu acuzații absurde. Cum că frate-meu se drogase. De-abia își permițea să se tundă, darămite să cumpere droguri și să-și întrețină și pasiunea pentru alcool și mâncare mexicană.

— Nimic, gândeam cu voce tare, mi-a răspuns Kael.

— Nu te mai gândi.

Îi luam apărarea lui Austin pentru că era fratele meu gemăn. Nu se droga, doar băuse mai mult decât ar fi fost cazul.

— Cred că-i mai bine să nu mai vorbim deloc, am spus, doar ca să-l enervez, ceea ce era total nedrept, dată fiind mai ales altercația cu polițiștii.

Încă nu-mi venea să cred cum se purtașeră cu el. De parcă ar fi avut ceva personal împotriva lui — aproape îl loviseră cu bastonul peste piciorul deja rănit. Imaginea aia fusese îngrozitoare, iar amintirea ei — de o sută de ori mai rea.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, i-am spus lui Kael, luându-l de mână ca să mă calmez.

Degetele lui, calde și familiare, s-au împletit cu ale mele și m-am simțit din nou cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău pentru toată povestea. Pentru că i-ai luat apărarea lui Austin și ai fost atacat de nenorociții aia de polițiști militari, pentru că a trebuit să-l dădăcești pe frate-meu, îhhh, îmi pare rău pentru că-ți tot complic viața în ultima vreme.

Kael a oftat în liniștea din mașină, mi-a luat mâna și și-a apropiat-o de buze.

— Meriți orice complicație pe care o aduci cu tine.

S-a aplecat să mă sărute.

— Sper să ai mereu aceleași sentimente pentru mine, mi-a spus, cuprinzându-mi fața în mâinile lui mari.

— Mereu, zici?

— Bine, poate nu mereu, nu vreau să te sperii, a spus.

— Aproape mereu?

A dat din cap, a zâmbit și m-a tras mai aproape de el. Chiar și în mijlocul unei crize, mă făcea să mă simt în siguranță. Era vorba despre cum percepeam lucrurile, iar eu aveam nevoie de o mică doză de realism. Dar în loc să cobor cu picioarele pe pământ, pluteam prin văzduh alături de cea mai strălucitoare stea dintre toate. Vocea mamei îmi răsuna în minte când l-am sărutat din nou pe Kael: *Cele mai strălucitoare stele ard atât de repede, trebuie să le iubim cât avem ocazia.* Îmi spusese chestia asta o singură dată, dar chiar și după atâția ani, o mai țineam minte. Cred că acum, când nu mai era prin preajmă, nu-mi permiteam să uit toate dovezile ei de înțelepciune și toate poveștile pe care le adunase de-a lungul anilor.

— Mergem acasă? l-am întrebat pe Kael, știind că-și va da seama că mă refer la casa mea.

A încuviințat și am mers spre casă în cea mai adâncă tăcere, iar cuvintele mamei mi s-au evaporat din minte în timp ce înaintam pe autostradă.

# Capitolul cincizeci și șase

Nu știu ce m-aș fi făcut fără slujba mea. Nu era vorba doar de faptul că-mi puteam plăti facturile — deși și asta era important. Era vorba despre a descuia ușa de la intrare, a aprinde luminile, a mă asigura că avem prosoape curate și suficiente recipiente cu ulei. Fiecare mică sarcină mă scotea din carapacea mea și mă făcea să intru în legătură cu lumea din jurul meu. Eram sigură de talentele mele de maseuză, mândră că făceam ceva care-i ajuta pe oameni să-și descâlcească viețile. Astăzi aveam nevoie de asta mai mult ca niciodată, căci încercam să descâlcesc nebunia din propria-mi existență.

Mali a înțeles de ce întârziaseam. Mă îndemnase să-mi iau liber când am sunat-o să-i spun ce se întâmplase, dar nu m-am putut hotărî să fac asta. Kael avea treabă la garnizoană toată ziua, iar eu simțeam nevoia să-mi mut mintea în altă parte. M-am gândit să mă duc cu el, dar mi-era frică să nu mă confunde cineva cu tânăra lui soție. Mai frică decât mi-ar fi plăcut. Nu-mi convenea deloc să fiu departe de el și chiar l-am sunat în drum spre serviciu.

M-am bucurat că aveam de lucru, dar fusesem nevoită să înfrunt o zi plină și eram gata să plec acasă, mai ales că el spusese că va trece pe la mine după ce ies din tură. Trebuia să muncesc până la patru, dar m-aș fi evaporat cu o oră mai devreme dacă n-ar fi venit un client fără programare la trei.

Eram obosită, epuizată de întâlnirea groazei din seara trecută. Felul în care Kael încercase să-i vină în ajutor lui Austin cu Poliția Militară, felul în care mă sărutase pe frunte când i-am plâns în brațe, în drum spre casă. Austin nu-și amintea nimic din toate astea. Sigur că nu-și amintea. Era praf. Știam că nu era vorba doar de alcool — deși era suficient de rău. (Comportamentul mamei ar fi trebuit să fie un avertisment pentru amândoi.) Dar era mai mult decât asta, de atâta lucru îmi dădeam și eu seama după pupilele lui mari și negre. Era dezorientat și neîngrijit, ca un om care fusese lăsat legat la ochi în pădure și care încerca să-și găsească drumul spre lumină. Când mi-a strigat numele, nici măcar nu putea rosti primele litere. N-am auzit decât un „K” strangulat. Oare Kael avea dreptate? Ceva mai mult decât băutura îi luase în stăpânire trupul și-i înnegura mințile?

Nu voiam altceva decât să-mi limpezesc mintea de lucrurile întâmplate aseară și, cu siguranță, nu-mi mai doream să trec niciodată prin ceva atât de înspăimântător. Toată lumea spunea că nu sunt atât de speriată pe cât ar fi trebuit. Nu știu exact ce însemna asta. Era un compliment? Elodie a făcut ceai și a stat cu mine și cu Kael, în timp ce eu vorbeam și plângeam, încercând să-mi dau seama ce anume se petrece. Încercând să ies din beznă. Când n-am mai putut vorbi, el m-a luat în brațe și m-a dus în pat. Să fiu ținută așa în brațe. Să fiu ridicată așa... parcă voia să mă salveze.

Eram epuizată. Trupul mi s-a topit laolaltă cu salteaua până la prânz.

Kael nu era afectat de incident, ci doar furios. Cred că era nevoie de ceva mai mult decât un idiot de polițai militar care probabil fusese bătut în liceu și care se răzbuna acum pe fiecare persoană de culoare

care-i ieșea în cale. M-am uitat la știri, era o epidemie care cuprinsese toată țara. Kael nu voise să *joace cartea rasismului*, așa cum îi spunea el, dar eu exact asta voiam. Voiam să joc naibii tot pachetul. Cel puțin puteam folosi acest privilegiu pentru un scop nobil. Dar nu-ți dai seama cât de neputincios ești până când nu-ți propui să faci un lucru însemnat.

Am văzut clar asta. Fiecare clipă împruțită de prejudecată și rasism. Îmi iubeam fratele și nu voiam sub nicio formă să-l văd rănit, dar... indiferent cât era de terminat, Austin fusese tratat ca un cetățean respectabil. Felul în care polițaiul îi protejase capul când l-a ajutat să intre în mașina de patrulare, în care Austin chiar trebuia să stea preț de două minute. Îl batjocorea fățiș pe polițai sau încerca s-o facă. Noroc că nu prea putea vorbi inteligibil. Ar fi fost chiar amuzant dacă n-ar fi fost atât de tragic.

Era îngrozitor să văd cât de mult seamănă cu mama.

Încă nu pricepeam exact ce se întâmplase, totul se petrecuse atât de repede. Îl strigam pe Austin, apoi pe Kael, apoi am văzut cum polițaii scot bastoanele, i-am protejat piciorul lui Kael... M-au trecut fiorii. OK, poate că încă mă deranja chestia asta. Pur și simplu nu avea logică. Cât de repede veniseră, cât de repede trecuseră de la atacul asupra lui Kael la a-mi spune să-l duc pe fratele meu înapoi în Bronco, după ce-l scosese de acolo. Chiar și atunci când ne-au chestionat, erau tăioși și înfiți, dar ne-au lăsat repede în pace. Toate amănuntele incidentului.

Pe la jumătatea zilei de lucru, am primit un mesaj de la Kael. Pleca de la garnizoană și voia să treacă pe la mine după ce se oprea un pic pe la duplex, ca să lase niște vopsea. I-am spus să descuie cu cheia de sub preșul de la ușă, pe care scria Hello. Era uzat și literele nu mai erau clare ca odinioară, dar era tocmai bun pentru ascuns cheia.

**O să țin patul cald**, scria în mesaj.

Am oftat, strângând telefonul la piept. Am avut senzația de eliberare pe care o simți când te scufunzi într-o baie fierbinte sau când te strecorei într-un pat cald. Pat. Când m-am gândit la Kael



așteptându-mă în pat... Avea un fel de a face lucrurile să pară mai ușoare.

I-am trimis un sărut, iar el mi-a trimis altul înapoi. Mi-era atât de dor de el încât simțeam fizic golul lăsat de absența sa. La trei după-amiaza, nu mai era niciun client fără programare. Nici măcar unul. Era marți. Trebuia să profit de fiecare clipă alături de Kael înainte de a mă duce să iau cina la tata acasă. M-am gândit să-i propun și lui Kael să vină, dar nu voiam să stric cu nimic mica noastră bulă de fericire, mai ales din cauza tatei. Nu-mi imaginam că Austin îi spusese ceva despre incident, așa că era foarte posibil să nu știe nimic. Contam, de fapt, pe asta.

Voiam să trec peste cină fără nicio complicație sau dramă. N-aveam chef să merg, tot ce voiam era să stau în pat lângă Kael. Eram complet dependentă de el și asta mă speria și mă încânta deopotrivă.

# Capitolul cincizeci și șapte

Erau atât de multe chestii pe care voiam să le fac și-n toate era vorba despre Kael. Există însă un singur lucru pe care eram obligată să-l fac — să merg să iau cina acasă la tata.

Încă-mi simțeam propriul gust pe buzele lui Kael când l-am sărutat din nou. Eram încolăcită în jurul trupului său, lipită de el. Era atât de cald, pielea și corpul său erau atât de frumoase, ca și cum ar fi fost plămădit direct din pământul cel mai roditor.

I-am lins pielea, doar ca să-i simt gustul. Nu mă mai preocupa nimic în afară de el și de gemetele lui când îi mușcam ușor pielea. Înainte de a-l cunoaște, nu m-aș fi gândit niciodată că poate exista genul ăsta de întâlnire. Brien și cu mine am început să ieșim împreună fără să spunem asta. Am știut că suntem un cuplu doar când mi-a zis că n-ar trebui să port pantaloni atât de scurți în fața prietenilor lui. Nu m-a protejat în niciun alt fel, doar voia să pară bărbat în fața amicilor lui. Masculinitatea toxică în toată splendoarea sa.

Nici nu știam că o întâlnire sau cum s-o fi numit asta putea fi așa. Brien și cu mine ne giugiuleam mult la început. Nu știu exact ce s-a

întâmplat, dar atracția fizică dintre noi s-a transformat în altceva. În ceva călduț... și distructiv în același timp. Nu era ceva bun pentru niciunul dintre noi. Mă rog, pentru mine nu era bun în niciun caz. Mi-aș fi dorit să-mi dau seama de asta la momentul respectiv. Oricum, am început nesătuți și înfierbântați, dar ne-am săturat repede de băjbăiala noastră agitată și neexperimentată. Apoi se pare că ne-am irosit timpul petrecut împreună mergând la filme și la mall. După aceea ne-am despărțit și ne-am recombinați de câteva ori. Pentru că ne simțeam singuri sau plictisiți sau orice scuză mi-am mai găsit ultimele dați când am trecut pe la el.

N-am simțit nimic din ce simt acum, alături de Kael. Cu Brien, n-am încercat să număr de câte ori inspiră și expiră pe minut. N-am încercat să-i aud inima bătându-i în piept.

L-am sărutat din nou pe Kael. Și-a coborât mâinile pe spatetele meu, strângându-mă de fund.

— Doamne.

A gemut, lipindu-se de gâtul meu și sărutându-mă.

— Ca și cum ai fi fost făcută doar pentru mine.

Și-a dus mâinile în partea din față a chioloților mei. M-a mângâiat ușor, trecându-și degetele peste mine. Am încercat să stau locului, era atât de bine. Nu voiam să-l opresc și nici nu voiam să fac din asta un capăt de țară. În timp ce șoldurile mi se legănau și urcau încet și mă înecam cu propria răsufare, i-am șoptit numele și am închis ochii. Trupul mi s-a încordat și mi s-a relaxat și m-am agățat de trupul lui când mi-am dat drumul.

Mi-am ținut ochii închiși când mi-am revenit din starea de grație, intrând imediat în următoarea. Speram din tot sufletul că nu va fi ca Brien și nu mă va întreba cum a fost. Brien se purta de parcă în tot ce se-ntâmpla era vorba despre el. Nu credeam că și Kael e la fel și mi-a dovedit că aveam dreptate, când mi-am așezat capul pe pieptul lui și tăcerea s-a instalat, plăcută, între noi.

— Vreau să-ți arăt ferestrele astea noi care au venit pentru apartamentul meu, mi-a zis Kael din senin, desenând cerculețe cu degetul pe șoldul meu gol.

— La asta te gândești după ce aduci fetele la orgasm?

— Doar pe tine. Lucrurile mele preferate, proiectele de renovare și tu.

Părea cuprins de timiditate când a zis-o și asta m-a făcut să chiotesc.

— De-abia aștept să termini cu duplexul ca să te poți apuca de casa mea, am glumit.

Îmi plăcea fantezia în care Kael îmi demola dulapurile din bucătărie, fără tricou pe el. Nu era asta fantezia fiecărei fete? Un tip devotat și muncitor — doar pentru ea.

Mi-am îngropat capul în pieptul lui, de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile.

— Mhmm, de-abia aștept să lucrez la casa ta, ca să pot dormi aici în fiecare noapte, în patul ăsta.

M-a strâns și mai tare la piept.

— Îmi place când ai liber. Ți trebuie mai multe zile libere. Imaginează-ți cum ar fi să avem o zi întreagă numai pentru noi, a zis, cu gura în părul meu.

Îmi plăcea la nebunie cum degetele lui groase îmi răsuceau suvițele castanii, jucându-se ușor cu ele. Mă făcea să mă gândesc la felul în care-mi mângâiase pielea, făcându-mă să-mi dau drumul fără ca măcar să-mi scoată chiloții.

Am dat din cap — eram atât de mulțumită și de înfierbântată. Mă simțeam dintr-odată obosită și mi-am dat seama că aș putea să dorm dacă aș vrea. Era o premieră pentru mine, să fiu atât de relaxată în timpul zilei încât să pot adormi. Bănuiam că are de-a face cu persoana lângă care mă aflam.

Kael fredona un cântec, povestindu-mi despre o trupă pe care o descoperise într-un bar din Kentucky după ce terminase pregătirea de bază și cum le auzise piesa la radio. Îmi plăcea la nebunie când era obosit și glasul îi era și mai profund ca de obicei.

— Sunt atât de relaxat, încât ai crede că și eu mi-am dat drumul, a zis.

Mi-am ridicat chipul ca să mă poată vedea.

— Și vrei asta?

L-am sărutat pe bărbie. A zâmbit.

— Asta e o întrebare retorică?

Am clătinat din cap. Am început să-i sărut bărbia, apoi am coborât pe claviculă și umeri. Pielea îi era atât de moale sub buzele mele. I-am sărutat de două ori cicatricea de pe umăr.

A început să-mi vorbească, să mă încurajeze, să-mi spună cât e de excitat, dar exact atunci i-a sunat telefonul. L-a luat de pe noptieră și a citit ce era scris pe ecran.

— E Mendoza, mi-a zis, arătându-mi telefonul.

Am dat din cap și i-am spus să răspundă.

— Hei, tu...

A dat să vorbească, dar a fost întrerupt de niște țipete.

— Hei, hei, frate, mai încet. Totul e în ordine.

Glasul lui Kael era din nou diferit — acum vorbea mai degrabă sergentul Martin.

Mă uimea și mă impresiona. Dovedea atâta compasiune, încât efectiv aveam impresia că-i văd sufletul strălucind. M-am gândit că toată compasiunea asta pe care o simțeam ne va aduce într-o bună zi sfârșitul pentru că niciunul dintre noi nu părea s-o poată controla. Dar deocamdată eram amândoi în viață și el îmi demonstra cum arată un bărbat grijuliu. Cu pielea maronie, minunată, cu o privire plină de înțelegere și o inimă bună. Exact așa arată.

— Nu, nu. E-n regulă, amice. Mai bine spui unde ești, nu? Și eu vin să mă-ntâlnesc cu tine, să bem o bere, să jucăm darts, ce vrei tu.

Kael s-a dat jos din pat, trăgându-și pantalonii pe el înaintea ca prietenul lui să-i răspundă.

Nu știam ce să fac, așa că stăteam acolo, pe pat, în timp ce Kael străbătea camera de la un capăt la celălalt, ca și cum ar fi fost într-o misiune de luptă. Privirea i s-a oprit asupra mea preț de câteva secunde ca să-mi aducă aminte că știa că încă eram acolo, dar era

atât de concentrat la discuția cu Mendoza, încât momentul era extrem de impresionant și palpitant.

— Doar eu. N-o să-i spun Gloriei unde ești. Nici eu nu vreau să aflu Karina.

S-a uitat la mine. *Nu vorbesc serios*, mi-au transmis ochii lui. Știam asta.

S-a încălțat și i-a spus lui Mendoza că e pe drum.

— Uite, fii atent, du-te la loc înăuntru și comandă niște beri. La naiba, o să beau și tequila cu tine, dar nu pleca, așteaptă-mă.

Avea de gând să-și facă rău? M-am dat jos din pat și m-am apropiat de el. A ridicat un deget ca să-mi facă semn să tac.

— Ajung imediat, totul e-n regulă. Nu vorbi cu nimeni până nu ajung eu acolo, l-a instruit pe Mendoza.

— E totul în ordine? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Mendoza e beat și spune că-l spionează unii. Paranoia asta se trage de la faptul că trebuie să te uiți în urmă tot timpul. De la faptul că-ți vezi camarazii sărind în aer. Îl înțeleg, a spus el.

Vorbele lui m-au răscolțit.

— Îmi pare rău că trebuie să plec din nou.

M-a sărutat pe frunte, apoi pe obraji, apoi pe gură.

— Mă-ntorc de-ndată ce termin acolo.

— Să nu conduci după ce bei tequila, i-am zis. De fapt, mai bine te duc eu.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Kare, dar dacă te vede după ce i-am zis că nu vei veni, nu va mai avea încredere în mine. N-o să beau tequila acolo și nici el n-o să bea. O să-l conving să vină la Steak and Shake cu mine. Doar milkshake-uri, mi-a spus.

— Trebuie să mă duc la tata, dar o să am telefonul cu mine. Nu prea am chef să merg. Sunt atât de obosită, i-am zis, lipindu-mă de pieptul lui ca să-i mai simt o dată atingerea înainte să plece.

— Ce-ar fi să nu te duci, atunci? E doar o seară. Ai muncit de te-ai spetit în ultima vreme și ți-ai irosit tot timpul liber distrându-mă pe mine.

M-a îmbrățișat.

— Oricum detești să mergi acolo. De ce nu faci pauză o săptămână?

Nu-i puteam vedea chipul, dar vocea lui era destul de convingătoare. Avea dreptate, de ce eram atât de dornică să mă pun în situația neplăcută de a mă duce la cina asta programată în fiecare săptămână, doar ca să nu-i supăr pe tata și pe nevasta lui supusă? Chiar dacă Rory și Lorelai sunt obligate să meargă acasă la bunica lui Rory, când intervine ceva, nu se duc. Puteam să fac și eu la fel. Eram om în toată firea, puteam să nu mă duc.

— Te i..., a-nceput Kael să spună când s-a desprins de mine.

M-am prefăcut că nu-l aud. Voiam ca nimic să nu ne strice mica bulă de fericire și, dacă-ncepea să-mi spună că mă iubește deși ne cunoșteam doar de o săptămână, n-aveam să-l iert niciodată.

— Ai grijă și scrie-mi când ajungi acolo ca să-mi spui dacă sunt toate în ordine, bine? l-am rugat.

A dat din cap, m-a sărutat din nou și s-a îndreptat spre ușă.

— Ce-ai de gând să faci în seara asta? m-a întrebat.

M-am hotărât rapid.

— În seara asta o să trag un pui de somn până când te-ntorci.

Un zâmbet i s-a întins pe tot chipul, dar ochii i-au rămas preocupați.

— Mendoza e-n regulă, da? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Mda, Kare. O să fie totul în ordine, m-a asigurat el.

M-am trântit în pat gândindu-mă câți soldați din toată lumea aveau demoniiăștia care-i urmăreau mult timp după ce plecaseră de pe front. Acasă nu era un loc atât de sigur pentru ei. Am ațipit întrebându-mă cât de dezlănțuiți erau demonii care-l urmăreau pe soldatul meu.

Kael dormea în patul meu când m-am întors de la magazin. I-am scris tatei că nu pot să ajung, spunându-i atât: îmi pare rău că nu pot veni, și am dormit trei ore, după care m-am dus la magazin. L-am sunat în timp ce mă plimbam printre rafturile cu produse congelate și i-am zis că n-am chef să vin. Asta era. Nu i-a plăcut răspunsul meu, dar m-a lăsat să închid pentru că-l suna Austin pe cealaltă linie. Elodie era la o altă întâlnire cu grupul de sprijin, găteau împreună de data asta. Părea fericită că ieșea și socializa, mai ales că găsisese vreo două soții care se purtau frumos cu ea. Erau noi în garnizoană și nu voiau să aibă nimic de-a face cu nemernicele răutăcioase cărora li se părea distractiv s-o ia pe Elodie la țintă. Pentru că și ele erau nou-venite, erau capabile să vadă situația așa cum era. Adică o haită de fete răutăcioase care nu se maturizaseră și care cumva credeau că e OK să lași invidia să-ți călăuzească fiecare gest. Noile prietene ale lui Elodie nu voiau decât să bea vin și să se uite la Netflix, așa că, dacă nu punem vinul la socoteală, era perfect pentru Elodie.

Kael nu avea tricou pe el și purta niște boxeri care-i accentuau coapsele musculoase. M-am gândit la prima zi când l-am văzut, în sala de așteptare, atunci când a refuzat să-și scoată pantalonii și nici nu m-a lăsat să-i ating piciorul drept. Nu trecuse atât de mult timp de când străinul ăsta cu nume ciudat stătuse întins pe masa mea de masaj, și iată-l acum aici, la mine în pat, cu brațul atârnat peste margine.

I-am luat mâna și am strâns-o într-a mea, am dus-o la buze și l-am sărutat cu tandrețe. El nu s-a mișcat. Să-i țin mâna așa... atin-gându-i fiecare deget, mângâindu-i micile pliuri din jurul încheieturilor... pur și simplu, mâna lui într-a mea era cel mai bun leac. Îmi plăceau la nebunie mâinile lui — cât de mari erau, cât de puternice. M-am gândit cum mă cuprindeau, cum mă atingeau, cum mă aduceau pe culmile extazului și dincolo de el. I-am lăsat încet mâna în jos, mi-am scos pantofii și pantalonii și m-am urcat în pat lângă el. S-a trezit de-ndată ce m-am încolăcit în jurul lui, agățându-mă de el ca de un colac de salvare.



Colac de salvare. Asta începea să devină pentru mine. Ar fi trebuit să mă îngrijorez din pricina asta, dar nu era așa. Nu fusesem niciodată genul cerșetor de atenție, nu făcusem niciodată pe domnița aflată la ananghie. Pur și simplu nu e stilul meu. Și totuși... iată-l pe acest cavaler întins confortabil la mine-n pat.

Ar fi trebuit să-mi amintesc că nu toate basmele se sfârșesc cu *au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*.

Când a deschis ochii, Kael a părut derutat preț de câteva clipe. Apoi am văzut cum revine la realitate.

— Hei.

Și-a lipit trupul de al meu. Încercam să intrăm unul pe sub pielea celuilalt, nimic altceva nu părea că aduce destulă apropiere.

— Cum a fost la magazin? Ai nevoie de ajutor să cari pungile în casă? m-a întrebat.

— A fost bine, eu...

M-a întrerupt înainte de a-mi termina fraza.

— De ce ești încă îmbrăcată? s-a văicărit el, deși nu mai aveam pantalonii pe mine.

Faptul că acest bărbat mă dorea îmi dădea o senzație de plutire la care nici măcar nu visasem vreodată. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Niciodată. Știam că e un clișeu, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât de bărbatul din fața mea, care se apropia de mine din ce în ce mai mult.

Kael s-a sprijinit într-un cot, aplecându-se peste mine și privind-mă fix. Unghiurile chipului său continuau să mă surprindă, de parcă, de fiecare dată când se uita la mine dintr-o altă perspectivă, îi vedeam o altă latură. Felul în care mă studia... a înghițit în sec, parcă dorindu-și să mă devoreze. A fost o mișcare fină, aproape insesizabilă, și totuși un gest atât de intens încât a trebuit să închid ochii ca să nu mă prăbușesc.

Simțeam căldura emanată de chipul său apropiindu-se de mine și buzele lipindu-se de ale mele. Degetele lui calde mi-au tras tricoul deasupra buricului, apoi în sus, iar eu m-am ridicat un pic ca să mi-l

poată scoate de tot. Am simțit aerul rece pe piele, dar fiorul electric care-mi străbătea corpul venea de la Kael.

— Mi-a fost dor de gura ta.

A vorbit încet, iar fiecare cuvânt îi trăda dorința, fiecare răsuflare îi dezvăluia pofta. Și-a apropiat degetele de buzele mele și mi le-a atins ușor. I le-am lins, trecându-mi limba peste pielea lui moale, peste unghiile tari. I le-am mușcat în joacă, iar el și-a lins la început buzele, apoi și le-a mușcat. Încerca să se stăpânească. Auzeam asta în respirația lui, o vedeam pe chipul lui. Mă dorea.

— Kael, am zis, inspirând adânc. Clipa asta. Acum...

— Cuvintele, cuvintele tale...

Glasul lui Kael era răgușit, iar ochii lui negri erau înnegurați.

— Gustul lor.

S-a aplecat să mă sărute.

— Cuvintele tale au gust tare bun. E mai bine să le guști decât să le auzi.

S-a retras puțin și apoi și-a înclinat capul, sărutându-mă din nou.

Era mai mult decât un sărut. Era o atingere și o sărutare în același timp, și ceva inexplicabil mi-a străbătut tot trupul, ca o senzație de pură excitare. El și-a strecurat limba printre buzele mele, despărțindu-le ca să mă guste mai bine.

Trupul mi se trezise la viață. Eram atât de vie sub atingerea lui fermecată. Când mă mângâia, simțeam cum mintea mi se deschide. Spații vaste erau limpezite, fiecare mișcare a lui mă făcea să alung haosul din mintea mea, să mă liniștesc.

— Fiecare părticică din tine, mi-a zis, trecându-și buzele peste obrazul meu și făcându-mă să-nchid ochii, are un gust atât de bun.

Avea o erecție tare ca piatra. Îl simțeam cum se lipește de mine, iar trupul meu reacționa la atingerea lui înaintea creierului. Am întins mâna să-l ating, dar el mi-a prins încheietura, ținându-mi mâna deasupra capului.

— Te grăbești?

Și-a lăsat din nou capul în jos, de data asta ca să-mi sărute ce se revărsa din sutien. M-am cutremurat.

— M-am gândit toată ziua la țâțele tale. Cum ar fi să le simt în mâinile mele.

A întins mâna lui mare și mi-a acoperit tot sânul cu ea. Mi-am dat ochii peste cap și jur că simțeam efectiv cum leșin și îmi revin simultan. Mi-a supt sânii până când am simțit înțepătura dulce a sângelui care ieșea la suprafața pielii. Mă marca. Mă însemna. Mă făcea a lui.

Mi-am încordat coapsele — îl doream atât de tare.

— La gustul lor.

M-a mușcat ușor, strecurându-și limba pe sub dantela de la sutienul meu.

— Mi-a fost dor de tine, am reușit să spun printre gemete.

Îmi sugea acum sfârcul, mușcându-l cu blândețe. Durerea amestecată cu plăcere îmi trimitea un fior chinuitor prin tot trupul.

— Ah, și mie mi-a fost dor de tine.

— Vreau..., am gemut.

Nu mai puteam să respir.

— Ce, Karina? Ce anume vrei? m-a întrebat el.

Mă tachina. Mă tortura.

Am înghițit cu greu, gura îmi era foarte uscată. Toată umezeala mi se mutase într-o altă parte a trupului. Nu pricepusem niciodată de ce oamenilor le place atât de mult sexul, de ce sexul îi pune să facă lucruri nebunești. Cu toate astea, dacă atunci, pe loc, Kael mi-ar fi cerut să jefuim împreună o bancă, în timp ce-mi sugea și-mi mușca sfârcul cu tandrețe, aș fi acceptat cu bucurie. Să nu fiu cu el. Să nu-i simt mâinile pe trupul meu, gura pe pielea mea... asta ar fi fost ade-vărata crimă.

— Mai mult, Kael. Vreau mai mult...

Abia am scos ultimul cuvânt înainte să mă ia în brațe și să mă ridice — ne-am rostogolit și am ajuns astfel deasupra lui. Îi simțeam

erecția apăsându-mi peste chiloți și zvâcnind, lipită de sexul meu care pulsa.

Voia să-i spun să mi-o tragă. Nu-mi păsa dacă durea. Voiam să plonjeze înăuntrul meu. Să ia de la mine până când nu mai rămânea nimic de luat. Voiam să-mi scoată chiloții și să-mi lipească trupul de al lui.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și-a luat degetele de pe șoldurile mele și mi le-a strecurat în chiloți. Am gemut și mi-am lăsat capul pe spate, ușurată și excitată. Tot trupul îmi vibra datorită lui.

Degetul gros al lui Kael mă chinuia, mișcându-se în sus și-n jos, peste umezeala lipicioasă, dar nu acolo unde-mi doream mai mult. Știa unde să mă atingă, îmi dădeam seama după felul în care-mi mângâia trupul, după încrederea cu care-mi vorbea în acest timp. Mi-am mișcat șoldurile, astfel încât degetul lui să-mi atingă clitorisul. Am gemut și brusc am simțit două degete în chiloți, despiciându-mă. Am simțit o mică pișcătură, apoi un val de plăcere extremă.

— Vreau să te ling, să te sug, să te gust, să te chinui.

Fiecare cuvânt era mai degrabă o șoaptă. Ochii lui scoteau văpăi. Încă o pișcătură.

— La naiba.

Mi-am mișcat din nou șoldurile, frecându-mi miezul de scula lui. Era butonul care-mi aprindea trupul, iar Kael îi testa toate circuitele. Și-a luat degetele de pe carnea mea și și le-a dus la gură, ca să mă guste. L-am privit, simțindu-mă ca o zeiță care hrănește un muritor flămând. Și-a supt degetul, închizând ochii.

— Vino-ncoace, mi-a zis, prinzându-mă de talie.

M-a ridicat și m-a apropiat de buzele lui.

— Eu... Ești...

Începusem să pun o întrebare, dar limba lui mi-a răspuns desenându-mi cercuri pe trup. Voiam să mă retrag, să-i spun... să-mi cer scuze că nu eram rasă de tot. Toate nesiguranțele mele ieșeau la suprafață, luptându-se cu durerea și cu plăcerea dinăuntrul trupului meu.

Nu știu cum a fost posibil, dar, pentru prima oară, plăcerea a câștigat războiul din mintea mea și m-am gândit doar la mâinile lui Kael pe coapsele mele, chiar sub mijloc. Felul în care mă țintuia locului cu limba. Când trupul a-nceput să mi se cutremure deasupra lui și de pe buze mi-au ieșit câteva cuvinte indescifrabile, și-a folosit degetul ca să-și ajute limba vrăjită, iar eu mi-am dat drumul atât de tare, încît m-am prăbușit peste trupul lui cald și puternic.

M-a strâns la piept, încolăcindu-și brațele în jurul meu și lipindu-mă de el. În timp ce savuram bucuria de după orgasm, m-am întrebat dacă alți băieți cunoșteau trupul femeii așa cum îl cunoștea Kael, iar asta m-a făcut să mă gândesc la fetele dinaintea mea pe care le atinsese, le sărutase și le făcuse să-i șoptească numele când juisau.

— Ești atât de frumoasă când îți dai drumul, mi-a spus la ureche, trecându-și degetele peste spatele meu.

Voiam să mă pedepsesc cumva, să-mi reamintesc că e prea frumos ca să fie adevărat, dar felul în care mi-a cuprins fața cu ambele mâini și m-a sărutat m-a făcut să uit de toate îndoielile care mă cuprindeau. Avea această putere, iar asta mă înspăimânta și mă înfiora în același timp.

# Capitolul cincizeci și opt

Tura mea din dimineața următoare a fost atât de lungă încât de-abia am fost în stare să-mi țin ochii deschiși. Era spre sfârșitul ședinței și Stewart îmi povestea despre mutarea ei iminentă în Hawaii. Însemna mult pentru ea — promovarea pe care o vizase se finalizase, în cele din urmă. Stewart vorbea surescitată despre partenera ei și despre cât de optimistă era aceasta despre mutarea micii ei afaceri în Hawaii. Crea niște rochițe drăguțe, cu model floral, și le vindea online și în câteva magazine locale, așa că afacerea ei era portabilă. De fapt, era probabil să se descurce mai bine într-un orașel de la ocean decât în apropierea graniței dintre Georgia și Alabama, la o distanță de cinci ore de coastă.

M-am lăsat puțin distrasă de gândurile mele în timp ce Stewart vorbea. La fiecare mișcare, îl simțeam pe Kael în mine, curgându-mi prin trup. La douăsprezece ore după acel moment exploziv, îmi aminteam fiecare clipă și fiecare atingere. De-abia reușisem să aterizez la loc pe pământ.

— O să-și amenajeze un magazinăș din acelea chiar pe plajă. E convinsă că e făcută să trăiască pe plajă, a zis Stewart, tresărind când am apăsât-o mai tare.

Avea multe noduri sub piele, dar suporta durerea mai bine ca majoritatea oamenilor.

Am râs un pic în timp ce ea vorbea în continuare. Cum stătea așa, cu fața în jos și capul în suportul special, vocea îi era un pic înăbușită, dar asta e ceva cu care te obișnuiești.

— I-am amintit că vom locui *în apropiere de garnizoană*, de vreme ce nu putem locui *în garnizoană*, a zis.

Armata trebuia să se modernizeze. Mi se părea incredibil că ea își putea servi țara ca orice femeie heterosexuală, dar n-avea parte de aceleași beneficii pentru familia ei ca un soldat heterosexual. Se pare că *nu întreba, nu povesti* era înlocuit de *nu-mi pasă, nu merită*.

Kael mi-a spus odată că a cunoscut o lesbiană aflată pe patul de moarte în Germania în urma unor răni căpătate în război și partenera ei de viață n-a fost anunțată. Au fost anunțați doar părinții ei homofobi, care au lăsat-o să moară singură. Cei cu putere de decizie din armată s-au ascuns în spatele regulamentului și au scăpat cu fața curată, în ciuda gestului lor de o neglijență îngrozitoare.

— Am auzit că sunt tare drăguțe casele din garnizoană, dar noi am găsit o locuință cochetă la câțiva kilometri distanță de bază. Are o curticică unde să ținem căței. Apropo de căței, e aproape imposibil să-i luăm cu noi în Hawaii. Oamenii ne tot spun că animalele stau în carantină luni întregi înainte de a fi eliberate. E o bătaie de cap pe care încercăm s-o rezolvăm.

Am ascultat-o pe Stewart vorbind tot restul ședinței, dar, dincolo de fiecare cuvânt, îl vedeam pe Kael. Mâinile lui bătătorite peste coapsele mele, gura lui între ele, deschizându-le larg. Nu mă înspăimânta să fiu atât de expusă. Felul în care mă atingea, în care mă privea, de parcă ar fi descoperit ceva în interiorul meu și l-ar fi făcut să înflorească. Îl imploram să-mi muște ușor pielea, să-și înfigă degetele înăuntrul meu.

Mă durea stomacul, tânjeam cu tot trupul după trupul lui. După noaptea trecută, nu-mi mai era teamă de ce-avea să se întâmple cu noi mai departe. N-aveam niciun plan, dar nici nu ne trebuia așa ceva. Aveam timp să înaintăm în ritmul nostru și să transformăm această... relație în exact ceea ce voiam să devină. Iar acum, asta însemna să ne petrecem fiecare clipă punând împreună la îndoială totul legat de lumea în care trăiam.

M-am trezit numărând minutele până la sfârșitul ședinței de tratament a lui Stewart ca să-mi pot verifica măcar telefonul. Voiam să iau legătura cu el în orice fel cu putință. Aveam nevoie să mă simt mai aproape de el. Cel puțin să-i văd numele pe ecranul telefonului. Să recitesc mesajele pe care mi le trimisese de dimineață. Voiam să văd fotografia făcută de mine, cu noi întinși în pat și brațul lui încolăcit leneș peste mijlocul meu. Avea ochii închiși și un zâmbet imens pe față. Încă trei minute. Părea chinuitor de mult. Nu credeam că Stewart va observa că-mi domolesc atingerile, mișcându-mi cu blândețe mâinile peste pielea ei ca s-o relaxez după masajul profund.

Am mai răbdat un minut și am încheiat ședința cu două minute mai devreme. M-am simțit puțin vinovată, dar și un pic ațâțată. Am înșfăcat telefonul de pe raft în secunda în care mi-am luat mâinile de pe trupul ei.

Niciun mesaj nou, dar aveam un apel ratat de la tata. Mă rog, asta putea să aștepte. N-aveam chef să vorbesc cu el. Singurele lucruri la care mă puteam gândi erau gura lui Kael, care avea gust de balsam de buze, și cât de tare râsese când mă împiedicaseram de o placă de gresie din baie. Ne mutaserăm din dormitor în baie, incapabili să ne desprindem unul de altul, să ne oprim atingerile, să încetăm explorarea reciprocă.

— Karina?

Vocea lui Stewart m-a făcut să tresar. Telefonul mi-a căzut din mână, iar poza cu mine și Kael s-a deschis pe ecran.

— O, Doamne, scuze!



Mi-am ascuns fața printre șuvițele de păr și m-am aplecat să-l culeg repede de pe podea.

— Te las să te îmbraci. Ne vedem la recepție, i-am spus, lăsându-o singură.

Când am ajuns pe hol, a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în râs. În mod normal, m-aș fi îngrozit de o chestie ca asta. Indiferent cât de neînsemnată ar fi fost. Oare Stewart se simțea stânjenită sau credea oare că mi-am pierdut mințile? De data asta, creierul meu nu prea gândea cum o făcea de obicei, decât dacă n-avea încotro. Nu mă puteam gândi decât că eram deja obsedată de Kael și cât de larg va zâmbi când îi voi povesti cum mi-am scăpat telefonul în fața lui Stewart.

Pentru Kael simțeam ceva între îndrăgosteală dulce și anihilare totală. Era ceva puternic și dezlănțuit. Kael era netemător ca o fiară și totuși, bun și tandru. Aduna o sumă întreagă de contradicții. Toate conflictele posibile. Avea o fire animalică. Iar lucrul ăsta era mai sigur și mai liniștitor decât tot haosul pe care îl presupune faptul de a-ți lua un angajament. Eram înspăimântată pentru că, indiferent cât de palpitant era să plonjez în sufletul lui Kael și în liniștea pe care o adusesse în viața mea, până seara trecută, temerile mele mă făcuseră să lupt împotriva a toate, chiar împotriva propriilor dorințe. Când a adormit la pieptul meu și când s-a trezit apoi, în miez de noapte, strigând pe cineva pe nume Nielson, apoi pe Phillip, mi-am promis mie și lui Kael c-o să-mi înfrunt toate fricile, că n-o să las marele necunoscut să preia tot controlul. Meritam să mă desprind și să trăiesc — să trăiesc cu adevărat. Iar el merita acea latură a mea care nu trebuia neapărat să știe ce se va întâmpla, în orice minut.

Și trăiam, acum că îndoielile și nesiguranța mea se risipiseră suficient cât să simt că vibrația dinăuntru meu se transformă din panică în entuziasm.

Așa arăta oare fericirea?

# Capitolul cincizeci și nouă

— E atât de plăcut să te văd așa, mi-a zis Stewart, strângându-mă de mână când i-am întins pixul și chitanța.

Am zâmbit, scuturând din cap.

— Poftim? Așa am fost mereu.

Am râs amândouă și am simțit că împărtășesc ceva cu ea. Da, cred că așa arată fericirea.

— Ne vedem săptămâna viitoare, mi-a zis.

Mă bucuram pentru Stewart și pentru schimbarea care-o aștepta, dar urma să-mi fie tare dor de ea.

Am făcut curățenie în cameră cât am putut de repede și de meticulos. Am aruncat prosoapele la spălat și am verificat baia, ca să fiu sigură că e totul curat și că nu era nevoie să schimb lumânarea parfumată.

N-am așteptat ca Elodie să termine cu clientul ei, am strigat doar un *pa* în direcția lui Mali și m-am cărat. Cu fiecare zi, îmi plăcea din ce în ce mai mult casa mea și mă bucuram că am doar cinci minute

de mers pe jos până acasă. I-am scris lui Kael ca să mă asigur că e încă la mine.

\*Sunt pe drum. Mi-a fost dor de tine. Sper că ești încă la mine-n pat ☺ \*

Nu mi-am luat ochii de la ecran cât timp am ieșit și am cotit pe alee. Era răcoare, iar norii blocau soarele. M-am gândit, simțindu-mă doar un pic caraghioasă, că atunci când o să-l văd pe Kael, cerul se va însenina brusc. Alte câteva minute. Fereastra de mesaje a apărut acolo, cu cele trei puncte gri prezente, apoi dispărând dintr-odată.

Mi-am luat privirea de la telefon și m-am uitat pe străduță. Nu zăream Fordul lui Kael parcat pe stradă, în fața casei mele. *Nu se vede de aici*, m-am gândit. Dar când am ajuns la capătul străzii și am dat să traversez, ochii mi s-au oprit asupra unui Buick negru, parcat la mine pe alee. Nu-l observasem până acum. Nu trebuia să văd semnul de pe bară pe care scria US ARMY ca să știu că era al tatei.

M-am simțit de parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată de apă rece în cap. Acum eram agitată. Neliniștită. Aproape că voiam să mă întorc și să mă ascund în spatele tomberoanelor de gunoi de pe alee, scriindu-i un mesaj lui Kael și spunându-i să scape de tata. Sincer, așa aș fi făcut, dar glasul tatei a bubuit, străbătând curtea și strada și ajungând la urechile mele.

Ușa de plasă era deschisă. M-am apropiat repede și am văzut silueta tatei, cu spatele la mine. Era în căsuța mea, cu mâinile ridicate și urlând. Se auzea și vocea lui Kael.

— N-ai nici cea mai vagă idee! a strigat el.

Mi-am simțit tot trupul străbătut de fiori și ceva din creierul meu, un detaliu minuscul al unei amintiri îngropate, mi-a spus să mă opresc acolo, chiar înainte de a pune piciorul pe verandă.

Am rămas ascunsă pe alee, în timp ce ei se certau. Și se certau foarte pătimăș, fiecare vorbă era o lovitură. *Afghanistan. Mușamalizare. Cum îndrăznești să vii aici. Criminalule. Familia mea. Fiica mea. Fiica mea.*

M-am lipit de perete și m-am făcut mică, într-o încercare zădărnice de a mă proteja de ceea ce auzeam. Dar firește, nu știam ce înseamnă ceea ce auzeam. Nu-mi dădeam seama decât că visul meu de a trăi fericită până la adânci bătrâneți tocmai se sfârșise. Și începuse coșmarul.

# Capitolul șaizeci

— Să nu crezi că nu te-am recunoscut din clipa în care ai intrat în casa mea, a spus tata.

Era furios. Ultima oară când l-am văzut atât de mânios a fost când a găsit „AVOCAȚI DE DIVORȚ“ în istoria căutărilor mamei de pe calculatorul familiei. Mda, tata era genul de bărbat care verifica istoria căutărilor soției.

— De ce n-ai zis nimic atunci? Dacă erai atât de îngrijorat de intențiile mele cu privire la fiica ta?

Vorbele lui Kael m-au lovit direct.

Ce-a fost asta? Ce se întâmpla?

Mă simțeam ca într-un parc de distracții, cu oglinzi tăiate în forme bizare, deformată ca să te deruteze arătându-ți o imagine distorsionată a realității. A ceea ce *credeai* tu că e realitatea. Totul în jurul meu părea strâmb, de-abia îmi mai simțeam picioarele atingând iarba.

— La început, nu eram sigur. Apoi l-am întrebat pe Mendoza dacă tu erai. Ai crescut mult de-atunci.

— Pentru că eram un copil. Terminasem liceul de câteva luni.

— Tot copil ești și acum. Umbli pe-aici punând întrebări, îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Ei au venit la mine. Am fost adus la interogatoriu pentru că el a încercat să-și zboare creierii, OK?

Kael se străduia să se stăpânească. Îmi dădeam seama de asta după pauzele pe care le făcea între cuvinte.

— Ăla a fost un ghinion, asta ți-o garantez. Dar asta nu trebuie să se afle.

Vocea tatei era acum mai joasă. Amenințătoare. Dar și un pic înfricoșată.

— O să dăm de dracu' cu toții! Nu-ți dai seama de asta, băiete?

— Nu-mi spune băiete! Nu sunt băiatul tău, ce naiba.

M-am ridicat, fără să-mi pese dacă mă văd.

Știam că trebuie să intru în casă, de dragul tatei. Nu puteam să las situația să escaladeze, dar îmi dădeam seama că nu pot avea încredere în niciunul că-mi va spune tot adevărul. Uram chestia asta.

— O să dăm cu toții de dracu'. Eu mă pensionezez, tu ești atât de aproape de demobilizarea aia pe motive medicale pe care o vrei, a spus tata. Mendoza — el primește ajutorul de care are nevoie și poate rămâne în armată. Nu-i putem lăsa să-și bage nasul.

— Să-și bage nasul? Au murit oameni nevinovați, iar tu ai știut și ai ascuns chestia asta! a urlat Kael exact când am deschis ușa.

Când m-a zărit, furia i s-a transformat în panică. Cu un reflex lent, tata s-a răsucit ca să vadă ce-i captase atenția lui Kael.

— Karina, te-am avertizat în privința lui.

Tata a făcut un gest dinspre Kael înspre mine. Era foarte priceput să bage orice problemă sub covor.

— Ți-am spus că aduce bebele și nu m-ai luat în serios.

— Ce mama naibii se întâmplă?

Inima îmi bătea cu putere. Kael arăta diferit, din nou ca un străin. Îmi făcea sângele să-mi înghețe în vene.

— Spuneți-mi despre ce vorbeți! am țipat și, pentru că niciunul dintre ei nu zicea nimic, am urlat: Acum!

Kael s-a întins spre mine, dar eu m-am smucit.

— Pot să-ți zic eu ce se întâmplă, taică-tău e un nenorocit și a...

— Tâmpenii! a încercat tata să-l întrerupă.

— Lasă-l să vorbească! m-am răstit la tata.

Îmi tremurau mâinile. Tot trupul îmi tremura.

— El e de vină, Karina. E un narcisist senil care s-a convins de nu știu ce complot, că sunt cu tine din cauza lui. Nu e adevărat, el e vinovat de tot!

Kael începea să-și piardă masca de dur. Voiam să-l liniștesc. Voiam s-o iau la goană.

M-am postat între ei, în timp ce vorbele lor zburau pe lângă mine, iar eu încercam să-mi dau seama care era adevărul.

— Mendoza... Poliția Militară care a venit dracului peste noi! El e responsabil pentru tot.

Tata și-a strâns pumnii.

— Că veni vorba de cariere militare, ți-a spus că e pe punctul să fie exclus disciplinar din armată?

Am simțit cum mă schimb la față. Sângele îmi colora obrajii, în timp ce pieptul îmi zvâcnea sub uniformă.

Am încercat să-i descifrez chipul lui Kael, dar n-am putut. Nu puteam da la o parte masca sub care se afla acel Kael de care mă îndrăgostisem.

— Acum nici nu-ți mai pasă, nu-i așa, Martin? Ți-ai făcut bagajele ca să te muți la Atlanta. Zvonurile circulă repede. Ți-ai cumpărat o casă acolo, nu-i așa? Un alt proiect pe care să-l distrugi.

Tricoul de golf al tatei era ridicat, ieșindu-i din pantaloni, iar pielea îi era roșie, iritată toată. Ca a unui mincinos sau ca a unui om nevinovat la proces. Nu-mi dădeam seama prea bine.

— Ai cumpărat o casă în Atlanta? am întrebat, întorcându-mă spre Kael.

Aveam un nod în gât. N-a zis nimic, dar eu nu m-am lăsat.

— Așa ai făcut?

L-am împins cu putere în piept, dar el nu s-a clintit. Era îmbrăcat în uniformă. Combinația aceea de verde cu maroniu fusese dintotdeauna blestemul vieții mele. Se părea că lucrurile nu se schimbaseră.

L-am împins din nou, iar el m-a prins de încheieturi.

— Nu e chiar așa. El răstălmăcește totul, Karina. Pe bune. Țsta-s eu. S-a lovit cu degetele în piept.

— A falsificat un raport, nu-l lăsa să te păcălească. A semnat hârtia aia știind foarte bine ce s-a întâmplat. Negi asta, Martin? l-a îmboldit tata.

Cunoșteam acel ton. Îl disprețuiam de când învățasem să-l deslușesc.

— Negi faptul că ai venit la mine-n birou, tremurând, cu piciorul bandajat, și te-ai semnat în josul acelei pagini? Tu ai semnat-o. Mendoza a semnat-o. Lawson a semnat-o. Toți! Și acum ai decis, după aproape doi ani, să te-ntorci și să dezgropi morții?

Tata se purta ca un ofițer. Îl ascultam supusă. La fel și Kael. Era greșos să văd cum tata știa să-și modeleze tonul vocii ca să-și domine soldații — și, de altfel, pe oricine.

— Prietenul lui a murit, Kare...

— Nu-mi spune așa, m-am răstit.

Simțeam că mi se întoarce stomacul pe dos. Pielea cenușie a tatei i se aduna în pliuri în jurul maxilarului. Chestia asta, combinată cu părul cărunt, îl făcea să arate ca un personaj malefic. Kael părea rănit și jignit, mai degrabă erou decât antierou. Dar aparențele pot fi înșelătoare. Știam bine asta. Voiam să dispară amândoi. Fațada unei vieți normale... stabilitatea aceea pe care eram convinsă că o am alături de Kael se dusese naibii. Sfârșită în cioburi minuscule, pe care era prea primejdios chiar și să încerci să le ridici de jos.

— Prietenul lui a fost împușcat într-un schimb de focuri atunci când Mendoza i-a omorât pe acei oameni nevinovați. Știți câte anchete se fac în astfel de cazuri? Sunteți copii.



Acum ni se adresa amândurora.

— Îi ajutam! Le-am văzut chipurile când s-au întors. Tu.

A ridicat un deget acuzator spre Kael.

— Te-am văzut cum i-ai cărat trupul până la bază, deși de-abia puteai să mergi.

— Îți protejai propria piele! s-a răstit Kael la tata. Te-a durut în cot de noi și de viețile noastre!

Tata vorbea peste el. Mie-mi vâjâia capul.

— Spune-i fiicei tale cum te-ai folosit de viețile tinerilor și tinereilor ca să primești promovări și medalii. Spune-i că din cauza ta, pentru că ne-ai tot amenințat, prietenul meu își pierde naibii mințile din pricina vinovăției și nici măcar nu poate vorbi despre asta pentru că...

Kael a făcut un pas spre tata. Eu nici măcar n-am mai încercat să stau între ei.

— Spune-i că Mendoza te-a implorat să-l lași să se autodenunțe. Victimele acelea îl bântuie și tu nu-l lași să se vindece, ca să nu-ți pui pensionarea în primejdie!

— Victimele acelea îl bântuie? Tu auzi ce spui, Martin? Ești soldat. Și eu sunt soldat. Am văzut și am făcut lucruri pe care majoritatea oamenilor nici nu și le pot imagina.

Tata vorbea cu Kael pe limba lui proprie. Îi auzeam cuvintele, dar, spre deosebire de ei, nu-mi puteam închipui acele imagini pline de moarte și distrugere așa cum puteam s-o facă ei.

— Știi ce anume îl va bântui? Că nu-și va mai putea hrăni familia și că nevastă-sa va rămâne singură cu copiii pe cap și fără nicio sursă de venit. Asta-l va bântui. Trebuie să vă maturizați. Și tu, și el. Asta nu e un blestemat de joc video. Astea sunt probleme de oameni în toată firea și, dacă nu le poți gestiona, atunci ești un militar ratat. Fie vrei să-ți protejezi prietenul și pe familia lui, fie vrei să se vindece. În lumea reală nu le poți avea pe amândouă.

Tata invoca mereu „lumea reală“ când voia să demonstreze ceva, adică faptul că el era adult, iar ceilalți — eu sau Austin sau, în cazul de față, Kael — nu erau.

— N-o să rezolvi asta culcându-te cu fiică-mea, decât dacă nu cumva vrei să te bagi și mai mult în bucluc.

Tata îl amenința fățiș pe Kael. Apoi s-a răsucit spre mine.

— Încearcă să mă degradeze înainte de retragere și eu nu voi permite asta. Îmi pare rău, draga mea.

Tata se străduia din răsuputeri să se stăpânească, încercând să intre în pielea părintelui, la care știa însă să renunțe atât de rapid. Era ciudat cum își putea schimba glasul, statura, ca să intre în rolul pe care-l juca. În acel moment, voia să pară părintele îngrijorat.

— Chestia asta te depășește pe tine și orice sentimente ai avea tu. Pune viețile oamenilor în pericol, inclusiv pe el însuși, încercând să facă lumină într-un caz închis, pe care niciunul dintre noi nu trebuie să-l redeschidă. Asta va atrage atenție și asupra ta. Te-ai gândit la asta?

Nu-mi dădeam seama dacă vorbește cu mine sau cu Kael.

— N-am făcut altceva decât să-l întreb pe Lawson dacă ai fost tu.

Kael s-a întors spre mine.

— Nu știam, Karina. N-aș minți niciodată în privința asta. Nu ți-am spus și restul pentru că...

— Pentru că știa că așa e cel mai bine pentru toată lumea, l-a întrerupt tata.

M-am uitat țintă la Kael în timp ce el se chinuia să-mi explice. Încercam să-mi găsesc echilibrul, centrul de greutate. Trebuia să procesez totul, dar era dincolo de puterea mea de înțelegere. I-am cercetat privirea, dar n-am găsit ceea ce căutam. Era inexpressiv, se închidea în sine, luând tăcerea mea drept îndoială.

— Nici măcar nu l-am recunoscut de la început pe tatăl tău, ți-o jur.

Kael s-a întins să mă prindă de mână. Cronometrul cuptorului a pornit aiurea, iar eu m-am gândit ce ironic era să aud sunetele astea de avertizare nesfârșite, ca și cum casa mea încerca să scape din haosul care cuprinsese totul.

Apoi m-a luat tata în primire.

— Te-a folosit ca să se răzbune pe mine, Karina. A încercat să te ia de lângă mine. Aveam poza ta pe birou, a văzut-o toată lumea. Gândește-te cât de distantă ai fost în ultima vreme. Cina la care n-ai venit. Nu mi-ai răspuns la telefon. El te-a influențat, nu-i așa?

M-am gândit. M-am gândit la asta intens. M-am gândit cât de ușor îi venea tatei să denatureze adevărul. Se pricepea la asta de minune. Ar fi trebuit să se facă politician.

Și totuși, Kael îmi spusese că tata e complicat, dar mie nu-mi păsase. Apoi îmi spusese c-ar trebui să iau o pauză și să nu mă duc la cină. Și pe asta o trecusem cu vederea. Și faza cu planul lui de a se retrage și casa din Atlanta. Și faza cu schimbarea lui subită de comportament, cum, din excentric și imprevizibil, a ajuns să mă susțină constant. Și faptul că-mi spunea că pot avea încredere în el? Mi-a presărat tot chipul cu săruturi tandre după ce a făcut tot ce-a vrut cu mine. Îmi venea să vomit doar când mă gândeam la asta.

— Karina, ești fiica mea. N-am niciun motiv să te mint.

Am izbucnit în râs.

— Asta e o minciună în sine.

— Nu-l cunoști bine. Gândește-te la asta.

Tata îmi vorbea de parcă eram copil. Ca și cum era gata să-mi spună că exagerez, *copiii de vârsta ta sunt atât de emotivi*.

— Mă sperie cât ești de influențabilă, iar el e iresponsabil, Karina. Își pune cariera în pericol cerând răspuns la niște întrebări despre ceva ce s-a sfârșit.

— N-am pus întrebări despre nimic altceva în afară de Lawson, a zis Kael în același timp în care eu am întrebat:

— Cât sunt de influențabilă?

— Tu l-ai dus pe Mendoza la balamuc. Nu-i așa? Am ochi și urechi peste tot în garnizoană. Ai uitat asta?

Tata renunțase la masca părintelui preocupat. Acum era un adevărat lup.

— Era în curtea lui, fluturând o armă prin aer. Mi-a zis că nu merită să mai trăiască.

Vorbele astea l-au atins adânc pe Kael. Puteam s-o simt. Simțeam tot ce simțea și el, dincolo de emoțiile care mă copleșeau. Aproape că mă prăbușeam sub povara asta.

— Mi-a spus că e un monstru. Un monstru. Gabriel Mendoza crede că e un monstru? Dacă el e un monstru, noi suntem Satana în persoană.

Vocea lui Kael se strecura în bezna care mă sfâșiase în două. Jumătate din mine era înfricoșată că povestea asta o să-l înghită cu totul. Trebuia să-l scot din nisipurile astea mișcătoare, dar cum puteam s-o fac când nu știam ce anume sau pe cine să cred? Știam că trag amândoi de mine, folosindu-mă ca pe un pion ca să-și facă rău unul altuia. Chiar dacă nu era premeditat din partea lui Kael — și sincer, nu-mi imaginam cum ar putea așa ceva să fie adevărat, dar nici nu puteam exclude de tot posibilitatea. Erau în continuare minciuni. O grămadă de minciuni.

— Karina, scumpo. Știi să discerni binele de rău. Poate nu crezi că am fost cel mai bun tată pentru tine și fratele tău, dar știi că aș face orice pentru tine și pentru soldații din subordinea mea. Mi-am dedicat viața întru servirea țării mele. Nu voiam să le fac niciun rău când am încercat să-i ajut. Spune-i asta și lui, Karina, dacă nu vrea să fie exclus disciplinar din armată.

Și-a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi rugat.

Îl mai văzusem făcând asta o singură dată, când mama se pregătea să plece pentru prima oară. Se ținea după ea prin living, enumerându-i toate motivele pentru care viața lor împreună era *în regulă*. Nu bună, ci în regulă.

*O să fii în regulă*, i-a spus el.

*Totul va fi în regulă.*

Dincolo de mâinile lui împreunate și suferința aproape credibilă din ochii lui, vedeam însă acea sclipire pe care o zărise și mama, cu atâția ani în urmă.

— Haide, Karina. Nu-ți dorești asta pentru el. O să-i distrugă viitorul.

Kael se evaporă, încet-încet, din micul meu living. Se sprijinea de perețele pe care chiar el îl vopsise după ce eu am încercat să agăț un ceas și a ieșit un dezastru. Casa, exact ca viața mea, devenea prea dificil de reparat.

— Nu se poate uita la copiii lui fără să vadă fețele acelor oameni. Știi asta? Îl chinuie cumplit. Nu e întreg la cap din cauza asta. Niciunul dintre noi nu mai este.

Kael mă făcuse să-mi deschid sufletul, îmi devorase trupul și mintea într-un timp atât de scurt. Aș fi făcut orice să-i vindec durerea în orice alt moment de când îl întâlнисem, dar nu acum, când totul era turbure.

— Toți suntem așa. Cu toții avem demoni care ne țin treji noaptea. Poate susține că are sindrom posttraumatic dacă trebuie, dar e obligatoriu să încetezi să mai deranjezi balaurul adormit. Țasta e ultimul avertisment. Ne pui pe toți în pericol, inclusiv pe ea.

Tata a arătat spre mine, folosindu-mă ca să-l distrugă pe Kael.

Dacă era convins că mă lăsam amăgită, de ce credea că lui Kael o să-i pese că mă pune în pericol? Tatăl meu era un mincinos. Foarte priceput. Nu-i servea nimănui decât lui însuși, dar era foarte, foarte priceput la asta. Mama îmi povestea despre bărbatul pe care-l cunoscuse în ultimul an de liceu și cum o curta când ea îl servea cu un morman de clătite în fiecare marți. De acolo izvorăște tradiția familiei Fischer.

Bărbatul de care s-a îndrăgostit avea ochi blânzi și o inimă caldă. Cică îi spunea *raza mea de soare*, așa cum îmi spunea ea mie. Bărbatul acela a dispărut, încet-încet, transformându-se în omul ăsta rău și manipulator de care mă tot împiedicam.

— Gândește-te, Martin. Nu-ți pune viitorul în pericol. O să mă asigur că demobilizarea ta pe motive medicale merge strună atâta timp cât îmi promiți același lucru despre pensionarea mea.

Făcea planuri diabolice chiar acolo, în fața mea. Îi cerea lui Kael să ignore durerea prietenului său și să ia o decizie egoistă doar ca să-și asigure spatele.

— Ești dezgustător, i-am spus, înainte de răspunsul lui Kael la propunerea asta.

— Nu te băga.

M-a alungat cu un gest. Uite cum îmi ridiculiza inteligența, forța de a face propriile alegeri. Se hrănea din nesiguranța mea. Oare Kael făcea același lucru?

M-am uitat la Kael, apoi la tata.

— Amândoi, afară.

Glasul îmi tremura, dar vorbele mele le-au ajuns la urechi.

— Martin, nu fi prost și nu te băga în ceva ce nu poți controla.

N-o să mai existe niciun colac de salvare după asta, a spus tata, în ciuda cererii mele brutale.

— Ieșiți din casa mea, am zis, de data asta mai tare.

Kael mă implora cu ochii și tata cu vocea.

— Ieșiți. Acum, am spus în clipa în care Elodie a intrat în casă.

S-a oprit, surprinsă de scena din fața ochilor ei.

— Oare să...? a dat să întrebe.

— Nu. Tu rămâi. Ei tocmai plecau, i-am zis.

Tata a cedat primul. Ca să nu se dea în stambă în fața lui Elodie, sunt convinsă. Nu-mi păsa de ce o face, m-am bucurat doar să-l văd ieșind din living și închizând ușa în urma lui.

Kael era mai încăpățânat. Tremura. Îi vedeam umerii tresăltând sub uniformă și m-am silit să repet vorbele de mai devreme.

— Ieși din casa mea, i-am spus, cât de convingătoare puteam fi, cu vocea frântă și inima sfâșiată.

— Karina, te rog, ascultă-mă.

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Dacă vrei să mai vorbesc vreodată cu tine, ieși din casa mea și lasă-mă să răsuflex.

Am refuzat să ridic privirea spre el. Știam eu de ce.

Eram pe punctul de a-i cădea în brațe, ca să ne vindecăm amândoi. I-am văzut durerea arzătoare din privire în clipa în care s-a întors și a ieșit, în cele din urmă, pe ușă.

# Capitolul șaizeci și unu

Când m-am trezit a doua zi de dimineață, capul îmi zvâcnea. Tot trupul mă durea. Inima îmi era sfâșiată. Toate au venit peste mine, copleșindu-mă.

Kael.

Tata.

Trecutul lor comun.

Tata acuzându-l pe Kael că mă folosea ca pe un pion într-un soi de răzbunare pentru ceea ce se întâmplase în Afghanistan. Pentru ce făcuseră acolo. Pentru ceea ce trebuise Kael să suporte. Pentru ceea ce fusese obligat să mușamalizeze.

O parte din mine credea că tata nu făcea decât să creeze scenarii și că toată povestea asta se derula, în mod obsesiv, numai în mintea lui. Era doar o coincidență faptul că tata și Kael se cunoscuseră vreodată. O coincidență, ca atunci când dai peste o veche cunoștință la film sau când te gândești la cineva de la care nu ai primit de mult nicio veste și te trezești cu un mesaj de la persoana respectivă. Iar faptul că tata și Kael erau în aceeași companie era exact genul ăsta

de situație. O circumstanță extraordinară. În plus, se cunoscuseră când erau amândoi plecați din țară. Și pe lângă toate astea, soțul lui Elodie se-ntâmpla să fie cel mai bun prieten al lui Kael. Era prea mult chiar și pentru cineva dispus să creadă toată povestea. Durerea mă făcea să-mi doresc să mă torturez de una singură doar ca să nu mai simt agonia pe care o trăiam deja.

Exact asta încercasem să evit cu Kael.

Știam că, mai devreme sau mai târziu, își va da arama pe față, așa cum facem noi, cele mai egoiste dintre creaturi. N-ar fi trebuit să ignor acea voce din mine care-mi spunea că ne îndreptăm cu cea mai mare viteză spre neant și că rămânem fără combustibil. Am simțit asta din felul în care se desprinsese de lângă mine când eram apropiați. Era o nebunie cum mă făcuse să-mi deschid inima, transformându-mă într-o ciudățenie de arțar, a cărui sevă — gândurile mele cele mai intime și mai profunde — se revărsase dinspre mine spre el. Kael — absorbise, dar închisese robinetul când venise vorba de el însuși.

Totuși, lăsase să-i mai scape câte ceva, de pildă când stătuserăm în patul meu, îmbrățișați, în toiul nopții. Dar acum totul era diferit, chiar dacă eu credeam că relația noastră nu fusese premeditată. Mi-a promis, la nesfârșit, că vrea să încerce, orice o fi fost asta.

A fost, a fost, a fost, îmi spuneam întruna.

În timp ce mă îmbrăcam, am încercat să mă gândesc la altceva în afară de Kael. La altceva decât la mintea lui sclipitoare și profundă. Aș fi putut petrece zile întregi admirându-i strălucirea. Întruchipa tot ceea ce trebuia să fie un bărbat, primul pe care-l iubisem vreodată, și s-a dovedit a fi un alt model de serie.

Chiar și așa, trupul meu tânjea după carnea lui fierbinte. Apoi m-am gândit la sfatul pe care i l-am dat lui Sammy după ce s-a despărțit din nou de Austin, și anume că el era doar o mică parte din viața ei, că peste un an nici nu va mai conta. În cinci ani, de-abia va mai exista în amintirea ei. Sammy mi-a spus că nu-l va uita niciodată pentru că va fi mereu în preajma mea și că unde sunt eu, e și Austin,



dar lucrurile se schimbă. În mod clar. Mă învârteam prin cameră și la fiecare pas, simțeam că mă doare trupul din cauza a ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Resimțeam fiecare grăunte de durere.

Chiar și așa, trupul meu nu înțelesese că acum îl uram pe Kael.

Îi doream atingerea. Aveam nevoie să-l simt, să-i simt pielea peste pielea mea. Nu mi-l puteam alunga din minte, se instalase acolo atât de confortabil. Degetele mele tânjeau să-l atingă în timp ce căutam prin sertare ceva subțire și comod de purtat. Am anulat ce aveam de făcut pe ziua respectivă, ignorând tonul iscoditor al lui Mali. Am închis telefonul înainte de a începe să plâng. M-am concentrat la îmbrăcat. Desigur, azi trebuia să fie zi scurtă la muncă și, desigur, Kael și cu mine ne făcuserăm planuri să plecăm cu mașina cât mai departe de oraș. Pregătiserăm întrebări unul pentru celălalt, aleseserăm niște piese pe care să le ascultăm. Chiar cu o seară înainte, Kael plănuia să ne împletim viețile.

Sau cel puțin, așa credeam eu.

Poate că-și făcea doar planuri cum să se răzbune pentru ceea ce se întâmplase în misiunea aia nenorocită.

Cum se dusesese totul de râpă atât de repede?

Credeam că dacă mă aranjez, dacă fac un duș și mă spăl pe dinți, s-ar putea să mă simt un pic mai bine. Nu chiar ca un zombi, în orice caz. Dar când am ajuns în baie și am văzut tubul lui de pastă de dinți cu scorișoară, rulat la capăt, aproape că m-am sufocat. Detestam halul în care mă simțeam. Era îngrozitor. Răul depășea binele pe care-l trăisem. Nu eram sigură dacă ceva din toate astea merita atâta suferință. Nu voiam să mai simt niciodată așa ceva. Atunci și acolo am decis că n-o să-mi mai îngădui niciodată să intru în acea zonă periculoasă.

I-am înșfăcat pasta aia de dinți grețoasă și am aruncat-o în coșul de gunoi. N-am nimerit coșul și, când s-a izbit de perete, a lăsat o dâră neagră de cel puțin zece centimetri. Începeam să urăsc casa asta și parcă și ea o simțea. De-asta se prăbușea, odată cu mine.

# Capitolul șaizeci și doi

Dușul m-a ajutat un pic să-mi revin, dar tot arătam ca naiba. Mi-am pus pe mine niște colanți negri și un tricou. Mi-am uscat părul cu prosopul și l-am dat cu un pic de spray cu sare. Făcea minuni cu părul meu des. Voiam ca ziua să treacă repede, asta era tot ce-mi doream. M-am ciupit de obraji ca să le dau un strop de culoare.

Am auzit vocea lui Elodie imediat ce am ieșit pe hol. Părea că-i spune cuiva să tacă, dar era singură cu laptopul pe genunchi. Din difuzor se auzea glasul lui Phillip.

— Nu mă minți, i-a zis el.

Mi s-a părut că nu aud bine, dar Phillip a repetat.

— Nu mă minți, Elodie. Soția lui Cooper i-a spus că erai acolo.

Soția lui îi spune tot, spre deosebire de a mea.

Elodie plângea. A trebuit să mă prind strâns de cadrul ușii ca să nu mă bag în treburile ei. Nu știam despre ce vorbește Philip, dar știam că nu-mi place tonul lui. Nu-i văzusem niciodată fața asta și nici vocea asta nu i-o cunoașteam. Nu-mi dădeam seama dacă soția lui era obișnuită sau nu cu așa ceva.

— Nu te mint. Ne-am oprit acolo pentru cel mult o oră. Am mers la întâlniri, apoi la casa aceea. Nu erau bărbați acolo, i-a spus ea.

Am bătut cu degetele în perete ca s-o anunț pe Elodie că vin. A tresărit și și-a șters lacrimile, așa cum știam că va face.

— Phillip, e și Karina aici, a zis.

Ca să-l avertizeze, presupun.

Nu știam ce aveau de împărțit, dar nu-mi plăcea cum vorbea cu prietena mea, care-i purta copilul în pântec.

— Hei, Karina, a zis Phillip, pe un ton drăguț și prietenos, total opus celui de mai înainte.

I-am aruncat un „hei“ neutru și m-am dus la bucătărie. Farfuriile se adunaseră morman în chiuvetă. Coșul cu rufe din colțul bucătăriei dădea pe dinafară. Nici măcar nu puteam pune debandada asta pe seama disperării pe care o simțeam, pentru că despărțirea se petrecuse cu 12 ore înainte. Am reușit să iau o îmbucătură dintr-o portocală, apoi mi-am adus din nou aminte de el, de gustul de pe buzele lui de când m-a sărutat pentru prima oară. I-am simțit căldura, gustul dulce de la acel prim sărut și am aruncat portocala la coșul de gunoi.

Începusem să-mi fac un obicei din a arunca lucrurile la coș.

Elodie a ieșit de pe Skype și a venit după mine la bucătărie. Ochiul îi erau injectați; avea vârful nasului roșu ca focul.

— Totul e-n regulă? am întrebat, lingându-mi ultimul strop de suc de pe buze.

A dat din cap și s-a așezat în fața mea, la masă. Nu voiam s-o presez, dar era clar că nu se simțea bine.

— Elodie, știi că poți vorbi cu mine, da?

— Ai destule probleme.

A încercat să zâmbescă, să pară puternică.

— Elodie, putem vorbi despre orice. Am timp pentru tine.

A clătinat din cap.

— Nu, nu. Mă simt bine. Pe bune, face o dramă din toate din cauza altor soldați. De ce trebuie să dramatizeze atâta lucrurile? N-au

altceva mai bun de făcut? m-a întrebat, trăgându-și nasul. *Tu* cum te simți? a zis și s-a întins spre mine.

M-am prefăcut că nu observ și mi-am lăsat mâinile în poală.

— Sunt bine. Obosită doar, am mințit.

Dacă ea mă mințea în față, puteam face și eu la fel.

# Capitolul șaiszeci și trei

Mi-am petrecut ziua citind. Elodie mergea la salon și de-acolo se ducea direct acasă la una dintre celelalte neveste. În loc să-mi fac griji pentru ea, am încercat să fac alte lucruri care-mi plăceau înainte de a-l întâlni pe Kael. Adică nu cu mult timp în urmă. Asta însemna să citesc o carte întreagă de poezie, noul stil hipsteresc de volum cu coperte negre și titluri atrăgătoare. Îmi place la nebunie marketingul de calitate, așa că am mai comandat trei de pe Amazon. De fiecare dată când comandam ceva online, simțeam că primesc niște bile albe pentru că am suficienți bani cât să-mi permit să le cumpăr. După ce am căutat pe Amazon cam mult și m-am convins să nu cumpăr un aparat de spălat cu presiune pe care nu l-aș fi folosit niciodată — cel pe care pusesem ochii se numea The Clean Machine — am intrat pe Facebook. Voiam să-mi limpezesc un pic mintea. Era mult mai simplu să mă concentrez la problemele oricui altcuiva, dar nu la ale mele.

M-am simțit mai bine — deși oarecum rușinată — când am văzut că Melanie Pierson divorțează. Melanie era cu un an mai mare decât

mine și s-a culcat cu Austin în ultimul ei an de liceu. S-a prefăcut că mă place, fără îndoială ca să se apropie de frate-meu. Până într-o bună zi, când înotam și a văzut dungile micuțe și albe din partea de sus a coapselor mele. Eu nu le observasem, nici măcar nu știam ce înseamnă vergeturile, până când ea și-a transformat mâna într-o gheară și m-a numit „tigru”. O altă persoană care încerca să-și cosmetizeze imaginea jalnică făcând mișto de altcineva.

Fără îndoială, Melanie a crezut că o să scape din orașelul ăsta măritându-se cu un soldat, și uită-te acum la ea. Se-ntoarce acasă cu coada între picioare. Anunță pe toată lumea despre ceea ce face, așa că știam de o săptămână că se mută înapoi. Fără exagerare.

Am trecut de la profilul ei la profilul lui unchiu-meu, care postase niște poze cu pietre care seamănau cu niște oameni. Asta fac dintr-un bărbat plictiseala și lipsa de motivație. M-am întrebat cum ar reacționa oamenii dacă aş posta un emoji cu inimioara frântă. Sau un paragraf interminabil despre suferință și despre cum mă devo-rează ea pe dinăuntru și despre cum probabil merit să simt fiecare strop de agonie pentru că sunt atât de disperată să primesc atenție, încât am pierdut controlul asupra vieții mele.

M-am întrebat dacă Melanie va avea aceeași reacție în fața ghini-onului meu cum am avut eu când a venit vorba de ea. Oare mă vedea ca pe afurisita de soră a lui Austin de care nu poți scăpa niciodată, fata care purta un costum de baie ce lăsa prea multe la vedere, lucruri pe care ea le găsea suficient de respingătoare ca să se ia de mine în fața tuturor? M-am întrebat și cum ar reacționa Sammy dacă mi-ar vedea postarea — dacă i-ar fi milă de cea mai bună prietenă a ei sau ce-om mai fi fost noi. De-abia mai vorbeam, dar eu tot o consideram cea mai bună prietenă. Cel puțin dacă mă-ntreba cineva. Nu că mă întreba cineva vreodată. O obișnuință, presupun.

Am ieșit de pe Facebook înainte să merg mai departe cu micul meu experiment social. M-am mutat pe verandă. Afară era temperatura perfectă: era suficient de cald cât să nu pui o jachetă pe tine, dar nu cât să fie înăbușitor și umed. Am luat cartea de poezie și o bere

pe care o lăsase Kael în frigider și mi-am petrecut următoarea oră afară, la aer curat. Am băut o gură din berea cafenie și n-am simțit altceva decât gustul lui Kael.

Era peste tot. Devenise totul. Am dat paginile cărții și am simțit fiecare poezie ca și cum ar fi fost citită de glasul lui Kael, pe măsură ce săream de la pagină la pagină.

*Pielea ta are culoarea întunecată*

*A nopții de catifea*

*Ochii tăi înstelafi*

*Locuiesc în constelații*

Am închis cartea și am aruncat-o cât colo pe terasă. *The Chaos of Longing* era exact ceea ce simțeam și voiam volumul ăsta cât mai departe de mine. I-am tras un picior cărțiclei roz și am văzut cum dispare în mormanul de buruieni de lângă verandă.

Apoi m-am simțit vinovată. Nu era vina poetului că prima mea iubire durase numai o săptămână. M-am târât s-o recuperez și mi-am înfipt mâna în buruienile ațoase. Erau prea lungi, prea încurcate, crescute sălbatic peste tot la mine-n curte. Căsuța asta era singurul lucru care n-avea să se preschimbe în ceva ce de fapt nu era. Știam în ce mă bag când am semnat contractul pentru cumpărarea acestei case practic părăsite de la capătul unei străzi de lângă un complex comercial. Casa era exact ceea ce știam că e. Sigur, se prăvălea și era neîntreținută, dar pentru asta semnașem. Muncisem pe brânci ca s-o înfrumusețez. Casa mea. Pentru mine. Și totuși, devenise un alt lucru care-mi amintea de Kael. Am început să scot buruienile din curte. Aveam nevoie de o ocupație și toată ziua la dispoziție să fac ce vreau, atâta vreme cât Mali nu trecea cu mașina pe lângă casa mea și nu mă vedea smulgând buruienile din curte. Timpul se scurgea și am trecut de la smulșul vegetației la măturatul pietrișului de pe alee. Începuse să pună stăpânire și pe curte.

M-am gândit la Kael și la planurile lui de renovare a duplexului. Avea un talent pentru redecotare și uram că-mi spusese că ar trebui

să pavez aleea și că, de-acum înainte, când voi vedea pietriș cenușiu, mă voi gândi la el.

*Nu te mai gândi la asta, mi-am zis. Poate chiar cu voce tare, dar acum nu mai puteam fi sigură. Nu-l lăsa să te facă să te întorci împotriva casei. E tot ce ai.*



# Capitolul șaizeci și patru

La început, mi s-a părut că Fordul Bronco alb care a parcat lângă casa mea e un miraj. Soarele apunea, deci stătusem acolo cel puțin două ore. În mod clar, mintea îmi juca feste. M-am ridicat și m-am holbat, privindu-l neclintită.

De-abia când a coborât din camionetă m-a lovit. Era la mine acasă și eu îl lăsam să vină spre mine.

— Karina.

Vocea lui dansa spre mine, hipnotizându-mă.

Am deschis gura să zic ceva și am auzit glasul tatei în cap, urmat de cel al lui Kael, apoi din nou pe al tatei. N-am avut destul timp să-mi dau seama ce simt sau ce trebuia să fac.

— Nu poți veni aici. Am nevoie de timp, Kael, i-am zis când a ajuns pe iarbă.

Mă durea spatele. Stăteam cu o mână-n șold și cu cealaltă apărându-mi ochii de soarele arzător.

— Arată bine curtea.

S-a uitat în jur și a arătat în spatele meu, ignorând ce-i spuseseam.

— Kael. Nu poți fi aici.

— Karina, te rog, m-a implorat el.

I-am văzut chipul cu coada ochiului, i-am zărit tristețea din priviri când s-a răsucit spre mine. Mi-am lăsat mâna mai jos, ca o lașă, ca să nu-i văd fața.

— Am nevoie de timp. Nu sunt genul de fată căreia îi place s-o urmărești, Kael. N-o să-ți repet asta.

I-am zis același lucru pe care i l-am spus și lui Estelle când a sunat și a încercat să mă îndulcească. În acel moment, singurii oameni în care puteam avea încredere erau Austin și Elodie. Și la ce noroc aveam eu cu oamenii, urmau să mă trădeze și ei.

Kael se holba la mine, simțeam asta. Observa tot ce simțeam, absorbea tot, așa cum facem amândoi când vine vorba de oameni.

— Lasă-mă să mă-ndrăgostesc de tine, Karina.

Glasul îi era atât de blând, încât nu știam dacă-l aud sau nu așa cum trebuie.

— Poftim?

S-a apropiat, iar eu m-am dat în spate, mărind distanța dintre noi.

— Sunt atât de aproape, Karina. Lasă-mă să mă-ndrăgostesc de tine. Mă cunoști.

Și-a atins pieptul, iar eu am scuturat ferm din cap.

Cum îndrăzneam să arunce cuvântul acela de parcă n-ar fi însemnat nimic? De parcă trebuia să-l iert doar pentru că folosise acel cuvânt.

— Să nu îndrăznești să folosești chestia asta împotriva mea, am suierat în aerul serii dintre noi.

Copacii foșneau pe măsură ce furia mea creștea. Mi-am zis că Mama Natură mă ajută, dându-mi forță.

— Nu fac asta, Kare, a zis el, apropiindu-se din nou.

Mi-am înfipt unghiile în pumnul strâns până când era să-mi sfâșii pielea.

— Nu-mi spune așa, l-am avertizat. Casa aia din Atlanta? Voi ai să te muți acolo fără să-mi spui!

Nu-mi păsa cât de tare vorbesc sau cine mă auzea.

— Nu te cunosc deloc, i-am zis, imitându-i tonul.

Voi am să-mi simtă tonul și să-l usture. Cred că, atunci când ochii ni s-au întâlnit în cele din urmă, a văzut ceva în expresia mea care l-a făcut să dea înapoi, pentru că a ridicat mâinile, s-a răsucit și a plecat.

M-am prăbușit în iarbă după ce s-a îndepărtat și am stat acolo până când stelele mi-au uscat lacrimile și luna m-a îndemnat să mă duc în patul meu și să-l las în pace pe al ei.

# Capitolul șaizeci și cinci

Mali s-a purtat frumos cu mine a doua zi. Am crezut c-o să mă ia la rost, dar știa că s-a întâmplat ceva și m-a lăsat în pace. M-am concentrat asupra clienților, încercând să le ofer relaxare. Nu trebuiau să fie și ei la fel de distruși ca mine. Tura a trecut fără evenimente neobișnuite. Încet, dar fără evenimente. Scurtul drum spre casă a fost dificil. Mă tot gândeam la ultima oară când bătusem aceeași cale, cum începusem plină de bucurie și terminasem cuprinsă de disperare.

Așa s-a desfășurat viața mea preț de câteva zile. Am muncit. Am dormit. Cred că m-am uitat la câteva filme împreună cu Elodie. Nu sunt sigură. Serios, totul a fost în ceață. Nu știu exact cum a fost, câte zile trecuseră de la despărțire, când am venit acasă de la serviciu și l-am găsit pe Austin așteptându-mă.

Avea fața roșie și părul răvășit. Mâinile îi erau rigide și degetele albe îi tremurau. Nu era nicio mașină pe alee sau parcată pe stradă, așa că nu mi-am dat seama cum ajunsese acolo.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? l-am întrebat, ușor panicată.

Fusese în vizită la mine o singură dată de când se întorsese.

A clătinat din cap.

— Eu și tata ne-am contrat.

M-am așezat lângă el pe cimentul rece.

— Ați țipat unul la altul? Sau v-ați încăierat?

— Amândouă. L-am pocnit.

— Austin!

— El a sărit la mine. M-a făcut să-mi ies din fire, Kare. Știi cum e el. Stă acolo ca și cum ar fi vreun mare șmecher. *Fă asta. Nu face ailaltă. Când eram eu de vârsta ta...*

— Știi, știi. Am avut și eu partea mea de predici, crede-mă.

Austin și-a continuat văicăreala ca și cum nici nu m-ar fi auzit.

— Știi, nu-i pasă de ea. Nu dă doi bani pe ea. Când l-am întrebat dacă a mai dat vreun semn sau ceva de genul ăsta a izbucnit pur și simplu în râs. Jur, Kare, a râs, naiba să-l ia. Chiar de față cu Estelle. Nu crezi că a primit vreun semn de la ea, nu-i așa? Nici tu?

Am clătinat din cap. Eram obișnuită să clatin din cap când venea vorba de mama. *Ea. Al ei. Mama mea.* Știam exact despre ce vorbea.

— Nu.

Măruntaiele îmi luaseră foc.

— E aproape, totuși. Știi că e. O simt.

— Austin.

I-am luat mâna. N-am fost niciodată o familie caldă, cu excepția mamei. Când eram mici, mă îmbrățișa din nimic, cum ar fi pentru că lipisem un abțibild vesel pe un caiet de teme sau pentru că-mi făceam curat în cameră fără să mă roage. Chiar și când am crescut, mă mângâia pe spate în fiecare seară înainte de culcare. Uneori scria cuvinte peste bluza mea de pijama cu unghiile ei lungi.

*Noapte bună.*

*Te iubesc.*

*Ursulețul Kare.*

— Nu poți să-ți faci griji pentru ea, Austin. E adult. A luat propriile decizii. O să înnebunești dacă ajunge să te obsedeze.

Eram o mare ipocrită. Nu puteam să-mi iau gândul de la mama, oricât aş fi încercat. O vedeam la coadă la magazin. Îi auzeam glasul în minte când spălam vasele. Mă duceam seara la culcare plângând până când adormeam. Era peste tot. Nu era nicăieri. Iar eu eram atât de furioasă pe ea şi pe lumea întreagă. Cum a putut să dispară așa? Cum a putut să plece şi să nu ia legătura cu noi? Cum de avea puterea asta magică asupra noastră?

— M-am săturat de locul ăsta, Karina. Vreau să mă duc în altă parte. Nu înapoi la Rudy, doar... altundeva. Tu nu mai simţi nevoia asta?

Uau. Nevoia. Asta mi-a adus aminte de tot.

Mi se părea atât de demult, zilele acelea în care plănuiam să evadăm. Am stabilit totul, până-n cel mai mic detaliu. Eu voiam să fiu chelneriță, iar el să schimbe cauciucuri şi să pună benzină, depinde unde nimeream. Eu urma să-mi găsesc un restaurant drăguț, cu fețe de masă în pătrățele şi cu o ospătăriță tupeistă şi mai bătrână pe nume Phyllis care să-mi spună „puștoaico“ şi să mă ia sub aripa ei. Austin ar fi muncit din greu şi ar fi stat departe de belele. Ar fi venit mai devreme la serviciu în majoritatea zilelor. Patronul benzinăriei ar fi remarcat ce bun angajat e şi, după o vreme, l-ar fi învățat să repare mașini. Austin s-ar fi priceput la reparații. Numai să fi vrut să-şi pună mintea la contribuție ca să rezolve probleme, nu ca să le creeze.

Am inventat atât de multe aventuri atunci, stând pe canapeaua extensibilă din camera lui Austin, după ce trecuse ora de culcare. Ştiam că nu vor observa. Ei nu mai veneau să ne verifice. Eram doar niște puști şi deja îi consideram pe părinții noștri *ei*. *Ei şi noi*.

I-am spus lui Austin că nu mai veneau să ne verifice pentru că eram mai mari — aproape 12 ani, apoi 13 şi 14. Avea 15 ani când a încetat să mai întrebe de ce. Vorbeam ore întregi, visând la viitoarele noastre călătorii, la oraşelul care va deveni casa noastră. Urma să ne obișnuim acolo şi să fim cine voiam noi să fim. El voia să fie acel mecanic. Eu voiam să fiu acea chelneriță. Sau el putea deveni muzician, iar eu pictoriță. Sau suflătoare în sticlă.

Voiam ca Austin să creadă asta mai mult decât voiam eu s-o cred. Mă jucam cu vorbele, atrăgându-l în acest scenariu până când mi-am dat seama că acceptase posibilitatea unui viitor mai bun. Și când simțeam că s-a prins de fantezia pe care ne-o construiserăm, îmi potoleam răsuflarea și uneori credeam și eu în acest viitor glorios. În acele nopți vorbeam în șoaptă, punându-mi palmele peste urechile lui Austin ca să nu mai audă valurile de porcării care veneau din dormitorul părinților noștri, din celălalt capăt al holului.

— Unde am putea pleca? l-am întrebat.

— Arizona. Barcelona. Oriunde. La naiba, m-aș duce să locuiesc cu bu...

— Știi măcar unde ți-e pașaportul? am zis.

— Da. Și al tău. Sunt amândouă acasă la tata, în sertar.

Înainte să ne mutăm în Georgia, tata ne-a spus c-o să fim trimiși în Germania. Mama s-a bucurat mult, așa cum n-o văzusem bucurându-se de multă vreme. Ea își dorise întotdeauna să viziteze orașul München; se pare că una dintre prietenele ei se mutase acolo după liceu.

Ne-am grăbit să ne scoatem pașapoartele. Mama a căutat programul trenurilor de-a lungul Europei și a învățat câteva cuvinte de bază în germană. Ne spunea *guten morgen*, când ne trezea în fiecare dimineață, și *guten tag* când ne întorceam de la școală după-amiaza.

— Kare, mi-a zis ea într-o zi. Ascultă aici: „*Schönes wetter heute, nicht wahr?*“

Zâmbea cu gura până la urechi.

— Tocmai am spus „E o vreme minunată azi, nu-i așa?“

— Mamă, am luat-o eu peste picior. Plouă.

— Ah, nu le lua pe toate literal, a zis ea râzând. Ce zici de asta: „*Das sind meine kinder, Karina und Austin. Ja, sie sind sehr gut erzogen. Vielen dank*“.

Austin a dat buzna în cameră când și-a auzit numele. Mama i-a surâs.

— Am spus „Aceștia sunt copiii mei, Karina și Austin. Da, sunt foarte cuminți. Mulțumesc“.

— Ai spus că Austin e cuminte? Mamă! Ești caraghioasă. Nu-i poți minți pe bieții nemți în halul ăsta. Îi dau trei zile până să încalce vreo lege internațională sau ceva de genul ăsta.

— Ha. Ha. Ha. Karina, a spus Austin.

Am râs și mama ne-a făcut spaghetti de casă în seara aceea.

Era ușor să-mi amintesc acea perioadă fericită. Erau atât de rare.



# Capitolul șaizeci și șase

Mama își revenise. Era plină de viață, fără să fie dezechilibrată. Limpede la minte și stăpână pe situație fără să fie hiperconcentrată. Înțelegătoare și iertătoare, era ca acele mame de la televizor care păreau să știe întotdeauna ce să spună. Își petrecuse vremea făcând curat și alegând lucrurile, punând în cutii toate lucrurile noastre. Farfuriile ei de colecție și bijuteriile vintage. Jucăriile și hainele noastre. Televizorul nu mai tăcuse așa de când începuse decăderea ei.

— Or să valoreze ceva într-o bună zi, a zis mama, răsfoind vechile ei reviste. Când cuvântul tipărit va fi complet dispărut.

Îi plăcea să ne avertizeze în privința viitorului aproape la fel de mult cum îi plăcea să aflăm cât de bine pregătită e pentru acesta.

Stăteam la masa din bucătărie în după-amiaza aceea; mama era în picioare în spatele meu, trăgându-mi sadic suvițele printr-o cască de vopsit părul. Sufeream bucuroasă, doar ca să am și eu părul ca fetele pe care le chema Ashley și Tiffany. Casa noastră era toată împachetată înainte ca firma de mutări să-și facă apariția. Totuși, mama

își lăsase discurile de vinil afară și chiar începuse să cânte cot la cot cu Alanis Morissette, când aceasta era extrem de arțăgoasă.

— Durează numai două ore să ajungi de la Paris la Londra. Vă vine să credeți? a întrebat ea.

Dansa în jurul meu, cu niște mănuși ciudate de plastic în mâini. Când a-nceput „You Oughta Know“ a ridicat brațele, ca și cum ar fi fost cântecul ei de luptă. Îmi amintesc cum arăta în ziua aceea. Era machiată cu dermatograf și în părul castaniu și lung avea codițe împletite, risipite la întâmplare. Era frumoasă, fericită.

— Karina, o să ne distrăm atât de mult. Imaginează-ți oamenii pe care o să-i cunoaștem. Toți sunt altfel acolo, amestecați, și nimănui nu-i pasă ce fac ceilalți. Oamenii n-or să ne judece. O să fie incredibil, Kare, a promis ea.

De ce fericirea pare atât de scurtă, dar disperarea rămâne lipită de tine la nesfârșit, ca un musafir nedorit?

A doua zi, în timp ce Austin și cu mine eram la școală, tata ne-a dat vestea. Nu mai plecam în Europa. Primise alte ordine, ceea ce însemna că urma să fim staționați în Georgia, la numai două state distanță. Tata a zis că e mai bine așa, pentru șansele lui de promovare. Mama a zis că era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla sufletului ei sau ce-i mai rămăsese din el.

În dimineața următoare, am găsit o sticlă goală de gin în baie. Am pus-o într-o plasă și am dus-o afară, la tomberon, ajutând-o să scape de dovada incriminatoare. Favorizarea infractorului, cred că așa i se spune. La acel moment, nu sticla goală mă îngrijora, ci faptul că în ea fusese gin, ceea ce înseamnă că terminase rezerva de vodcă.

# Capitolul șaizeci și șapte

— Vrei să stai aici o vreme?

M-am uitat la Austin și, preț de-o clipă, am văzut-o în el — ceva din ochii lui, din forma gurii sale. Mereu am fost o combinație a tră-săturilor părinților noștri și asta mă înspăimânta.

— Nu, a oftat el. Nu știu. Trebuie să-mi lămuresc niște lucruri. N-o pot face de la tine de pe canapea.

— E mai ieftin decât la Barcelona, am glumit.

— Mă gândeam să stau cu Martin.

Cuvintele lui m-au lovit. O lovitură neașteptată.

— Martin?

Voiam să-l fac să-i rostească numele.

— Kael.

— De când sunteți voi doi așa prieteni?

Nu-mi puteam ascunde durerea din glas.

— Nu știu, de vreo săptămână sau ceva de genul ăsta.

A izbucnit în râs. Simțeam că rămân fără aer.

— A fost foarte des pe la Mendoza.

— Serios?

Nu-mi venea să cred.

— Uite, știu că între voi s-a întâmplat ceva și știu că s-a terminat. Și asta-i tot ce știu. Mi-ai spus că n-a fost nimic serios, că faza cu tata a fost o încurcătură, corect? m-a întrebat, privindu-mă în ochi.

Mă provoca să fiu sinceră.

Asta era o provocare la care nu mă băgam.

— Deci dacă nu e ceva mai mult și nu vrei să-mpărtășești cu mine, nu văd care e problema să dorm la el. E singurul în afară de Mendoza care doar stă cuminte pe-acasă și nu aduce gagici în fiecare seară. Nu intră-n bucluc.

Voiam să vomit. Eram ușurată și devastată. Ce combinație distrusă.

— Nu spun să nu fii prieten cu el.

Am pufnit frustrată.

— Doar că...

Nu mă puteam gândi la un motiv îndreptățit să-i spun lui Austin să nu stea la Kael, pentru c-ar fi trebuit să-i povestesc câte ceva și asta nu era posibil. I-ar fi urât pe toți, poate chiar și pe Mendoza.

Era suficient că-i uram eu.

— Dacă nu vrei s-o fac, spune-mi și gata. Dar să știi că nu mai pot sta la tata, Kare. Nu mai pot.

Am dat din cap. I-am înțeles nevoia de a se îndepărta de tata. Trebuia să stea acasă la Kael. Sau acasă la Martin. Îmi plăcea că-i spunea Martin, soldatul care făcea doar ce i se comanda, care se oferise să-l ajute pe fratele meu la nevoie. Nu bărbatul de care m-am îndrăgostit, atât de profund și de absurd.

Nu-l mai văzusem de mult — doar pe contul de Instagram, unde mă uitasem la niște poze de-ale noastre împreună.

Se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt. Descrierile pozelor păreau atât de inteligente atunci, „Atlanta refuză să dea ochii acum cu noi“, așa scrisesem sub o fotografie cu noi în mașină, cu un exemplar al cărții *Cincizeci de umbre ale lui Grey* pe bord. Mă

pregăteam pentru filmul care urma să apară și reciteam volumul, și era și mai palpitant când aveam un bărbat dominator în pat când închideam cartea. Mi-a explodat cauciucul chiar când voiam să plecăm spre Atlanta, excursia care n-a mai avut loc niciodată.

Trebuia să scap de chestiile astea și să alung gândurile despre Kael care-mi invadau mintea. Îmi tremurau mâinile. Credeam că depășisem momentul.

— Iar mă sună tata, a zis Austin, schimbând subiectul.

— Ai de gând să-i răspunzi?

— Nu.

O mașină a trecut pe lângă noi și un băiețel de pe bancheta din spate ne-a făcut cu mâna. Austin i-a făcut și el cu mâna, ba chiar i-a zâmbit.

— Mi-am găsit și slujbă, mi-a spus Austin, un minut mai târziu.

Soarele apunea și cerul își schimba culorile în jurul nostru.

— Pe bune? am zis eu, însuflețită. Asta e o veste grozavă.

Mă bucuram sincer. Nu mai avusese o slujbă de când fusese dat afară de la restaurant.

— Unde?

A șovăit.

— E cu Martin.

— Sigur că da.

Mi-am lăsat capul între genunchi.

— Renovează duplexul, știi? Cel în care locuiește. Mă plătește, pe mine, pe Lawson, pe toți cei care-l ajutam. Eu o să muncesc cel mai mult acolo, de vreme ce restul trebuie să muncească în cursul săptămânii. Scot mocheta, chestii de-astea.

Trebuia să mă bucur pentru fratele meu, chiar dacă își lega viața de singura persoană de care eu încercam să mă detașez.

— Voi doi semănați mult, știi asta? mi-a spus, cu un zâmbet pe față.

Era prima oară când părea oarecum bucuros de când venisem.

Am clătinat din cap.

— Nu e deloc adevărat.

— Cum spui tu, Karina.

— Ce mai face Katie? am întrebat, aducând iar vorba despre viața lui.

Știam că erau din nou împreună, văzusem pe Facebook. Presupun că deocamdată fostul ei iubit ieșise deja din peisaj.

— Bine. Mă ajută. Mă ține pe linia de plutire. Și se trezește devreme ca să se ducă la școală, așa că ies mai puțin în oraș, știi?

Părea mândru de el însuși și l-am lăsat să fie. Eram doi indivizi total diferiți chiar dacă ocupaserăm cândva același pântec.

— Asta-i bine. Mă bucur pentru tine, i-am spus.

M-am întins pe spate pe verandă, cu capul lângă al lui. Eram aproape copii din nou.

— Mulțumesc. N-o să-l aduc pe aici dacă nu vrei asta, dar să știi că mă ajută mult.

M-am zgâit la cer, implorând stelele să iasă la joacă. Voiam să știu că pot conta pe ele. Voiam să am o certitudine.

— E-n regulă. Mă văd oricum cu altcineva.

Vorbele mi s-au desprins de pe buze, diabolice ca însăși minciuna.

— Pe bune? a-ntrebat el.

— Mda. Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am zis, știind că se va descotorosi de orice complicație când va avea ocazia.

— Bine, m-a aprobat el. Deci nu te superi dacă vine să mă ia de-aici în scurt timp.

A rostit aceste cuvinte repede, de parcă asta le-ar fi schimbat sensul.

— Austin, m-am văicărit eu. Bine. Mă duc înăuntru. Chiar trebuie să-ți iei o mașină.

— O să-mi iau acum, că am de lucru.

Mi-a zâmbit, alungându-mi puțin durerea.

— Sunt mândră de tine, pe bune. Și vezi, n-a fost nevoie deloc să te înrolezi în armată, am glumit.

Știam că n-avea să-și ducă planul la capăt, indiferent cât ar fi insistat tata.

Am auzit hureitul de la motorul mașinii lui Kael înainte de a o zări. Trupul mi-a reacționat la fel de iute ca mintea și a trebuit să mă silesc să intru în casă înainte ca el să vireze pe strada mea.

Mișcați-vă, le-am zis picioarelor mele.

Acum, le-am spus.

Dar el coborâse din camionetă și înainta pe iarbă până să apuc să mă mișc un centimetru din loc. Nu îi vedeam privirea. Purta o șapcă de baseball. I-am citit confuzia pe chip când a văzut că n-o iau la goană.

Aș fi vrut să știe că nu aveam încotro. Aș fi vrut să o iau din loc. Aș fi vrut cu disperare să mă clintesc și să fug înăuntru, să mă ascund sub așternuturi și să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat vreodată.

— Karina.

Glasul lui Kael era o pedeapsă înfășurată în mătase.

Aveam un nod în gât și nu puteam să vorbesc. Îmi simțeam limba greoaie ca un pietroi.

Arăta la fel și asta m-a luat prin surprindere. Cum era posibil să fi trecut doar o săptămână de când îl atinsesem? Părea cu neputință. Trupul mă trăda, amintindu-și de căldura corpului său acum, când stătea în curtea mea, atât de departe de mine.

Fratele meu s-a ridicat, acoperindu-l preț de o secundă pe Kael. Exact ce-mi trebuia ca să-mi revin.

— Ne vedem mai târziu, i-am spus lui Austin cât am putut de relaxat, fără să mă uit la Kael.

Meritam un Oscar. Am apăsat mânerul ușii de plasă și nu m-am uitat în urmă. După ce am intrat, când am auzit zgomotul încuietorii, mi-am lipit trupul de ușa de la intrare. Era o încercare de a mă echilibra, de a mă ține pe picioare. N-a funcționat. Am plâns atât de mult, încât am alunecat pe podea. Acolo am rămas până când Elodie s-a întors de la muncă și m-a momit cu imaginile de la ecografie. Micuțul avocado avea acum lungimea unei banane. Era atât de fericită, că m-a apucat plânsul din nou.

# Capitolul șaizeci și opt

Am acceptat să-nchid salonul în locul lui Elodie, pentru că o durea spatele. Și mi-a convenit că Mali a plecat devreme ca să scoată câinii la plimbare, căci partida de poker a soțului ei se lungise și nu ajungea acasă la timp. Dar rămăsesem singură la salon și uram chestia asta.

Imaginația mea era problema, felul în care îi plăcea să se ducă la extreme — și asta încă foarte repede. Începeam să mă sperii aiurea, așa cum făceam când rămâneam singură în casa părinților mei și cum încă mai fac și acum uneori, la mine acasă. Mă gândeam la toate acele legende urbane pe care toată lumea le considera atât de amuzante. *Apelul vine din interiorul casei!* Eu una n-am gustat niciodată gluma asta. Și nici pe cea cu tipul ascuns sub patul fetei, lingându-i degetele ca ea să creadă că e câinele. Mda... asta mă înspăimânta de-a binelea.

Nu mai aveam mult. Nu erau clienți programați și mă-ndoiam c-o să mai vină cineva fără programare în următoarele douăzeci de minute, așa că mi-am închis camera și mi-am pregătit lucrurile de care aveam nevoie pentru a doua zi de dimineață. Firma de curățenie



fusese seara trecută pe-acolo și totul arăta destul de bine. Am mai îndreptat lucrurile pe ici-pe colo și m-am asigurat că am stins lumânările. Chestii de genul ăsta. Am stins luminile, pe rând, apoi am încuiat ușa din spate — inclusiv cu lacătul — și am închis veioza de pe birou.

Am luat-o practic la fugă spre recepție cât luminile erau încă aprinse și am stins becurile de sus. Am pornit lanterna telefonului și m-am dus la fereastra din colț ca să aprind veioza cu picior. Lăsam mereu o lumină aprinsă, ca să nu intre cineva prin efracție. Mali mi-a zis că și în școli se procedează la fel, din același motiv. Doar când m-am gândit la o intrare prin efracție m-am speriat.

Te mai sperii mult de una singură, Karina?

Am râs un pic de mine, spunându-mi că sunt o papă-lapte. Era ca acele scenarii gen *CSI* pe care mi le imaginam pentru alți oameni. Și *Lege & Ordine*? Prea multe maratoane de *Lege & Ordine* își făcuseră în mod evident efectul asupra minții mele.

Și atunci am văzut o umbră apropiindu-se de ușă și practic mi-a sărit inima din piept. Cred că am și țipat un pic. Am rămas neclintită, încercând să-mi recapăt suflul și să-mi potolesc bătăile inimii. Umbra se apropiase și mai mult și atunci am văzut că era un bărbat — un tânăr, dar nu un băiețel. Poate un soldat, având în vedere tunsoarea. Era cam târziu să mai treacă pe aici cineva. În plus, nu-l recunoșteam și asta mă neliniștea un pic.

Nu mai rămăsesem niciodată singură noaptea în salon și cu siguranță n-o să mai rămân niciodată. Și-mi doream din tot sufletul să-l fi ascultat pe Kael când mi-a zis să-mi iau din nou spray paralizant. M-am uitat la tubul roz gol care-mi atârna legat de geantă. Nu că-i haios că era roz? Ca și cum ar fi trebuit să fie „drăgălaș și feminin“ ca să mă apăr noaptea de bărbați.

Bărbatul a încercat ușa și eu mi-am făcut apariția, aprinzând din nou cealaltă lampă. Am stins lanterna și am luat distanță față de ușă.

— Hei, scuze, ați închis?

Era calm. Avea o voce destul de prietenoasă.

— Mda, mă rog, peste zece minute.

Aveam un glas de șoarece mort de frică.

Așa mă și simțeam și uram chestia asta. Curaj, Karina.

— Ah, scuze. Cred că mi-am sucit ceva la spate în timpul antrenamentelor și speram să mă ajutați voi cumva.

Părea destul de sincer, dar tot nu-i puteam zări chipul.

— Poți veni mâine-dimineață? Pot ajunge aici devreme, am zis, presupunând că atunci ar fi trebuit să fie la serviciu, dar simțindu-mă vinovată pentru că, la urma urmelor, era un soldat care suferea.

— Cred că pot fi scutit de antrenamente dimineață, pot intra să mă programez? a-ntrebat el.

Am ridicat privirea la beculuțel roșu al camerei de luat vederi de pe perete și am descuiat ușa. Mă tot gândeam la *Lege & Ordine* și la cum va reacționa Mali când îmi va descoperi cadavrul, mâine dimineață.

Bărbatul a intrat și m-a privit în ochi. Era un pic tulburător, dar avea o privire sinceră, într-un fel ciudat. M-a urmat la recepție, iar eu am luat orarul de hârtie, pentru că deja închisese computerul. M-am uitat la programul meu de mâine.

— Am un loc liber mâine la 10 și unul la 12, dar aș putea veni la 9 sau la 8 jumate, dacă tot ai bătut drumul până aici în seara asta, i-am spus.

Nu știam de unde venise, dar încercam să-mi recit replicile obișnuite pentru clienți, pe care le folosise în toate locurile unde lucrasem. Dacă te pui la dispoziția unui client nemulțumit, îl poți împlânzi, în afara cazurilor în care acesta e un mare dobitoc. Atunci chiar e treaba lui.

— Hai să punem la 9 jumate ca să fie mai liniște pe aici.

S-a uitat în spate, la orele de funcționare trecute pe ușă cu litere albe și clare.

— Bine, am zis, înghițind în sec. 9 jumate să fie. Îmi spui cum te cheamă, te rog?

— Nielson, mi-a răspuns el.

Am notat numele. Mi se părea familiar, dar știam că nu-i văzusem niciodată fața. Iar eu rețin fețele.

— Tu ești cea care... știi tu, face masajele alea speciale?

Vocea lui mi s-a cățarat pe piele ca o mie de păianjeni minusculi. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Ce-ai spus? am întrebat, pe un ton acuzator.

M-am uitat din nou spre cameră, de data asta într-un fel ostentativ. El a observat.

— Ăă... mda. În fine... am auzit că una dintre voi asta face, a scuipat el. Știi tu. *Masaje speciale...*

Îmi venea să vomit. Voiam s-o iau la goană. Dar m-am îmbărbătat și am rămas pe poziții.

— Va trebui să-ți cer să pleci, am zis, cât am putut de ferm.

Apoi am luat receptorul telefonului fix și l-am dus la ureche.

A ridicat mâinile rânjind, predându-se la mișto. Și-a dezvelit dinții și mi s-a părut că zăresc o sclipire metalică în spatele maxilarului.

— Sigur, bine, bine. Te necăjeam. Scuze, scuze.

Avea mâinile în continuare ridicate.

— Nu ți-am făcut nimic. Nu-i nevoie să te zbârlești.

L-am privit fix, fără să las receptorul jos și sperând să nu-mi vadă mâinile tremurând sau nodurile degetelor albe și încordate, care strângeau telefonul cât puteau de tare. După cele mai lungi câteva secunde din viața mea, s-a retras, mergând cu spatele spre ușa de la intrare.

Totuși, nu și-a luat ochii de la mine. Acei ochi de un albastru-înghețat și tenul palid erau atât de sinistre acum, încât mă speriau de moarte. Nu-l puteam lăsa să vadă că mă înspăimântă, așa că am strâns din buze și am ridicat telefonul, ca să-l vadă.

Chiar când era pe punctul de a ieși, străinul a zâmbit din nou.

— Tu ești fata lui Fischer, nu-i așa?

O alarmă mi-a sunat în cap. Cine era individul ăsta?

Clopoțelul a scos un clinchet când el și-a lipit spatele de ușă. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Te rog, pleacă, l-am implorat în sinea mea. Te rog, du-te. S-a răsucit și a rămas în prag. Și în acel moment, exact când ușa se închidea încet, pe trotuar a apărut Kael. Am crezut c-o să leșin când l-am zărit.

Kael. În carne și oase. Nu mai eram singură.

# Capitolul șaizeci și nouă

Kael a deschis portiera și am urcat la el în camionetă. Am încercat să nu mă gândesc câte rămăseseră nerezolvate între noi sau cât voiam să mă apropiu de el și să-i simt trupul cald în brațe.

Kings of Leon se auzea încet din boxe.

— Centura, mi-a amintit Kael, ca de obicei.

— Nu ești în situația de a-mi da comenzi, i-am zis.

A zâmbit.

— Îmi pornesc ceasul acum, am spus. Douăzeci de minute.

Și exact asta am făcut. Mi-am potrivit cronometrul de la iPhone.

El a zâmbit din nou. Uram că-mi pierdeam sângele rece, și încă rapid, dar ușurarea pe care am simțit-o când m-a privit, cu capul înclinat și cu buzele întredeschise... în fine, asta n-o uram.

— Ce e? l-am întrebat, vărându-mi bărbia în umăr ca să-mi ascund buzele.

— E bine să pot respira din nou, a răspuns, cu ochii fixați asupra mea.

Despre asta era vorba. Dependență. Recidivă. Nu mă puteam abține nici dacă mi-aș fi propus.

— Mhmm, l-am necăjit eu. Întreabă-mă chestii, i-am zis, ca să alung tensiunea.

Ori asta, ori cedam și-i atingeam umerii, gâtul, buzele.

Merita toată durerea pe care o simțisem în ultima săptămână doar ca să fiu aici, lângă el. După cum spuneam. Dependență.

A închis radioul.

— Ești sigură că te simți bine? Pari înspăimântată. Știi, de tipul care tocmai ieșea din salon.

Părea îngrijorat. Voiam să fie îngrijorat, chiar dacă nu aveam chef să recunosc asta. Am dat din cap.

— Mda, mă simt bine. Pe bune.

Mai târziu mi-am dat seama. Știam asta. Când am rămas singură, fără trupul lui Kael lângă mine, fără protecția pe care mi-o asigura prezența lui, mi-am dat seama ce se întâmplase, că individul ăla sinistru a venit și a făcut o glumă dezgustătoare și-l știa pe tata după nume. Am coborât geamul ca să iau o gură de aer. Mirosea puțin a ploaie și a râme. M-a ajutat să mă calmez. Vântul bătea, Kael conducea, iar motorul fiarei sale huruia zgomotos. Toate astea m-au ajutat să mă calmez.

— OK, ești sigură?

A așteptat un răspuns. Am dat din cap.

— Câți ani aveai când ți-a căzut primul dinte? m-a întrebat el.

M-am gândit preț de o clipă.

— Șase? Așa cred. Mama mi-a zis că-i mâncam. Îi înghițeam înainte să-și dea ea seama, așa că Zâna Măseluță m-a ocolit de două ori.

Și-a mușcat buza, încercând să nu izbucnească în râs. Următoarea lui întrebare a fost:

— OK, câte amenzi ai luat? În toată viața ta?

Am înclinat din cap.

— Amenzi rutiere? am întrebat.

— Rutiere.

— Trei.

— Trei? De când conduci, de maximum patru ani? m-a tachinat el. Dacă mergi cu mașina de numai un an, ai rămas un pic în urmă. Știi asta, nu-i așa?

Am dat din cap. El a continuat.

— Câte animale de companie ai avut în viața ta?

— Unul singur. Îl chema Moby.

I-am explicat cât de mult l-am iubit pe individul ăla mic și blănos până când a fugit pentru cea de-a 40-a oară și nu s-a mai întors.

— Ca pe balenă sau ca pe cântăreț? a-ntrebat Kael.

Mi-am înăbușit râsul, dar mi-a scăpat un chicotit.

— Ca pe niciunul. Pur și simplu ne-a plăcut numele.

Purta un tricou gri și o geacă de piele. Geaca îi era strâmtă pe brațe și avea jeanși negri, sfâșiați în genunchi, jeanșii mei preferați. Dintre toți jeanșii creați vreodată.

— De ce anume îți amintește gustul de macaroane cu brânză? m-a întrebat când a intrat pe autostradă.

— De unde vii cu întrebările astea?

Acum râdeam de-a binelea. A ridicat din umeri.

— De ce, te-am încuiat?

Am clătinat din cap.

— Macaroanele cu brânză îmi amintesc de mama.

M-am aplecat înainte, acoperindu-mi fața.

— Țsta-i mereu răspunsul meu.

Mi-am luat mâinile de pe față și mi-am dat părul negru și răvășit la o parte de pe obraji.

— Dar ea face... *făcea* cele mai bune macaroane cu brânză din lume. Totul preparat în casă. În afară de macaroane, bineînțeles, i-am spus. Mi-a zis mereu că atunci când o să mă mărit o să-mi dea și mie rețeta. Ceea ce e ciudat.

Am râs strâmb.

— Și demodat, a adăugat el.

— Complet demodat, l-am aprobat.

— Mai am câteva întrebări, a zis.

Se auzea semnalizatorul în timp ce așteptam la semafor, în față la Kroger. Era vizavi de o spălătorie de mașini, cea unde mă despărțisem de Brien în timp ce-și aspira mașina. Era obsedat să-și aspire mașina.

— Spune.

L-am încurajat să continue ca să mi-l alung pe Brien din minte.

— Când ți-ai dat seama că ești diferită de tot restul oamenilor din jurul tău? m-a întrebat.

Exact atunci privirile ni s-au întâlnit. Era atât de întuneric în mașină, iar el ținea o mână pe volan și pe cealaltă în poală. Voiam cu disperare să-i ating degetele. Toată voința pe care o strânsesem în ultima săptămână se evapora acum atât de iute. M-am apropiat un pic de Kael și am mutat geanta lui de piele mai încolo. Din geanta deschisă a căzut un teanc mic de hârtii; le-am așezat pe locul gol de lângă mine.

— Ce mașină îți închipui c-o să conduci peste cinci ani?

— Hmm, probabil pe aceeași. Nu știu, nu-mi pasă de mașini, i-am zis.

— Care e cea mai mare temere a ta? m-a întrebat el.

La asta am răspuns fără să mă gândesc.

— Să nu i se întâmple ceva rău lui Austin.

Kael m-a privit și, deși n-a spus nimic, mi-am dat seama că simte că sunt îngrijorată pentru fratele meu. Kael era prima persoană care mă înțelegea fără niciun efort, era atât de plăcut să fiu din nou în preajma lui. Atât de plăcut că întrecuse îndoiala care-mi încetșase mintea de la ultima noastră întâlnire încoace.

— E rândul meu.

Tăcusem la ultimele două întrebări. N-am avut niciun răspuns la prima lui întrebare pentru că nu văzusem niciodată un film din seria Marvel.

— Acum simți că mă cunoști? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Am zis că e rândul *meu*.



Eram acum aproape lipită de el, ceea ce l-a făcut să se uite la spațiul dintre noi.

— Pune-ți centura, pe urmă îți vine rândul.

De cum a rostit aceste cuvinte, niște faruri puternice au luminat parbrizul.

Virase pe contrasens. Un claxon a răsunat, iar Kael a smucit volanul, în vreme ce eu încercam să-mi recapăt suflarea.

M-am mutat pe locul meu din celălalt capăt al cabinei și mi-am prins centura de siguranță. Kael privea drept înainte, ținându-se strâns de volan.

— Te simți bine? l-am întrebat.

Au trecut câteva secunde, iar el a înghițit în sec.

— Dar tu? m-a întrebat el, fără să se uite la mine.

— Mda. Erai atât de îngrijorat de centura mea, că aproape ne-ai omorât.

I-am atins mâna și mi-am dat seama cât de tare strângea volanul.

— Kael, i-am rostit numele cu blândețe, ca atunci când îl trezeam dimineața și nu știa pe ce lume se află.

I-am văzut acum aceeași expresie.

— Kael, e-n ordine. Sunt OK. Amândoi suntem OK. Vrei să tragem pe dreapta?

Nu spunea nimic. M-am întins peste mormanul de hârtii și geantă și i-am așezat mâna pe picior. L-am strâns ușor prin materialul pantalonilor.

— Trage pe dreapta.

Nu mai era o întrebare. Îmi era clar că nu-și revenise.

— Kael.

Am ridicat mâna.

— O să-ți ating fața, l-am anunțat, neștiind cum va reacționa.

Trupul meu urma să mă trădeze dacă aveam de gând s-o țin din sperietură în sperietură. El a dat încet din cap, iar eu mi-am pus ușor palma peste obrazul lui, mângâindu-i ușor pielea fierbinte. Am ținut-o acolo și i-am trecut încet degetul mare peste firele de barbă de pe maxilar.

A oprit pe marginea străzii înaintea să fiu nevoită să-i rostesc din nou numele. Respira întretăiat, cu o răsuflare panicată. Mă bucuram că eram alături de el, atât de aproape, uitând discursurile pe care mi le ținusem în fiecare dimineață și noapte, încercând să păstrez distanța. Ar fi trebuit să știu că e imposibil să stau departe de el.

— E-n ordine, am zis din nou, cuprinzându-i talia.

— Karina.

Respira zgomotos și rapid, ca și cum ar fi urcat în goană niște scări. M-am aplecat și am îngenuncheat pe scaun, cu trupul răsucit spre al lui.

— Suntem în regulă. Uită-te.

Mi-am frecat nasul de al lui și ochii lui și-au recăpătat concentrația. Arăta ca un băiețel, nu ca un veteran de război. Nu ca un bărbat. Mi s-a topit inima. Îmi venea să-i spun că mă-ndrăgosteam de el, că tot ce avea de făcut era să-mi explice ce se-ntâmplase, fără minciuni și fără omisiuni. Aveam atâtea de vorbit.

Acum însă voiam doar să-l liniștesc. Începea să-și revină — el știa din ce anume. Se întorcea la mine.

Mi-am apropiat trupul de al lui.

— Stai să dau hârtiile astea la o parte, am zis și le-am strâns în ordine.

Deasupra lor era un dosar militar, cu steaua tipică a Armatei pe el. Kael a încremenit lângă mine. Am simțit schimbarea în aerul din jurul nostru când mi-am dat seama ce scrie pe formular. Mașinile treceau pe lângă noi pe șosea, dar nu-mi păsa. Voiam să fie calm, să poată respira.

— Ale cui sunt formularele astea de înrolare? am întrebat, curioasă ca întotdeauna. Credeai că-ncerci să scapi?

Nu mă puteam abține. Am deschis dosarul. Atunci Kael a întins brațul, încercând să mi-l smulgă din mâini.

— Nu-mi vine să cred că vrei să te înrolezi din nou, după tot ce ai...

Și apoi am citit numele de pe prima pagină.

AUSTIN TYLER FISCHER

# Capitolul șaptezeci

Acum era rândul lui Kael să-mi rostească numele. Rândul lui Kael să mă aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

— Karina. Karina, a spus. Ascultă-mă, Karina. Există o expli...

Cuvintele lui nu erau decât o bolboroseală. Îmi distingeam numele, dar nimic mai mult. De-abia îmi mai simțeam trupul.

— Ce e asta, Kael? am reușit să spun în cele din urmă.

Camioneta era parcată pe banda de urgență, dar mie mi se părea că atârnă pe marginea unei stânci abrupte.

Când nu mi-a răspuns, am scos un țipăt. N-aveam timp de pierdut cu argumentele și cu scuzele lui. Aveam dovada sub ochi.

— DE CE E CHESTIA ASTA... DE CE E CHESTIA ASTA ÎN MAȘINA TA?

Am trântit dosarul pe locul gol dintre noi. O camionetă ne-a claxonat și Kael a băgat în viteză.

— Nu plecăm de-aici până când nu-mi spui ce-e asta și de ce e la tine în mașină!

Eu eram un amestec de emoții: teamă, furie, dezgust, dispreț. El era o statuie de marmură — frumoasă, dar rece.

S-a auzit alarma telefonului. Cele douăzeci de minute expira seră. Trecuseră doar douăzeci de minute? Austin chiar se înrolase în armată? Și Kael știa? Și, mai ales... ce rol avea în povestea asta?

— Răspunde-mi sau nu mai vorbi cu mine niciodată, l-am zburat, scotocind în geantă după telefon.

Ratasem un apel de la un număr local pe care nu l-am recunoscut, dar nimic altceva. Am căutat numele lui Austin și capul mi se învârtea atât de iute, încât totul era o ceață când am încercat să-i scriu un mesaj. L-am sunat, dar nu mi-a răspuns.

— Tu l-ai convins, nu-i așa? m-am răstit la Kael. Ai făcut asta ca să mă rănești! am țipat.

— Am făcut asta pentru că are nevoie de disciplină. Am făcut-o pentru că trebuie să înceteze să-și bată joc de viața lui.

— O, Doamne! Ești incredibil! Atât de departe vrei să duci chestia asta împotriva tatei? Îi trimiți singurul fiu la război?

Simțeam că mi se face rău. Am încercat să cobor geamul, dar n-am găsit butonul. M-am întins spre mânerul de la portieră, iar Kael a încercat să mă atingă. M-am smucit.

— Să nu-ndrăznești! Să nu cumva să îndrăznești să pui mâna pe mine!

Aproape am căzut din Bronco.

— Pleacă de aici. Pleacă dracului de-aici.

Lacrimile îmi udau fața și părul mi se lipise de obrazii uzi.

— Pleacă! am strigat, fără să-mi pese că e întuneric sau că voi rămâne singură pe marginea drumului.

Îmi doream doar să fiu cât mai departe de el.

Și, desigur, pentru că universul mă ura, în clipa în care am atins pământul cu tălpile și am urlat la el să se care, cerul a început să plângă, acoperindu-mă cu lacrimi grele de ploaie, din cap până-n picioare.

# Mulțumiri

Asta e acea parte ciudată a cărții în care eu mă prefac că am câștigat un Oscar și enumăr primii oameni care-mi trec prin cap, așa că aveți răbdare cu mine, ca să le pot oferi acestor persoane un pic din ceea ce merită.

Flavia Viotti, agent extraordinar — Ești o adevărată luptătoare, muncești atât de mult și ești una dintre cele mai bune mame pe care le cunosc. Sunt atât de onorată că te-am întâlnit și de-abia aștept să colaborăm și pe viitor. Ai muncit din greu la cartea asta și lucrul ăsta înseamnă mult pentru mine.

Erin Gross — Tu mă desăvârșești. Literalmente. Mulțumesc că ai fost mâna mea dreaptă, mâna mea stângă, creierul, brațele etc. Ești cea mai bună și împreună cucerim lumea. Ești atât de inovativă și muncești și când dormi. Îmi ești atât de dragă.

Jen Watson zisă și Jenny from the block — Tu! Ești prietena mea pe viață și am trăit atâtea aventuri împreună, legate de muncă sau mai degrabă nu, hahaha. De-abia le aștept pe următoarele.

Ruth Clampett — Tu ești cea care ne ajută cu meditația. Grația și bunătatea ta sunt două lucruri fără de care nu mai pot trăi.

Erika — Tu ești cea care mă sprijină mereu și cariera mea nu ar fi existat fără influența ta asupra vieții și cuvintelor mele. Mulțumesc că-mi ești un mentor grozav și o femeie pe care o admir.

Kristen Dwyer — Asta este cea de-a zecea noastră carte împreună! Cuuuum. Ești minunată și de-abia o aștept pe cea de-a 11-a, a 12-a, a 99-a.

Brenda Copeland — Ce om grozav de echipă ești! Mă bucur că faci parte din echipa mea și te-ai descurcat de minune cu prima carte haotică, pregătește-te pentru următoarea <3

Tuturor editurilor mele din toată lumea, editorilor, echipei de vânzări, ilustratorilor, tuturor celor care au contribuit la realizarea visului meu, vă mulțumesc!! Timpul și dedicarea voastră nu vor trece neobservate.